

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΔΕΣ 52

ΕΤΟΣ 1104
ΑΡΙΘ 525

Εχουν τα αρσενικα
μετα τα παρκοις
εστραφει.
Ετσι ο μεγαλυτερος παιδι

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΡΑΤΑΝΗ
Α.Σ.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟ ΡΟΠΑΛΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Η βάρκα μας είχε άραξει σε κάποια άμμουδιά...

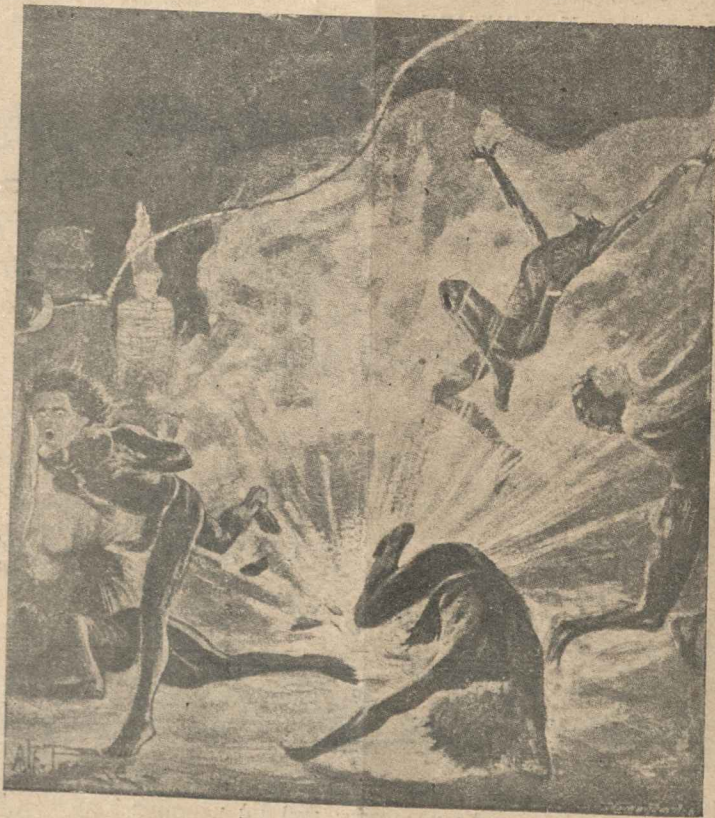
μάτια τους δρβάνοιγα και τα χαρακτηριστικά του προσώπου των διατηρούσαν ακόμα την έκφραση της τελευταίας αγωνίας τους. Με φρίκη συλλογίζομαι πώς σε λίγο θα έρχόταν κι' η δική μου σειρά... Έκλεισα πάλι τα μάτια και βυθίστηκα σ' ένα παράξενο ύπνο. Μέσα στη βύθισή μου αυτή, εξακολουθούσα να βλέπω τα γουρλωμένα μάτια των συντρόφων μου και μια παράξενη βοή γέμιζε τ' αυτιά μου, που μ' έκανε να βυθίζωμαι ολοένα περισσότερο σ' ένα ατέλειωτο χάος. Πόσες ώρες πέρασαν έτσι, δεν ξέρω. Μά ξαφνικά μου φάνηκε πως ακουγα παράξενες φωνές που έμοιαζαν με ουρλιάσματα ζώων, ενώ συγχρόνως ένοιωσα ένα τράνταγμα, σαν να είχε προσκρούσει η βάρκα μας σε κάποια άμμουδιά.

Ανοιξα άμέσως τα μάτια μου κι' αυτό που είδα, μου έκανε την εντύπωση ότι εξακολουθούσα να βλέπω φανταστικές μορφές μέσα στους παραξυσμούς του πυρετού μου. Ψηλά, πάνω από το κεφάλι μου, έθλειπα τους ολοπράσινους κλώνους μιας χουρμαδιάς και δίπλα μου μαύρους, γυμνούς ανθρώπους που χειρονομούσαν, ούρλιαζαν και χοροπηδούσαν σαν άμαυοι. Ενώ άλλοι απ' αυτούς με κύτταζαν περίεργα. Σχεδόν άμέσως έχασα πάλι τις αισθήσεις μου. Όταν συνήλθα, βρέθηκα ξαπλωμένος μέσα σε μια καλύβα και παραξενεμένος κυττάζα τις ψάθες με τα παράξενα σχέδια που αποτελούσαν την όροφή της. Όλόγυρα, άραδιασμένα σαν στολίδια, ήταν κρεμασμένα ανθρώπινα κρανία κι' η κενός κόγχες των ματιών του μ' έκαναν να ριγίσω από φρίκη...

Εκείνη τη στιγμή ένα χέρι—ένα απαλό γυναικείο χεράκι—άνασήκωσε λίγο το κεφάλι μου και με το άλλο της χέρι ή γυναικεία αυτή έφερε ως τα χείλη μου ένα μεγάλο κογγύλι γεμάτο δροσερό νερό. Κατάπιε με δυσκολία τις πρώτες γουλίες και κατόπιν άρχισα να πίνω λαίμαργα, άχόρταγα. Η άγνωστη πέρασε το μελαγχρόνιο χεράκι της άπάνω στο φλογισμένο μέτωπό μου, μ' ένα τρυφερό, μητρικό χάδι που μου έφερε τη γλυκειά διάθεσι να εγκαταλειφθώ μ' έμπιστοσύνη στα χέρια αυτά, που με τόση τρυφερότητα με περιποιούντοσαν.

Κοιμήθηκα! Πόσες ώρες, δεν ξέρω! Θυμολογώ μονάχα πως όταν ξύπνησα, αισθάνθηκα τον έαυτό μου καλύτερα και ήπια πάλι με απόλαυσι το δροσερό νερό που μου πρόσφερε το ίδιο πάντοτε χέρι. Κατόπιν ρούφηξα το περιεχόμενο ενός άλλου κογγυλίου. Ένα πυκνό γάλα, που μόριζε σαν κοκοκάρυδο. Και πάλι ένοιωσα το απαλό χάδι του μικρού χεριού και βυθίστηκα σ' έναν ευχάριστο, ήσυχο ύπνο...

Όταν ξύπνησα, μπάρσα κι' ανακάθησα στη στρωμένη από ξεραμένα χόρτα, άπάνω στην όποια μ' είχαν ξαπλώσει, και

Ο γέρο - μάγος τινάχτηκε σαν τόπι στον άέρα...

κύτταξα περίεργα τη νέα που καθισμένη δίπλα μου, περιμένα να ξυπνήσω. Ήταν μια λεπτοκαμωμένη κοπέλλα δεκαεπτά χρόνων, με κατάμαυρα σαν μετάξι μαλλιά και μεγάλα βλοσυρά μάτια. Όπως έμαθα άργότερα, ήταν ή κόρη του άρχηγού της φυλής, στού όποιου την καλύβα βρισκόμουν. Μου άρεσε στο τέλος κατάλαβα πως ή βάρκα μας είχε έξωκελει σ' ένα νησί κατοικημένο από άγριους, από καννιβάλλους!

Η μικρούλα λεγόταν Ματούσα και είχε αναλάβει τη νοηλεία μου. Από τότε, κάθε μέρα, ή Ματούσα μου έφερνε τα πιο έκλεκτα φρούτα που εύρισκε, μπανάνες, χουρμάδες και άλλα φρούτα, γάλα του κοκοκάρυδου και άλλα άγνωστα, παράξενα κι' άραία φρούτα! Καθόταν άρες ολόκληρες κοντά μου και προσπαθούσε να μου μάθη τη γλώσσα της φυλής της. Όταν δυνάμωσα λιγάκι, άρχισα να βγαίνω από την καλύβα και παραχρυσά λίγα βήματα μέσα στο δάσος, όπου περιούσα τη ημέρα μου, ξαπλωμένος ή καθισμένος κάτω από τη σκιά των δέντρων.

Απολάμβανα τη χαρά της ζωής που ξαναγύριζε σε μένα σιγά-σιγά, κύτταζα με νοσταλγία την άπειρη θάλασσα και με άπορία αναρωτιόμουν πότε θα περνούσε κανένα πλοίο να με πάρη και σ'ε ποιά νησί τάχα να θρυσκόμουν!

Όστόσο, παρατήρησα πως κάθε φορά που έβγαινα από τη καλύβα, έζεπιόντουσαν μερικοί ίθαγενείς και παρασημαθούσαν τις κινήσεις μου, κρυμμένοι πίσω από τους κορμούς των δέντρων. Η Ματούσα δεν έφευγε από το πλευρό μου, και τη νύχτα ακόμα, την ένοιωθα πάντοτε δίπλα μου, έτοιμη να μ' υπηρετήσει.

Κάποτε, με κατάπληξε άντελήφθη πώς ή Ματούσα δεν με περιποιόταν πια όπως πρίν. Δεν μου έφερε πια τόσο καλά κττά φρούτα και τα διάφορα τρόφιμα που άκουμποσε να μου μπροςτά μου, άπάνω σ' ένα φύλλο μπανανιάς, δεν ήταν άρα κτικά όπως άλλοτε. Ούτε με βίαζε να τρώω, όπως έκανε σ'ε τώρα. Μόνο καθόταν και με κύτταζε με μια έκφραση άγνωστη σ'ε άμωρφα βελούδινα μάτια της και φαινόταν εύχρηστη νη σαν έθελπε πώς... δεν έτρώγα.

Μια μέρα ο πατέρας της ήρθε ξαφνικά και στάθηκε μπροστά μου την ώρα που έτρώγα, και όταν είδε πως ή προφή μου δεν ήταν καλή, θυμώσε τρομερά κι' έστειλε άμέσως τη Ματούσα να μου φέρη καλές μπανάνες και φρεσκοβρασμένο ζι. Κατόπιν έσκυψε, έψαξε τα μπράτσα μου και τούς μασα μου, μου έρριξε ένα παράξενο βλέμμα, και μουμύρησε και άπομακρύνθηκε.

Στην άρχή δεν κατάλαβα, αλλά όταν είδα το πνεύμα βλέμμα της μικρής μαύρης καρφωμένο άπάνω μου με ένα

μονομιάς κατάλαβα τί ένοιούσε. Τό ψηλάφισμα του πατέρα της. Είχα γλυτώσει από την τρωή μου, για να πέσω στα χείλη του καννιβάλλου!

Έμεινα εκεί άκίνητος, τρεμμένος από φρίκη! Κατάλαβα τότε γιατί ή Ματούσα, όταν μ'ε δε πως είχα άνακτήσει τις δυνάμεις μου, λιγότερη την προσή μου. Η φτωχή μικρούλα παραπαθούσε να με σώση από το άγχο θάνατο που με περιμένε. Την κύτταξα κατάματα και πτε εκείνη έκρυψε το πρόσωπο της μέσα στα χέρια της, έτολμούσε ν' άντικρύση το βλέμα μου.

Κατόπιν, μηχανικά, έξαυτοήθησα το φαγητό μου...

Τί μπορούσα να κάνω; Ήμουν αίχμωλωτός τους και πάλι με άναντρυλα θυμόμουν τα στανικά ούρλιασματα της φυλής τους, όταν με βόηκαν στην παραλία και με μετέφεραν στην καλύβα του άρχηγού. Γ' αυτό λοιπόν με είχα περιποιηθ'ε σ'ε πολύ, γ'ε αυτό με παραλούθουσαν σ'ε κάθε βήμα μου.

Έμεινα ως το βράδυ στην ίδια θέση, κυττάζοντας μελαγχολικά το πέλαγο. Όταν νύχτωσε, σηκώθηκα και πήγα να έξω πλωθώ μέσα στην καλύβα.

μλήτη ή Ματούσα με άκολουθήσε.

Δεν ξέρω πόσες άρες κοιμήθηκα, αλλά ξαφνικά ξύπνησα σ'ε ένα δυσάρεστο συνάισθημα, με τη βεβαιότητα πως είχα θάσει το τέλος μου.

Μπροστά μου στέκονταν δυο ίθαγενείς με άναμμένες δάδες στα χέρια τους. Τα μάτια τους έλαμπαν παράξενα, καθώς μου ένεψαν να τους άκολουθήσω. Η Ματούσα είχε γίνει άφαντη. Σηκώθηκα και τους άκολουθήσα χωρίς άντίσταση. Τί μπορούσα να κάνω;

Με ώδηγησαν στη μεγάλη καλύβα του Συμβουλίου. Οι ίθαγενείς ήσαν όλοι συγκεντρωμένοι εκεί. Κρατούσαν λόγγες στο ένα χέρι τους και άναμμένες δάδες στο άλλο. Κοντά στην είσοδο, διέκρινα τη Ματούσα, ζαρωμένη σε μια άκρη. Όταν έβλεπα πως την κύτταζε, έφερε το δάχτυλό της πρώτα στα χείλη της, κι' έπειτα σ'ε αυτή της και κατόπιν έρριξε ένα έκφραση στο βλέμμα στη θάλασσα. Μια σκέψη πέρασε σαν άστραπή από το νού μου! Άφογκράστηκα, και κόντεψα να ξεφωνήσω από χαρά! Μέσα στη σιγή της νύχτας, είχα διακρίνει ήχο κοινών!... Όστόσο, οι μαύροι δεν φάνηκαν πως άκουσαν τίποτε. Σ'ε ένα νεύμα του άρχηγού των, δυο άνδρες μ' άρπαξαν, με κήσσαν άπάνω σ'ε ένα σκαμνί και μ' έδεσαν σφιχτά σ'ε ένα παλίκι, άντίκρι από το θρόνο του άρχηγού των καννιβάλλων.

Κατόπιν ένας φυλής άσφαλώς—με το σ'ε κατάστικτο από παράξενες άναπαραστάσεις ζώων και φυτών, προχώρησε στο κέντρο της καλύβας και άρχισε ένα παράξενο, έξωφρεγκό χορό, τον όποιο συνόδευε με γρυλίσματα και ούρλιασματα. Με άφάνταστη εύλυγισία για έναν άιθιροποτή της ηλικίας του, πήγαινε κι' έρχόταν, ηπιδούσε και χειρονομούσε κι' ολόενα ο χορός του γινόταν πιο άγριος, ως ότου στο τέλος πηλοάσε σε μια άκρη της καλύβας, ξεκαρφωσε ένα μακρύ σχοινί που κρεμόταν, στερεωμένο από την όροφή μ'ε δυο ογκώδες ροπαλό στην άκρη του. Τότε ο γέρο-μάγος έπαψε να χορεύη κι' άρχισε να τραγουδά ήνα άλλόκοτο θλιβερό στοπ-όπ όσο ζώ θα το θυμάμαι—ένω συγχρόνως έδινε μια ώρη στο ροπαλό. Με κάθε κίνησι του σχοινιού, το ροπαλό έφτανε πιο κοντά σε μένα... Οι μαύροι όλόγυρα κύτταζαν με μια στανική λάμψη στα μάτια τους!...

Κι' ενώ δεμένος, στο έδωλο του μαρτυρίου, παρακολουθούσα με βλέμμα φρίκης το ροπαλό που ολόενα πλησίαζε και πιο πολύ... Είχα χάσει πια κάθε έλπιδα, και από στιγμή σε στιγμή περιμένα το θανάσιμο χτύπημα! Κρύος ιδρώς έσταζε από το μέτωπό μου... και γύρω μου οι άθλιοι διασκεδάζαν με την άγνωση μου...

Ξαφνικά, μια έκτυφλωτική λάμψη πέρασε μπροστά στα μάτια μου, κάτι έπεσε μέσα στην καλύβα κι' έσκασε με δαιμονιώδη κρότο! Ο γέρο-μάγος τινάχτηκε ψηλά σαν τόπι και εξαπλάσε κάτω νεκρός. Συγχρόνως, βγάζοντας άγριες φωνές φρίκης, οι μαύροι έφευγαν πανικόθλητοι άπ' όλες τις μέρες...

Κύτταξα τριγύρω μου με σαστισμένο βλέμμα. Έθλειπα μπροστά στα πόδια μου τα πτώματα του γέρο-μάγου, και του άρχηγού της φυλής, και το φονικό ροπαλό, που ταλαντευόταν άέσως στην άκρη του σχοινιού. Έξω άκουγότουσαν φωνές και πυροβολισμοί. Έχασα τις αισθήσεις μου...

Όταν συνήλθα, ένοιωσα το τρυφερό χάδι της μικρής Ματούσα άπάνω στο μέτωπό μου. Ανοιξα τα μάτια μου. Ο ήλιος είχε άνατείλει, και ή πρωινή, θαλασσία αύρα, δρόσιζε το μέτωπό μου. Ένας Άγγλος αξιωματικός ήταν γονατισμένος δίπλα μου και μερικοί ναύτες στεκότουσαν γύρω μου και με κύτταζαν με περιέργεια.

—Αλλά... παιδιά! τραύλισα, σαστισμένος. Τί συμβαίνει!;

—Συμβαίνει είπε ο αξιωματικός ένό σηκώνόταν, πως ή κα-

λή σου Μαίρα μ'ε έφερε έξω, και χρεωστέεις τη ζωή σου σ'ε αυτό το μαύρο άγγελόδι, το όποιο έτρεφε στην παραλία, τη στιγμή που παρθεύαζαμστε και μ'ε εδοπούσε πως κινδυνεύεις!... Ένα λεπτό ακόμα και το ροπαλό που θανάτω θα σ'ε είχε στείλει άναυτα στον άλλο κόσμο.

—Ευχαριστώ! είπα, κυττάζοντας μ'ε εύγνωμοσύνη τη Ματούσα και τους συμπατριώτες μου.

Ήμουν άληθινά τυχερός!

Επρόκεινα στη Ματούσα να την πάρω μαζί μου, αλλά ή μικρή μαύρη δεν θέλησε να έγκαταλείψη τους δικούς της.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

ΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΛΑΧΕΙΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ",

Είς την 18ην κλήρωσιν του Έβδομαδιαίου Λαχείου μας, ο 1ος αριθμός κερδίζει ολόκληρον την σειράν των βιβλίων της Βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου».

Έννεα κατά σειράν αριθμοί κερδίζουν από έν βιβλίον του περιφήμου μυθιστορήματος «Ο Καπετάν Φάντασμα».

Επίσης πάντες οι αριθμοί, οι λήγοντες είς τα δύο τελευταία ψηφία του 1ου αριθμού, κερδίζουν από ένα Ήμερολόγιον του «Μπουκέτου», όποιουδήποτε έτους θέλουν, έκ των εύρισκομένων είς την Βιβλιοθήκην του «Μπουκέτου».

Οι έν Αθηναίς κερδίζοντες θα φέρουν το φύλλο με τό εν αὐτῷ δελτίον στά Γραφεία μας και θα παίρνουν τά δώρα των. Ο έν ταίς Έπαρχίαις θ' άποκόπτουν και θα μ'ας στέλνουν τά δελτία των και θα λαμβάνουν τά δώρα των με τό Ταχυδρομείον ή μέσω των Υποπρακτορείων μας.

Κάθε άναγνώστης δύναται ν' αγοράζη και δύο και τρία φύλλα, για να έχη περισσότερες έλπίδες κέρδους.

Τά άποτελέσματα των κληρώσεων δημοσιεύονται κάθε έβδομάδα στα φύλλα του «Μπουκέτου».

Οι κερδίζοντες πρέπει να σπεύσουν να παραλάβουν τά δώρα τους έντός τριών μηνών, άλλως δεν εύθυνόμεθα σχετικώς.

Η 16η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

[Οι κερδισάντες αριθμοί και τά δώρα]

Στίς 5 μ. μ. της περασμένης Τετάρτης 14 Μαρτίου έγιναν είς τά Γραφεία μας ή 16η κλήρωσις διά την διανομή των δώρων του Έβδομαδιαίου Λαχείου του «Μπουκέτου», παριστάμενων πολλών λογίων και δημοσιωγράφων και πλήθους άναγνωστών μας. Από την κληρωτική, είς την όποιαν είχαν τεθή όλοι οι αριθμοί, οι δημοσιευθέντες είς τα φύλλα του «Μπουκέτου», άνεσώθησαν κατά σειράν οι έξής αριθμοί :

Ο 1ος αριθμός 4696, όστις κερδίζει ολόκληρον την σειράν των βιβλίων της Βιβλιοθήκης του «Μπουκέτου».

Οι κατόπιν έννεα αριθμοί κερδίζουν άνα έν βιβλίον του περιφήμου μυθιστορήματος του Πάυλ Φεδάλ «Ο Καπετάν Φάντασμα» :

21084, 15603, 04716, 15587, 22696, 22964, 12714, 11474 και 13582. Επίσης πάντες οι αριθμοί οι λήγοντες είς 96 (ήτοι είς τά δύο τελευταία ψηφία του 1ου αριθμού 4696), κερδίζουν άνα έν Ήμερολόγιον του «Μπουκέτου», της άρεσκείας των τυχερών.

Όσοι έν των έπαρχιών κερδίζουν δώρα, πρέπει να μ'ας άποστέλλουν τά δελτία με τους κερδίζοντας αριθμούς και να λάβουν τά δώρα των.

Η 17η κλήρωσις του Έβδομαδιαίου Λαχείου του «Μπουκέτου» θα γίνει και πάλιν είς τά Γραφεία μας (Λέξα 7), την 5ην αμ. της Τετάρτης 21 Μαρτίου. Όσοι επιθυμούν, δύνανται να παρευρεθών.

Επίσης όσοι έν των άναγνωστών των Έπαρχιών κερδίζουν βιβλία, πρέπει να μ'ας στέλλουν τά σχετικά δελτία με τους κερδίζοντας αριθμούς, άναγράφοντες επί του δελτίου τό όνομα των καθωρά, θα παραλάβουν δε τά βιβλία των από τά Υποπρακτορεία της Έπαρχίας των, είς τά όποια θ' άποστέλλη — επί τούτω — μετά σχετικού άνωμαστικού καταλόγου και έπεξηγηματική εγκύκλιος.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Δημοσιεύουμε και σήμερα συνέχισιν των όνομάτων των τυχερών του Έβδομαδιαίου Λαχείου του «Μπουκέτου» :

Οι κ.κ. Ανδρέας Έξάρχος Άγρινίου, Γ. Μαντινιάρης Πρότυπον Τάγμα Ευζώνων Ένταθα, Άν. Κωνσταντίνος Άλικαρνασσού 12 Ένταθα, Β. Βελήλης Πάτρα, Παν. Αϊθωκόπουλος Πάτρα, Γ. Βασιλάκης Μακρής Σπός 22 Πειραιώς, Κ. Ψάρας καθηγητής Νέζεζ, Ματίνα Νομικού Καναρή 28 Πειραιώς, Έδσα Περγαλίδη Ήρακλειον, Κ. Δεσφίλα Δράμα, Ν. Κωνσταντίνος Γραμμενίστα Άρτας, Στάη Κυριακίδης Φιλοτάου 50 Ένταθα, Δημ. Σάββας Κέρκυρα, Φιλ. Περιάντας Κύπρος, Α. Μανδύλαρης Καπνόν Αμυρακίων, Θ. Καραϊώση Μακεδονία, Έλ. Τσελέντη Κεφαλληνία, Νικ. Κατήκωνοστατινος Δέρος Αίγαίου, Κ. Σούλας Χίος, Γ. Ζαζέπουλος Ένταθα, Κ. Σακελλαρόπουλος Άρκαδίου 3 Ένταθα, Γ. Λαμπρόπουλος Έμπορ. Τραπεζα Ένταθα, Άλ. Περγαντής Παναγίτη, Γ. Πατσόλης Καλαματιή, Θ. Κωνσταντίνος Ένταθα, Νικ. Ζήτης Βόλος, Ζαμπέτα Φωκικού Πύρος, Π. Ίωαννίνος Καραντιάς 6 Πειραιά, Κ. Καραβέλης Νικηφόρου 34 Ένταθα, Μάρθα Πολίτου Βασιλειάδα 15 Ένταθα, Θ. Ζωανή Κλεοδόπου 5 Ένταθα, Βασίλ. Μπαβέας Εδρπι-

δου 14 Ένταθα, Γ. Κασαλειράτου Ένταθα, Γ. Μαντάς όδου Βούλας 110 Πειραιώς, Ο. Πατράκος Νέον Πολύγωνον, Σπ. Κατρίσης Βίκτωρος Ούγκο 33 Ένταθα, Στ. Καμπάκος Νέον Πολύγωνον, Έκέραια άνα έν Ήμερολόγιον του «Μπουκέτου».

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ
ΤΟΥ
"ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ", 001013
ΚΛΗΡΩΣΙΣ 18η

ΔΩΡΑ ΧΡΗΣΙΜΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, 22 Μαρτίου 1934.

The present lottery is not valid in United States of America

τιών του Λαγκαρντέρ. Τὰ θλέφαρά του ανοιγόκλεισαν κουρα-
σμένα κ' έπειτα χαμήλωσαν. Χτύπησε τὸ πόδι του με λύσσα καὶ
προσπάθησε νὰ τραβήξῃ τὸ μπράτσο του ἀπ' τὸ χέρι τοῦ Λα-
γκαρντέρ, λέγοντας γιὰ δεύτερη φορά:

—Κύριε, τί με θέλετε...

Μὰ τὸ χέρι ποὺ τὸν ἐσφίγγε ἦταν ἀπὸ ἀτσάλι. Ὁ Γκονζά-
γκας δὲν μόνον δὲν κατάρθωσε νὰ τραβήξῃ τὸ μπράτσο, μὰ καὶ
συνέβη ἐκεῖνη τῇ στιγμή κατὶ παράδοξο. Ὁ Λαγκαρντέρ, χωρὶς
νὰ χάσῃ καθόλου τὴν ἀπάθειά του, ἄρχισε νὰ τοῦ σφίγγῃ τὸ χέ-
ρι. Ὁ καρπὸς τοῦ Γκονζάγκας, πιασμένος μέσα σ' αὐτὴ τὴν τα-
νάτσια, μαζεύτηκε...

—Κύριε, με κάνετε νὰ υποφέρω! ψιθύρισε ὁ πρίγκηψ, ἐνῶ ἡ-
δρώς κυλούσε ἄβυσσος ἀπὸ τὸ μέτωπό του.

Ὁ Ἑρρίκος ἔμεινε σιωπηλὸς κ' ἔσφιξε ἀκόμα πιὸ δυνατὰ. Ὁ
πόνος ἔκανε τὸν Γκονζάγκαν νὰ θυγᾷ μὴ πινυμένη κραυγή.

Τὰ μαζεμένα δάχτυλά του ἀνοίχτηκαν παρὰ τὴ θέλησή του,
τὰ δάχτυλά τοῦ δεξιῦ τοῦ χεριοῦ... Τότε ὁ Λαγκαρντέρ, πᾶν-
τα ἄφωνος, τοῦ τράβηξε τὸ γάντι του.

—Θὰ τὸ ἀνεχθῶμε αὐτὸ, κύριοι! φώναξε ὁ μαρκήσιος ντὲ
Σαθερνύ, ὁ ὁποῖος ἔκανε ἕνα βήμα μπροστὰ, μὴ τὸ σπαθί ψηλά.

—Πέστε στοὺς ἀνθρώπους σας νὰ καθήσουν ἥσυχαι! πρόστα-
ξε ὁ Λαγκαρντέρ.

Ὁ πρίγκηψ Γκονζάγκας γύρισε πρὸς τοὺς φίλους του καὶ
τοὺς εἶπε:

—Κύριοι, σὰς παρακαλῶ μὴν ἐπεμβαινέτε!

Τὸ χέρι του ἦταν περὶ γυ-
μνὸ. Ὁ Λαγκαρντέρ ἀκούμπη-
σε τὸ δάχτυλό του σὲ μὴ μα-
κρὰ οὐλὴ ποὺ ἄρχισε ἀπὸ τὸν
καρπὸ κ' εἶπε με μὴ θαθεῖα
συγκίνηση:

—Τὸ σπαθί μου ἔκανε αὐτὸ
τὸ σημάδι!

—Ναί, ἐσεῖς μοῦ τὸ κάνατε
αὐτό! ἀπάντησε ὁ Γκονζά-
γκας, ποὺ τὰ δόντια του ἔτρι-
ζαν χωρὶς νὰ θέλῃ. Δὲν τὸ ξέ-
χασα... Γιά ποῖο λόγο νὰ μοῦ
τὸ ξαναθυμώσετε;

—Εἶνε ἡ πρώτη φορά ποὺ
θλεπόμαστε πρόσωπο με πρό-
σωπο, κύριε Γκονζάγκας, ἀπο-
κρίθηκε ὁ Ἑρρίκος ἀργά. Μὰ
δὲν εἶνε κ' ἡ τελευταία. Ὡς
σήμερα εἶχα ὑπομείνῃ, μὰ τῶ-
ρα εἶμαι θέσιμος. Εἰστε ὁ δο-
λοφόνος τοῦ Νεβέρ!

Ὁ Γκονζάγκας ἄρχισε νὰ
γελᾷ σπασμωδικά.

—Εἶμαι ὁ πρίγκηψ Γκονζά-
γκας, πρόσφερε ἀργά, μὰ ση-
κώνοντας τὸ κεφάλι του. Ἐγὼ
ἀρκετὰ ἑκατομμύρια γιὰ νὰ
ἐξαγοράσω κάθε ἐπίγειο δι-
καίωμα κ' ὁ βασιλεὺς δὲν
θλεπεῖ παρὰ μόνον με τὰ μά-
τια μου... Μονάχα με τὸ σπα-
θί σας μπορεῖτε νὰ τὸ θέσετε
μαζὺ μου... Σιφουλκήστε, σὰς
ἀφήνω!

Καὶ συγχρόνως ἔριξε ἕνα
θλέμμα πρὸς τὸ μέρος τῶν φίλων του, σὰν νὰ ζητοῦσε τὴ βοή-
θειά τους.

—Κύριε Γκονζάγκας, εἶπε ὁ Λαγκαρντέρ, ἡ ὥρα σας δὲν ἦρθε
ἀκόμα. Θὰ διαλέξω ἐγὼ τὴν ὥρα καὶ τὸ μέρος... Θυμᾶστε τί
σας εἶπα τὴ νύχτα τῆς δολοφονίας: «Ἄν δὲν ἐρθετε σεῖς στὸ
Λαγκαρντέρ, ὁ Λαγκαρντέρ θὰ ρθῇ σὲ σὰς!» Δὲν ἤρθατε, ἔ-
δου με!... Ὁ Θεὸς εἶνε δίκαιος κ' ὁ φίλιππος τοῦ Νεβέρ θὰ
λάβῃ τὴν ἐκδίκησίν του...

Καί, ἀφοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, παρᾶτῃς τὸ χέρι τοῦ Γκον-
ζάγκας, ὁ ὁποῖος ἀμέσως τραβήχτηκε πολλὰ θήματα πίσω.

Ὁ Λαγκαρντέρ εἶχε τελειώσει τὴ συζήτησίν του μαζὺ του. Ἦ-
ρισε πρὸς τὴν πριγκήπισσα καὶ τὴ χαϊρέτης με σεβασμό.

—Κυρία, τῆς εἶπε, εἶμαι στὶς διαταγές σας!

Ἡ πριγκήπισσα ἔτρεξε τότε πρὸς τὸ σύζυγό της καὶ τοῦ εἶ-
πε στὸ αὐτί:

—Προσέχετε, κύριε. Ἄν θελήσετε νὰ κάνετε τίποτε ἐναντίον
αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, θὰ με ῥθῃ ἀντίπαλό σας!

Ἐπειτα ξαναγύρισε κοντὰ στὸ Λαγκαρντέρ καὶ τοῦ πρόσφε-
ρε τὸ χέρι της.

Ὁ Γκονζάγκας ἦταν ἀρκετὰ δυνατὸς κ' ἔτσι κατάρθωσε νὰ
συγκρατῇ τὴ λύσσα ποὺ ἔκανε τὸ αἷμα του νὰ θράξῃ. Πλη-
σίασε τοὺς φίλους του καὶ τοὺς εἶπε:

—Κύριοι, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θέλησε νὰ σὰς πάρῃ μονομιᾶς
τὰ πάντα, τὴν τύχη σας καὶ τὸ μέλλον σας... Μὰ εἶνε τρελλὸς κ'
ἡ τύχη μᾶς τὸν παραδίδει... Ἀκολουθήστε με!

Καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὰ διαμερίσματα τοῦ ἀντιβασιλέως, τῶν

ὁποίων ἀνοίξε τὴν πόρτα.

Τὸ σουπὲ εἶχε ἀρχίσει περὶ μέσα στὸ ἀνάκτορο καὶ κάτω-
στὶς πλουσίες σκηνές ποὺ εἶχαν στηθῇ στὶς αἰῶλες του. Οἱ κήποι
εἶχαν ἐρημωθῇ καὶ κανένας σχεδὸν δὲν φανίνταν περὶ κάτω ἀπ'
τὰ δέντρα τους. Μονάχα μερικοὶ καθυστερημένοι ὑπάρχοντες
δενδροστοιχίες.

Εἶσι ὁ Λαγκαρντέρ κ' ἡ πριγκήπισσα Γκονζάγκαν θρόνισαν
σὲ λίγο δλομόναχοι στὸν κήπο.

—Κύριε, εἶπε ἡ πριγκήπισσα με φωνὴ ποὺ ἡ συγκίνησή της
ἦταν ἔκανε νὰ τρέμῃ, ἄκουσα τ' ὄνομά σας. Ἐπειτ' ἀπὸ εἰκοσι
χρόνια ποὺ πέρασαν, ἡ φωνὴ σας εὔπησε μέσα μου μὴ σπα-
ραχτικὴ ἀνάμνησι... Ἐσεῖς, ἐσεῖς, εἶμαι θέσιμος γι' αὐτό, πᾶ-
ρατε τὴν κόρη μου στὴν ἀγκαλιά σας, ἐκεῖνη τὴν τρομερὴ νύ-
χτα στὸν πύργο τοῦ Κάιλου-Ταρρίντες.

—Εγὼ! ἀπάντησε ὁ Λαγκαρντέρ.

—Γιατί με ἀπατήσατε ἐκεῖνη τὴ νύχτα, κύριε; Ἀπάντησε
μου με εὐκρίνεια, σὰς ἱκετεύω...

—Γιατί ἡ καλωσύνη τοῦ Θεοῦ μ' ἐνέπνευσε, κυρία. Μὰ ἀν'
αὐτὰ εἶνε μὴ μεγάλη ἱστορία, τῆς ὁποίας τὶς λεπτομέρειες θὰ
σὰς διηγηθῶ ἀργότερα. Ὑπεράσπισα τὸ σύζυγό σας, δέχτηκα
τὴ στερὴν τοῦ πνοῆ, ἔσωσα τὸ παιδί σας, κυρία. Θέλετε περὶ-
σσότερα γιὰ νὰ πιστέψετε σὲ μένα...

Ἡ πριγκήπισσα τὸν ἐκύτταξε... Κ' ἔπειτα ψιθύρισε:

—Ὁ Θεὸς ἔβαλε τὴ σφραγίδα τῆς τιμωρίας στὸ μέτωπό σας.
Μὰ δὲν ξέρω τίποτε κ' ὁλος ὁ κόσμος μ' ἀπάτης ὡς τώρα.

Ὁ Λαγκαρντέρ ὡς τὴ στιγμή
ἐκεῖνη κρατοῦσε στάσι μωρη.
Αὐτὰ τὰ λόγια μετέβαλαν τὴ
στάσι του σχεδὸν σὲ ἔθρηνη.

—Ἐγὼ τὶς ἀποδείξεις τῆς
γεννήσεως τῆς κόρης σας, εἶπε.

—Εσεῖς προσέφερα σημε-
ρια κοντὰ μου, στὰ μεγάλα παλά-
τια τοῦ μεγάρου Γκονζάγκας, τὰ
λόγια: «Εἰ μ' ἔδω»;

—Εγὼ ἡ μάλλον ὁ δεύτερος
ἐαυτός μου.

Ἡ πριγκήπισσα φανίνταν
νὰ ἔμωχε νὰ θρῇ τὰ λόγια.

Ἀσφαλῶς, ἡ συζήτησι με-
ξὺ αὐτοῦ τοῦ ἥρωος καὶ αὐτῆς
τῆς μητέρας, θὰ ἔπρεπε νὰ εἶνε
μὴ ἀτελείωτη σειρά ἀπὸ συζη-
τητικὲς διαθέσεις. Κ' ὅμως ἄρ-
χισε σὰν μὴ ἀπ' τὶς διαλωπι-
τικὲς ἐκεῖνης συζητήσεις ποὺ
καταλήγουν με κήρυξι πρὸς
μου... Γιατί;...

Γιατὶ ὅτι ὅταν ὁ πρίγκηψ
νὰ μπερὶ τοὺς ἑνας θησαυροὺς ποὺ
τὸν λαγαταροῦσαν κ' οἱ δὲ βί-
βισου... Γιατὶ τόσο ὁ σωτήρας τοῦ
θησαυροῦ αὐτοῦ—τῆς Αὐτῆς—
σο κ' ἡ μητέρα της εἶχαν πο-
τὶς δικαιοῦματα... Γιατὶ ἡ μη-
τέρα της, φτωχὴ γυναῖκα, συ-
τριμμένη ἀπὸ τὸν πόνο, καὶ το-
ναῖκα περήφανη ποὺ ἡ μοῖρα
τὴν εἶχε κάνει σκληρὴ, δυνα-
τοῦσε... Καὶ τέλος, γιατί ὁ
Λαγκαρντέρ, μπροστὰ σ' αὐτὴ
τὴ γυναῖκα ποὺ δὲν τοῦ ἔδεινε

καθόλου τὴν καρδιά της, εἶχε γίνῃ δόστιτος κ' αὐτός...

—Κυρία, ἐξακολουθῶ ψυχρά ὁ Λαγκαρντέρ, ἔχετε ἀμφι-
λίες γιὰ τὴν ταυτότητα τῆς κόρης σας;

—Ὁχι, ἀπάντησε με πεποίθησι ἡ πριγκήπισσα. Κάτι μοῦ λέ-
ει, ὅτι ἡ κόρη μου, ἡ φτωχὴ μου κόρη, θρίσκειται πραγματικὰ με-
σα στὰ χέρια σας... Ποιὰ ἀμοιβὴ μοῦ ζητᾶτε γι' αὐτὴ τὴν ἐ-
πείραση εὐεργεσία... Μὴ φοβάστε, κύριε... Ζητήστε ἀπὸ θε-
λετε... Θὰ σὰς ἔδωκα καὶ τὴ μοῖρᾴ ζωῆς μου...

Ἡ πριγκήπισσα, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνει, πλήγωνε με
λόγια τῆς αὐτῆς τὸν Λαγκαρντέρ σὰν με φαρμακερὰ θέλη. Ὁ
Λαγκαρντέρ κράτησε μὴ πικρὴ ἀπάντησι ποὺ εἶχε ἀνέβῃ στὴ
χείλη του καὶ ὑποκλίθηκε χωρὶς νὰ πῇ λέξι.

—Ποῦ εἶνε ἡ κόρη μου; ρώτησε ἡ πριγκήπισσα.

—Πρέπει ἐν πρώτοις, ἀπάντησε ὁ Ἑρρίκος, νὰ συγκατατε-
τε νὰ μ' ἀκούσετε...

—Νομίζω πὼς σὰς καταλαβαίνω, κύριε... Σὰς εἶπα καλῶς
ὅτι μπορεῖτε νὰ διατυπώσετε τὶς ἀξιώσεις σας...

—Ὁχι, κυρία, ἀπάντησε ὁ Ἑρρίκος ἀσπληρὰ, δὲν με κατα-
λαβαίνει... Καὶ φοβάμαι πὼς δὲν μπορεῖτε νὰ με καταλάβετε...

—Τὴ θέλετε νὰ πῇτε; Ποῦ εἶνε ἡ κόρη μου;

—Ἡ κόρη σας δὲν θρίσκειται ἐδῶ...

—Εἶνε στὸ σπῖτι σας! φώναξε ἡ πριγκήπισσα με μὴ περη-
φῆ κήνησι.

Μὰ συνερχομένη ἀμέσως ἐπρόσθεσε:

—Αὐτὸ εἶνε ἀπλούστατο... Ἐπαγρυπνήσατε στὴν κόρη μου

—Τὸ σπαθί μου ἔκανε αὐτὸ τὸ σημάδι! φώναξε ὁ
Λαγκαρντέρ.

ἀπὸ τὴ θρεφικὴ τῆς ἡλικίας... Δὲν σὰς ἐγκατέλειψε ποτέ...

—Ποτέ, κυρία...

—Εἶνε λοιπὸν φυσικὸ νὰ θρίσκειται σπῖτι σας. Θὰ ἔχετε ὑπὲρ-
πῆτες;

—Ὅταν ἡ κόρη σας ἔγινε δώδεκα χρόνων, κυρία, πῆρα στὸ
σπῖτι μου μὴ γρηγὰ καὶ πιστὴ ὑπηρετρία τοῦ πρώτου σας συ-
ζύγου, τὴν κυρὰ Φραγκίσκη...

—Τὴν Φραγκίσκη Μπερισσόν! φώναξε ἡ πριγκήπισσα ζωηρὰ.
Καὶ σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ Λαγκαρντέρ, ἐπρόσθεσε:

—Κύριε, αὐτὸ εἶνε ἀξίον ἑνὸς εὐγενοῦς... Σὰς εὐχαριστῶ!

Αὐτὰ τὰ λόγια ἐσφίξαν τὴν καρδιά τοῦ Ἑρρίκου σὰν μὴ προ-
σβολή. Μὰ ἡ πριγκήπισσα Γκονζάγκαν ἦταν πολὺ ἀπασχολημένη
με τὴ σκέψιν τῆς κόρης της καὶ δὲν τὸ πρόσθεξε.

—Ὀδηγήστε με κοντὰ στὴν κόρη μου, εἶπε. Εἰμ' ἔτοιμη νὰ
σὰς ἀκολουθῶ.

—Εγὼ δὲν εἶμ' ἔτοιμος, ἀπάντησε ὁ Λαγκαρντέρ.

Ἡ πριγκήπισσα τράβηξε τὸ χέρι της ἀπὸ τὸ δικό του καὶ εἶ-
πε νοιώθοντας ὅλη τὴ δυσπιστία της νὰ ξαναγεννιέται μέσα της.

—Ἄ! Δὲν εἶστε ἔτοιμοι;

Καὶ τὸν κύταξε στὸ πρόσωπο με τρόμο. Τότε ὁ Λαγκαρντέρ
ἐπρόσθεσε:

—Κυρία, ὑπάρχουν γύρω μας μεγάλοι κίνδυνοι...

—Γύρω ἀπὸ τὴν κόρη μου; ἐπανέλαβε ἡ πριγκήπισσα. Εἰμ' ἔ-
δῶ καὶ θὰ τὴν ὑπερασπιστῶ.

—Εσεῖς; φώναξε ὁ Λαγκαρντέρ με δύναμι ποὺ δὲν μπόρεσε
νὰ τὴν συγκρατῇ. Ἐσεῖς, κυρία;

Καὶ τὰ θλέμματά του πετοῦσαν φλόγες.

—Δὲν ἔκάνατε ποτέ στὸν ἑαυτὸ σας
αὐτὴ τὴν ἐρώτησι, ἐπρόσθεσε προ-
σπαθώντας νὰ συγκρατηθῇ, αὐτὴ τὴν
ἐρώτησι, τὴν τόσο φυσικὴ σὲ μὴ μη-
τέρα: «Γιατὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἀρ-
χισε τόσο καιρὸ νὰ μοῦ ξαναφέρῃ
τὴν κόρη μου»;

—Ναί, κύριε... Τὴν ἔκανα.

—Καὶ ὅμως, δὲν μοῦ τὴν ἀπευθί-
νατε, κυρία.

—Ἡ εὐτυχία μου θρίσκειται στὰ χέ-
ρια σας, κύριε...

—Καὶ με φοβάστε;

Ἡ πριγκήπισσα δὲν ἀπάντησε κ' ὁ
Ἑρρίκος χαμογέλασε με θλίψι. Κα-
τόπιν εἶπε με κάποια συμμόνια:

—Ἄν μοῦ ἀπευθύνατε αὐτὴ τὴν ἐ-
ρώτησι, θὰ σὰς ἀπαντοῦσα εὐλικρι-
νὰ, σοο θὰ μοῦ ἐπέτρεπαν ὁ σεβα-
σμός κ' ἡ εὐλικρίνεια...

—Σὰς τὴν ἀπευθύνω τώρα καὶ σὰς
παρακαλῶ νὰ μοῦ ἀπαντήσετε, διὰ-
ζοντας κατὰ μέρος τὸ σεβασμό καὶ
τὴν εὐλικρίνεια...

—Κυρία, ἀπάντησε ὁ Λαγκαρντέρ,
ἀν ἀρῶσα τόσα χρόνια νὰ σὰς ξα-
ναφέρω τὸ παιδί σας, τὸ ἔκανα γιὰ-
τί, στὴν ἀρχὴ τῆς ἐξορίας μου, ἔμα-
θα μὴ εἶδισαι, μὴ εἶδισαι ποὺ μοῦ
ἔφαικε κυριολεκτικῶς ἀπίστευτη...

Ἐὰν δηλαδὴ εἶτε ἡ χήρα τοῦ Νε-
βέρ εἶχε ἀλλάξῃ ὄνομα κ' εἶχε γί-
νῃ σύζυγος τοῦ πρίγκηπος Γκονζά-
γκας!

Ἡ πριγκήπισσα χαμήλωσε τὸ κεφάλι της κ' ἔγινε κατακόκ-
κη.

—Ἡ χήρα τοῦ Νεβέρ! ἐπανέλαβε ὁ Ἑρρίκος. Κυρία, ὅταν
θεωροῦσθε πὼς ἡ εἰδήσις αὐτὴ ἦταν ἀληθινὴ, ἀναρωτήθηκα:

—Ὅτε ἡ κόρη τοῦ Νεβέρ θὰ θρῇ αὐλο στὸ μέγαρο τοῦ
Γκονζάγκας;...

—Κύριε, θέλησε νὰ πῇ ἡ πριγκήπισσα.

—Ἀγνοεῖτε πολλὰ πράγματα, κυρία... τὴν διέκοψε ὁ Ἑρρίκος.
Ἀγνοεῖτε πόσο ἡ εἰδήσις τοῦ γάμου σας ἔκανε τὴ συνείδησι
μου νὰ ἐξεγερθῇ σὰν νὰ ἐπρόκειτο περὶ ἱεροσυλίας, ἀγνοεῖτε
πὼς ἡ παρουσία στὸ μέγαρο τοῦ Γκονζάγκας τῆς κόρης ἐκεῖ-
ναι ποὺ ὑπῆρξε ὁ φίλος μου γιὰ μὴ ὥρα καὶ με ἀποκάλεσε
ἀδελφὸ τοῦ στήν τελευταία του στιγμή, μοῦ φανίνταν σὰν μὴ
θεοβλάσις τοῦ τάφου του, σὰν μὴ θλαστήμια φριχτὴ κ' ἄ-
νθρωπος...

Τὰ μάτια τῆς πριγκήπισσης ἔλαμπαν κ' ὁ Ἑρρίκος ἐξακο-
λοῦσθε:

—Ὅταν ἔμαθα αὐτὴ τὴν εἰδήσι, ἔκανα στὸν ἑαυτό μου μὴ
ἀκόμα ἐρώτησι. Ξερόντας καλύτερα ἀπὸ σὰς τὴ δύναμι τῶν
ἐθνῶν τῆς κόρης σας, ἀναρωτήθηκα: Ἐπὼς ἡ μὴ μὴ μὴ νὰ ὁ-
πρωποιῇ τὴν κόρη της ἡ γυναῖκα αὐτὴ ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ
ὑπερασπιστῇ τὸν ἑαυτὸ της;...

Ἡ πριγκήπισσα σκέπασε τὸ πρόσωπό της με τὰ χέρια της.

—Κύριε, κύριε, τραυλίζω με φωνὴ ποὺ τὴν ἔκοθαν οἱ λυγμοί,
μοῦ συντρίβετε τὴν καρδιά...

—Κυρία, τῆς εἶπε, εἶμαι στὶς
διαταγές σας...

—Ὁ Θεὸς ἔρει ἂν εἶνε αὐτὸς ὁ σκοπός μου!...

—Δὲν ξέρετε τί ἄνθρωπος ἦταν ὁ πατέρας μου... ἐξακολού-
θησε ἡ πριγκήπισσα. Δὲν ξέρετε ποῖα βασανιστήρια μοῦ ἐπέ-
βαλε γιὰ νὰ μ' ἐξαναγκάσῃ νὰ παντρευθῶ τὸν Γκονζάγκαν...

Ὁ Λαγκαρντέρ ὑποκλίθηκε θαθεῖα κ' εἶπε με σεβασμό.

—Κυρία, ξέρω με ποῖον ἅγιο ἔρωτα λατρεύατε τὸν Νε-
βέρ. Ἡ τύχη, ἡ ὁποία ἔβαλε στὰ χέρια μου τὴν κόρη σας,
μοῦ ἀποκάλυψε καὶ τὰ μυστικά σας. Τὸν ἀγαποῦσατε θαθεῖα,
παράφορα, παθητικά... Καὶ ὅμως ὑποκύπατε στὴ θία...

—Τὸ ἔκανα αὐτὸ γιὰ νὰ νομιμοποιῶ τὸν πρώτο μου γάμο
καὶ τὴ γέννησι τῆς κόρης μου...

—Ἡ ἀληθινὴ ἀποδείξεις τοῦ πρώτου σας γάμου καὶ τῆς
γεννήσεως τῆς κόρης σας θρίσκονται στὰ χέρια μου...

—Θὰ μοῦ τὶς δώσετε! φώναξε ἡ πριγκήπισσα.

—Μάλιστα, κυρία. Ἐλέγα λοιπόν, ὅτι παρ' ὅλη τὴν ἀγάπη
σας στὸ Νεβέρ, παρ' ὅλες τὶς πρόσφατες ἀναμνήσεις σας,
μὴ εὐτυχίας χαμένης, ὑποκύπατε στὴ θία... Ἐ λοιπόν, τὴ
θία αὐτὴ ποὺ χρησιμοποίησαν ἐναντίον σας, δὲν θὰ μποροῦ-
σαν νὰ τὴν ἐξασκήσουν καὶ κατὰ τῆς κόρης σας;... Δὲν εἶχα
λοιπὸν τὸ δικαίωμα νὰ προτιμῶ νὰ προστατεύω τὴν κό-
ρη σας ἐγὼ, ἐγὼ ποὺ δὲν ἔλυνισα ποτέ μπροστὰ στὴ δύναμι,
ἐγὼ ποὺ παιδάκι ἀκόμα εἶχα τὸ σπαθί γιὰ παιγνίδι, ἐγὼ ποὺ
ἔλεγα στὴ θία: «Καλῶς νάρθῃ! Εἶσαι τὸ στοιχεῖο μου!...»

Ἡ πριγκήπισσα χρειάστηκε μερικά λεπτά γιὰ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ.

—Μοῦ φαίνεται πὼς μάντζα, πρόσφερε τέλος με ἀργὴ καὶ
σιγαὴ φωνή. Θὰ ἀρνηθῇτε νὰ μοῦ δώσετε τὴν κόρη μου...

—Ὁχι, κυρία, δὲν θάρνηθῶ νὰ σὰς δώσω τὴν κόρη σας.

Διάζυγα τετρακόσες λευγὲς καὶ
ριφωκινδύνουσα τὸ κεφάλι μου γιὰ
νὰ σὰς τὴν ξαναφέρω... Ἐγὼ
τὸ σχέδιό μου χαρᾶςμένο... Δεκαοχτὶ
χρόνια τώρα ὑπερασπίζω τὴν κόρη
σας. Ἡ ζωὴ τῆς μοῦ ἀνήκει δέκα
φορές, γιὰτὶ δέκα φορές τὴν ἔχω
σώσει...

Ο Ντούγκλας Φαίρμπανκς κι' η Μαίρη Πίκφορντ

Ο Τζακ Γούντ κι' η Έλεν Τσέλθιτς

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΠΟΚΡΥΦΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΟΙ "ΜΙΣΤΕΡ ΣΤΑΡ"

(Οι τυχεροί και άτυχοι σύζυγοι των αστέρων)

Τα «Κινηματογραφικά Νέα» του Χόλλυγουντ δημοσίευαν εσχάτως μια πολύ ενδιαφέρουσα έρευνα του Χάρολντ Όσλεϋ, ένο- τυχερού δη- μοσιογράφου, ο οποίος κατόρθωσε να συνδεθεί με τους συζύγους των μεγάλων αστέρων, να μάθει πολλά μυστικά τους και να δώσει έτσι μια εξήγηση, γιατί οι γάμοι στην φιλομυθία δεν διαρκούν περισσότερο από ένα όμορφο όνειρο...

Αυτό το άστρο, φυσικά, αναστάτωσε τους δυστυχισμένους συζύγους των αστέρων, οι οποίοι προσπάθησαν να δικαιολογήσουν... τ' αδικαιολόγητα! Μά ή αλήθεια έμεινε αλήθεια: Σε καμιά πόλη του κόσμου ή αλυσίδες του γάμου δεν είνε τόσο εύθραυστες, όσο στο Χόλλυγουντ...

Νά, λοιπόν, τι γράφει ο 'Αμερικανός δημοσιογράφος: «Όταν αναγγελθεί ένας καινούριος γάμος στο Χόλλυγουντ, όλες ή «βεντέτες» της δόξης ρωτάνε περιέργως:

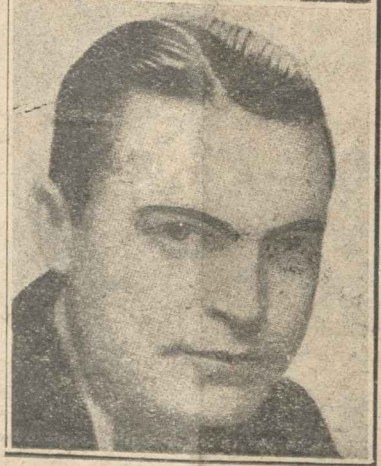
—Πότε θα χωρίσουν;
Κι' όταν ο γάμος αυτός τύχει να διαρκέσει περισσότερο από έξη μήνες, προσπαθούν ν' ανακαλύψουν την αιτία αυτής της εκπληκτικής ευτυχίας των συζύγων! Κι' ο έρωας; θα ρωτήσετε. Δεν έχουν, λοιπόν, κα- ρδιά ή τόσο χαριτωμένες, ή τόσο όμορφες «βεντέτες» της δόξης; Κάθε άλλο!

Μά ο έρωας σώνει ύστερα από το μήνα του μέλιτος. Από κει και πέρα αρχίζει μια πενή ζοή. Δίχως όνει- ρα, που κουράζει ακόμα κι' εκείνους τους αστερές, που λατρεύουν την οικογενειακή γαλήνη...

Καταλαβαίνετε τώρα πόσο δύσκολος είνε ο ρόλος ενός τέτοιου δυστυχισμένου συζύγου. Ο άνθρωπος που είχε την άτυχία να μπλέξει στα δίχτυα του γάμου και να παντρευτεί μια ήθοποιό του κινηματογράφου, δεν άργει να καταλάβει ότι ή ζωή του αγαπημένου του αστερός δεν είνε τόσο ελεύθερη, όσο την φανταζόταν, κι' ότι ή δουλειά του στούντιο είνε τόσο σκληρή, ώστε δεν έχει καιρό ν' ασχοληθεί μαζί του... Όταν όμως ο σύζυγος είνε κι' αυτός ήθοποιός, τότε τα πράγματα όλα είνε «Ο. Κ.» (έν τάξει). Ο σύζυγος απασχο- λείται με το γύρισμα των φιλμ του, περνάει τη μέρα του μακριά από την αγαπημένη του και το βράδυ, αν δεν έχουν μπλέξει με καμιά συντροφιά στα νυχτε- ρινά κέντρα του Χόλλυγουντ, αποφασίζουν να περά- σουν τη νύχτα στο σπίτι τους.

Όλοι όμως οι σύζυγοι των μεγάλων αστέρων δεν έχουν την τύχη ν' άνιχνουν στον Όλυμπο του κινημα- τογράφου. Έ, λοιπόν, αυτοί οι άνθρωποι υποφέρουν τα πάνδεινα και περιφρονούνται απ' όλες τις γήσσες της δόξης. Δεν τους ξέρει κανείς με τ' όνομά τους. Όλοι τους φωνάζουν με το καλλιτεχνικό όνομα της γυναίκας τους, γιατί κανένας αστεράς, όταν παν- τρευτεί, δεν μπορεί ν' αλλάξει τ' όνομά του. Έτσι ο σύζυγος αυτός γίνεται σιγά-σιγά ή διασκεδάσις του Χόλλυγουντ. Έπειτα ή ζωή αυτών των «μικροίων» γυναικών είνε τόσο απόκοψη, τόσο μυστηριώδης, ώ- στε οι σύζυγοι, που δεν είνε ήθοποιοι, ή πρέπει να σκιάζουν το κεφάλι και να υποταχθούν στην τύχη του ή να πάρουν διαζύγιο, αν θέλουν να γλυτώσουν από αυτά τα άνωφόρα μαρτύρια...

Υπάρχουν, όστόσο, και μερικές εξαιρέσεις, όπως ο μαρκήσιος Ντέ λ'α Φαλαίξ, παραδείγματος χάριν, ο

Οι δυο περιζήτητοι «γαμπροί» του Χόλλυγουντ: Ο μαρκή- σιος Ντέ λ'α Φαλαίξ κι' ο πρίν- κηψ Μντιβάνι.

πρώην σύζυγος της Γαλλίας Σβάνσον και της «Κόνη Μπέντ» «Μίστερ Στάρ», όπως τον λένε στο Χόλλυγουντ, κι' ο πρίγκηψ Μν- τιβάνι. Κι' οι δυο τους είνε υπερβολικά τυχεροί. Είνε οι μόνοι άνθρω- πον, που μάλιστα χωρίζουν από μια «βεντέτα» της δόξης, άμέσως θα γρά- νει άλλη, ή οποία δέχεται πρόθυμα να τους παντρευτεί. Μά στην επιτυχία τους τη χωροτούν μόνο στους μεγάλους τίτλους τους. Καμιά γήσσα δεν μπορεί ν' άντισταθεί στον πειρασμό να λένετα «μικροί» ή «επιγικήσιμα» κι' είνε πρόθυμη να...άγοράσει από τον τίτλο από τον σύζυγό της με μια ποσία από πολλά εκατομμύρια δολάρια...

Έτσι, λοιπόν, ο μαρκήσιος Ντέ λ'α Φαλαίξ κι' ο πρίγκηψ Μντιβάνι είνε πάντα οι υποψήφιοι σύζυγοι στην «δορετέτα» του γάμου, στο Χό- λλυγουντ: Παίζουν διαρκώς το «ρόλο» του συζύγου, εισπράττοντας το ρόστιους μισθούς, χωρίς να πολυσκοτίζονται για τον έρωτα κι' έρωτα να χωρίζουν, ύστερα από το μήνα του μέλιτος.

Ο μαρκήσιος Ντέ λ'α Φαλαίξ, όστόσο, γιά ν' έφυ- γήσει τις ασφαλερές οικογενειακές, έργαζοντο στο στούντιο ως επιθεωρητής των ξένων «αφισών» των 'Αμερικανικών φιλμ.

Ο πρίγκηψ Μντιβάνι όμως φαίνεται ότι δεν απο- χωριέται και πολύ από το κοινοπολιτικό του Χόλ- λυγουντ, γιατί εξακολουθεί να κάνει εκεί πέρα τον «κα- ραώ» Δόν Ζουάν και να θησαυρίζει εις βάθος των α- στέρων, που έχουν την αδυναμία να θέλουν να έ- γωνται «επιγικήσιμα»...

Μά και ή δυο αυτές περιπτώσεις, που άνωφω- τισμένα είνε εξαιρετικές. Η πιο συνηθισμένη, ή πιο φανε- ρή είνε ή περίπτωση του τύπου «Ελθόν Μαρξον».

Μια μέρα διαδόθηκε στο Χόλλυγουντ ότι ή Κάριν Μόρλεϋ, ή περιφωρη «γυναικα-πρόθυμη», ήταν έτοι- μή έρωτευμένη με τον άγνωστο μέχρι τότε συζύ- γο της, έναν κάποιον μίστερ Σμιθ. Οι ρεπόρτερς, λοιπόν, έτρεξαν να της πάρουν συνεντεύξεις και φυσικά να ακολουθήσουν κι' εγώ.

—Είνε αλήθεια, την ρωτήσαμε, ότι λέγεστε «μί- στερ Σμιθ»;

—Η «γυναικα-πρόθυμη» άρχισε να γελάει με έρω- ρονικό και σκληρό γέλιο.

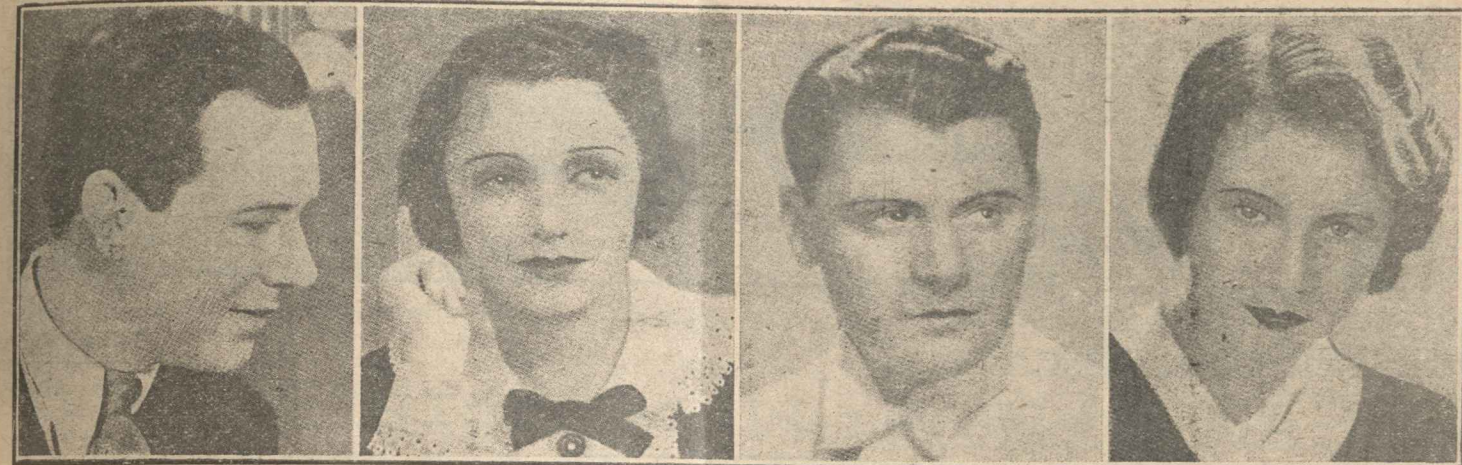
—Μάλιστα, μάς απάντησε, έχω ένα σύζυγο, που μου φαίνεται ότι τον λένε έτσι... Μά δεν ήθελα και καλά. Ναι, ναι, έχετε δίκιο!... Τον λένε έτσι στατα Σμιθ!...

Μήπως θέλετε τώρα και σχόλια;... Μά είνε σ- ριτά!...

Η Μπέττυ Νταίβις πάλι, μιά από τις πιο γνω- στές και πιο πλούσιες «βεντέτες», έχει παντρευτεί ή «επιδεικνυμένη», τον Νέλσον Χάμμαν, ο οποίος έ- ρωτα κυριολεκτικά τον μετρά του, γιατί σ' έρωτα του κι' αν πατήσει το πόδι του, άνοιξε πάντα τον ο- ρισμό να ψυχορραγή:

—Νά ο άνδρας της Μπέττυ Νταίβις!... Κι' αυτό είνε όλο! Δεν είνε παιδί ο μίστερ Νέλ- σον Χάμμαν, αλλά ο «σύζυγος» της Μπέττυ Νταίβις, πο- γμα που τον πειράζει στα νεύρα υπερβολικά και πο- κάνει να θέλει να δώσει ένα τέλος σ' αυτή την έ- ρια...

Ξέρετε τώρα ποιος είνε ο σύζυγος της χαριτωμένης

Ο Μπέν Λάιον και ή Μπεμπέ Ντάνιελς

Ο Ράλφ Φόρμπερς κι' ή Ρουθ Τσάττερτον

Εύλογος Λάντι, της «επιγικήσιμας» του Χόλλυγουντ; 'Ασφαλώς όχι! Κι' όμως είνε ένας από τους μεγαλύτερους δικηγόρους του Λονδίνου. Είνε ο σέρ Τζών Λώρενς!

Εκείνος πάλι που στάθηκε πιο τυχερός απ' όλους τους συζύγους των αστέρων, είνε ο οδοντογιατρός Φράντς Γκρίφιν, ο άνδρας της 'Ιρβεν Ντάν, ο οποίος κάνει χρυσές δουλειές στη Νέα 'Υορκ, γιατί όλα τα όμορφα «εγκλήματα» θέλουν να τους γιατρέψει την πονόδοντο ο άνδρας της γοητευτικής «βεντέτας»...

Ένα όμως από τα συνηθισμένα δράματα του Χόλλυγουντ, είνε κι' ή τραγική ιστορία του 'Αλμπερτ Σκότ, που έχει παντρευτεί την Κόλλιν Μόρ, ύστερα από το διαζύγιο της με τον διάσημο Μάκ Κόρμικ. Ο 'Αλ- μπερτ Σκότ ήταν ένας από τους με- γαλύτερους επιχειρηματίες της Νέας 'Υόρκης. Μετά τον γάμο του, λοι- πόν, μη θέλοντας να γίνει κι' αυτός ένας κάποιος «Μίστερ Στάρ», έπεισε τη γυναίκα του να εγκαταλείψει τον κινηματογράφο και να ζήσουν ευτυ- χαίοντες, μακριά από τις περιπέτειες των στούντιο. Μά ο αστεράς τότε έριξε στις σπατάλες και φυσικά ή επιχειρημασία του Σκότ δεν άργησαν να πάει κατά διαβόλου...

Η Κόλ- λιν Μόρ έπειτα δεν μπορούσε να υ- παρχει την άφαντα και ξαναγύρισε στον κινηματογράφο. Κι' ο 'Αλμπερτ Σκότ αναγκάστηκε να την ακολουθή- σει στο Χόλλυγουντ και να υποταχθεί στη μοίρα του. Έτσι έγινε κι' αυτός ένας κάποιος «Μίστερ Στάρ»...

Ποιά είνε τώρα, επί του παρόντος έννοείται, οι σύζυγοι των δια- φώνων μεγάλων αστέρων;

Η χαριτωμένη Τζίν Χάλλουιν είνε γυναίκα του οπερατέρ Χάλ Ρό- σον. Η Ρουθ Τσάττερτον, μιά από τις πιο συμπαθείς «βεντέτες» του κι- νηματογράφου, έχει παντρευτεί τον Ράλφ Φόρμπερς. Η Κίλμα Μπλάνκν- τιν περιφωρη ήθοποιό Ρόντ Λά Ρόκ. Η Νόρμα Σήρεν, ή γυναίκα με το όμορφο χαμόγελο, τον κινηματογραφικό επιχειρηματία 'Ιρβινγκ

Ο Τσάρλυ Μάκ Άρμπορ και ή Έλεν Χέιζ

Ο Τσάρλ Βιντόρ κι' ή Κάριν Μόρλεϋ

Τάλμπεργκ. Η Σίντνεϋ Φόξ τον 'Αντυ Ντάβιν. Η χαριτωμένη Μπε- μπε Ντάνιελς τον Μπέν Λάιον. Η Έλεν Χέιζ έχει παντρευτεί τον Τσάρλυ Μάκ Άρμπορ κι' ή Κάριν Μόρλεϋ τον Τσάρλ Βιντόρ.

Μά, όπως είπαμε, αυτοί οι γάμοι δεν είνε αιώνιοι. Το Χόλλυγουντ είνε ή πιο παράξενη πόλις του κόσμου. Μπορούν λοιπόν και οι γάμοι που θα γίνονται σ' αυτήν να μη διαφέρουν από τους γάμους των...κοι- νών θνητών; Κι' έτσι ή οικογενειακή ζωή των αστέρων μοιάζει σαν ένα όμορφο φιλμ, που τελειώνει πάρα πολύ γρήγορα!...

Εξαιρέσι του κανόνος αυτού αποτελούσαν μέχρι πρό ένός έτους δυο περιφωρη αστερές: Ο Ντούγκλας Φαίρμπανκς πατήρ και ή Μαίρη Πί- κφορντ. Χρόνια διόκληρα ευτυχισμέ- νης συζυγικής ζωής είχαν περάσει και τίποτε, ούτε το παραμικρό συ- νεφάκι, δεν έσκινε την ευδαιμονία τους. Μά φαίνεται πως κάποια κακή μοίρα τους έξήλεψε. Κι' ήρθε μιά μέρα, που ο Ντούγκλας έφανε για ένα μακρινό ταξίδι, αφήνοντας, για πρώτη φορά, μόνη τη φτωχή Μαίρη.

Στην αρχή κανένας δεν έδωσε σημα- σία σ' αυτό. Μά όταν ο Ντούγκλας ξαναγύρισε κι' έφανε άμέσως πάλι για μακρινό ταξίδι, κατ' αρχάς να ψυχορραγήσει... Κι' ή αλήθεια δεν άργησε να μαντευτεί σ' όλο τον κό- σμο: Το πιο ευτυχισμένο ζευγάρι του Χόλλυγουντ χωρίσε!...

Εύλογος έντιμος ήταν το ζευ- γάρι Φαίρμπανκς πατήρ και Τζέιν Κράουφορντ. Μά και ή δική τους ευτυχία δεν βρόστηξε πολύ... Χωρίσανε, ύστερα από ένα-δυο χρόνια συζυγικής ευτυχίας.

Και τώρα όφειλεται στο γεγονός ότι τόσο ο Φαίρμπανκς πατήρ, όσο κι' ή χαριτωμένη Τζέιν ήταν πιο πολύ έρωτευμένοι με την τέχνη τους, παρά αναμεσαύ τους. Κλεισμένοι κι' οι δυο από το πούλι ως άργα το βράδυ στα στούντιό τους, δεν βλέποντοσύν παρ' όταν γύριζαν το βράδυ κουρασμένοι στη βίλλα τους για ν' αναπαυθούν. Μια τέτοια όμως μονότονη ζωή έπόμεγο ήταν να γίνει γρήγορα άνοχη και να τους προκαλέσει το διαζύγιο!...

ΧΑΡΟΛΔ ΟΣΛΕΥ

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—'Ακόμη, λοχαγέ, έχω να σας προσφέρω αυτό και, νά, σάς το δίνω, μ' δλή μου την καρδιά...

Και μου άπλωσε το χέρι της, το οποίο έσφιξα μέσα στο δικό μου.

—Τρίτον, λοχαγέ, μου είπε, έχω να σας δώσω κάτι, μ' αυτό το κάτι σάς ανήκει πλέον, μου το έχετε πάρει...

—Για ποιά πράγμα μιλάτε, 'Ιζολίνα;

—Για την καρδιά μου, λοχαγέ.

—'Η φωνή της έτρεμε...

Τό ωραίο της πρόσωπο είχε γίνει πάλι κόκκινο, σαν τ' αντάφyllα.

—'Η ετυχία που αισθανόμουν ήταν άπεριγράπτη, δεν είχε όρια...

—Ενόμιζα πως άόρατα φτερά με είχαν σηκώσει ψηλά, στους ούρανους.

—'Ιζολίνα, άγαπημένη μου 'Ιζολίνα, ψιθύρισα, δεν βρίσκω λόγια για να σοδ έκφρασώ την ευγνωμοσύνη μου, την ετυχία μου τη μεγάλη...

Δέχομαι ό,τι μου προσφέρετε. 'Η καρδιά μου σοδ ανήκει, 'Ιζολίνα, σοδ τό είπα ήδη. Οί πόθοι σου, εινε και πόθοι μου. Τά δνειρά σου, δνειρά μου...

Δέν μου είπε λέξι.

Τήν έπινιγε κι' αυτή ή συγκίνησης.

Μου άπλωσε μόνον τά χέρια της.

—Έπρεπε να χωριστούμε. Δέν ήταν σωστό να μάς όδυνε εκεί πάνω μαζί. Είχαμε μείνει άρκετη ώρα άλλωστε...

—Εοφεία τά άδρά της χέρια και την άποχαιρέτησα, ενώ ή καρδιά μου χτυπούσε δυνατά.

—Αύριο πάλιν, λοχαγέ, μου είπε.

—Ναι, αύριο, είπα κι' εγώ.

—Αύριο και πάντοτε σ' αυτό τό μέρος.

—Εύχαριστώ, άγαπημένη μου! Σ' εύχαριστώ!

Πήδησε στο πάλλευκο άλογό της κι' έφυγε σαν άστραπή.

—'Απόμεινα μόνος στην κορυφή του λόφου, τρελλός από χαρά, τρελλός από ετυχία, μεθυσιμένος από έρωτα...

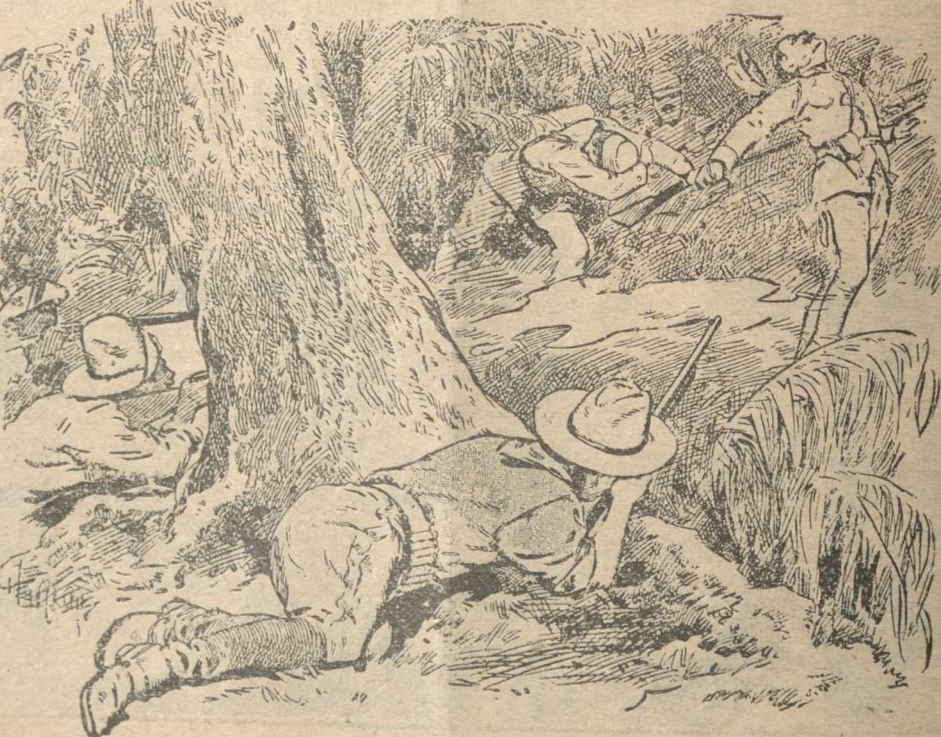
Παρακολούθησα τήν 'Ιζολίνα, ενώ άπειμακρύνετο στο βάθος της πεδιάδος, μακριά από τό δάσος πλέον, κι' όταν την έγασα από τά μάτια μου, άγκάλιασα τό άλογό μου πού μ' είχε πλησιάσει στο μεταξύ αυτό, και τό φίλησα με παραφορά...

—Μόρο μου, πιστέ μου Μόρο, φώναξα, είμαι πολύ ετυχισμένος, είμαι ό ευτυχιστερος των ανθρώπων!...

Πήδησα κατόπιν πάνω σ' έλινό μου και τό έφσησα να προχωρή έλεύθερο, βυθισμένος καθώς ήμουν σέ σκέψεις και γλυκούς ρεβασμούς.

Προχωρούσα άρκετ ή ώρα έτσι, χωρίς να προσέχω πού πηγαίνω.

—'Αξάφνα όμως συνήλθα από τίς σκέψεις μου και

—'Εστησαν συχνά ένέδρες στους 'Αμερικανούς!...

κύτταξα γύρω μου. Τό μέρος μου ήταν έντελώς άγνωστο.

Πού βρίσκόμουν;

Πού με είχε οδηγήσει τό άλογό μου; Γύρω μου άπλωνε τό δάσος, πυκνό και σιωπηλό...

—Διάβολε!.. μουμούρισα. Ξαναγάθηναι λοιπόν, μέσα σ' αυτόν τό διαβολότοπο!..

Πραγματικά, τό άλογό μου με είχε παρασύρει μακριά από τον κανονικό δρόμο. Και υπήρχε και πάλιν κίνδυνος να έπεσομαι κτερεύω μέσα στο δάσος.

Αυτό, φυσικά, δεν μου άρεσε καθόλου.

Στά δάση αυτά τριγυρίζαν Μεξικανοί ληστές, οι οποίοι έστηναν συχνά ένέδρες στους 'Αμερικανούς.

Κι' έκτός αυτού όμως, έλέγετο ότι μέσα στο δάσος αυτό, έκαποιο πολύ σένδενδρο κι' άδιαπέραστο μέρος, ζούσε ένας πρίεργος και τρομερός πιθηκάνθρωπος, ό οποίος ριχνάτο έπινιγε τους παραστρατιαιμένους διαβάτες.

—'Ηταν ό πιθηκάνθρωπος αυτός, όπως έλεγαν, δλάνυμος ή πλακουτσό κεφάλι, σαν τού βατράχου, χοντρά νυχτάκια και είχε άφάνταστη δύναμη.

Γύρω στην καλύθα του, κανέναν ποτέ δεν τόλμανε να περάσει.

—'Ελεγαν τέλος ακόμη ότι ό μυστηριώδης αυτός άνθρωπος έτρωγε ανθρώπινο κρέας.

Δέν είχα άντικρύσει ποτέ στις έκδρομές μου, σ' αυτό τό μέρος, τό τέρας αυτό. 'Υπήρχε τάχα στην πραγματικότητα;

—'Όπως κι' άν είχε τό πράγμα, έπρεπε να φροντίσω να περάσω τη νύχτα μου. 'Αρχισα λοιπόν να περιφέρω δέντρο κι' άριστερά, όταν άξάφνα ένας πυροβολισμός άντηρε.

—'Αρκετη άπόστασι, μέσα στο δάσος.

Σταμάτησα άμέσως τό Μόρο μου κι' άφουγκράστηνα.

Δέν άκούσα πλεόν κανένα άπολύτως θόρυβο...

Ποιός πυροβολούσε μέσα στο δάσος, αυτή την ώρα; Κανείς πυροβολισμός πρηνόταν, όπως κατάλαβα, από καραμπίνα. Και ή καραμπίνα ήσαν μόνον μερικοί στρατιώτες ή άπολιτισμένοι. 'Αρα ή έπρόκειτο περί έφθάρ...

Χωρίς να γύρω αμέσως, τότε, προχώρησα πάλιν, πάζοντας προς τό μέρος που άκούστηκε ο πυροβολισμός. 'Επρεπε έτσι άρκετη ώρα, όταν έσφηνικά είδα έναν άνθρωπο να πετανόταν από ένα θάμνο.

—Μά τον μενέλασθε σ' αυτό τό 'Ισλαμ; ναός ό ένας από τους. Εινε ό φίλος μου ό λοχαγός.

—Στάθηκα άπολύτως γεμάτος χαρά.

Οι δύο κυνηγοί ήσαν ό γέρο-Ρούθης, με τό Βίλλη Γάρεθ.

—Σεις έδώ φίλοι μου φώναξα.

—'Εμείς, λοχαγέ, πάντρε ό γέρο-Ρούθης.

—Βγήκαμε να κυνηγήμε και, καθώς έλεγε, δεν πήγε χαμένος ό...

ΤΟΥ ΜΕ'Ν ΠΟΥ

πος μας.

Πραγματικά, ό γηραιός κυνηγός κρατούσε στο χέρι του έναν μεγάλο 'Ινδικό πετεινό κι' ό Γάρεθ μερικά έκλεκτά κομμάτια ζαρκαδιού.

—'Εκάματε καλή προμήθεια, φίλοι μου, τους είπα.

—Και βέβαια, λοχαγέ, άπάντησε ό Ρούθης. Είμαστε έλεύθεροι σκοπευτά και δεν θέλουμε να τρώμε απ' τό συσσίτιό σας, Μολαταύτα, σάς παρακαλούμε να δεχθήτε αυτόν τον πετεινό και μερικά κομμάτια ζαρκαδιού, για τό δείπνο σας. 'Εμείς θα περάσουμε θουμάσια με τά υπόλοιπα.

Δέχτηκα προθύμως τό δώρο τους και τους έξήγησα τί μου συνέβη.

—'Ο γέρο-Ρούθης έγέλασε.

—Μην άνησυχήτε, λοχαγέ, μου είπε. Θα βρούμε εύκολα τό δρόμο για τον καταυλισμό, πριν νυχτώσει.

—'Αρχισαμε να προχωρούμε έμπρός, για να βγούμε από τό δάσος. Είχε συνεισφέρει στο μεταξύ και φιλόδρεχε...

Τό δάσος ήταν σκοτεινό.

—'Ο γέρο-Ρούθης έσκυβε κάθε τόσο κάτω και έξήταζε τό έδαφος. Τί έβλεπε, τί διέκρινε πάνω στη χλόη, ό άνθρωπος αυτός των δασών; Τί τον καθοδηγούσε στο δρόμο του; 'Ηταν μυστήριο σκοτεινό για μένα.

—Γέρο-Ρούθης, τον ρώτησα ξαφνικά, έχεις άκούσει μήπως για ένα ανθρώπινο τέρας που κατοικεί στο δάσος αυτό;

—Ναι, λοχαγέ, μου άπάντησε ό γεροκυνηγός. 'Ακούσα κάτι τέτοιο.

—Και πιστεύεις στη διάδοσι αυτή;

—Γιατί όχι, λοχαγέ;

Δέν εινε ή πρώτη φορά που άκούω να γίνεται λόγος για τέτοια πράγματα.

—Και πώς έξηγείς εσύ την ύπαρξη του τέρατος αυτού;

—'Απλούστατα, λοχαγέ. 'Η πρόκειται για κανένα κακούργο που χάθηκε, έδώ και χρόνια, στο δάσος, για να σωθή απ' τό κυνηγητό των άρχων και ζή πειά έδώ, σαν άγριμι ή θά πρόκειται για κανένα μωρό που άνατράφηκε στο δάσος με τά θηρία.

—Μαρό! Πώς αυτό;

—Πολλές φορές, λοχαγέ, άρπάζουν τά βρέφη διάφορα άγρίμια και τ' άνατράφουν μαζί με τά μικρά τους. 'Ετσι δημιουργήθηκαν οι πιθηκάνθρωποι και οι λυκάνθρωποι...

—Ναι, έχω άκούσει σχετικά.

—'Αλλοτε πάλιν τ' άγρίμια ρίχνονται σέ καμιά γυναίκα, μόλις την ξεμοναχιάσουν στο δάσος και ίκανοποιούν τίς κτηνώδεις επιθυμίες τους. Τά παιδιά που γεννιούνται απ' τίς γυναίκες αυτές, εινε ένα είδος άγριανθρώπων...

—Είδες ού ποτέ κανένα τέτοιο άγριάνθρωπο;

—Όχι, λοχαγέ. Δέν είχα τέτοια τύχη, άν και γνωρίζω τά δάση χρόνια και χρόνια. 'Ο Θεός δεν μου χάρισε μια τέτοια ευκαιρία. Μά άς εινε εύλογημένο τ' όνομά του! Μην ξεχνάτε ότι προχτές ακόμα μουσωσε τη ζωή, καθώς με κατεβάζατε, με τό σκηνί, στο γκρεμό. 'Αν τό σκηνί έσπαζε λίγο πριν, όταν βρισκόμουν ακόμα πολύ ψηλά απ' τό έδαφος, δεν θα μενε από μένα ούτε κόκκαλο!...

Μιλώντας έτσι, βγήκαμε πειά από τό δάσος και πλησιάσαμε στον καταυλισμό. Είχε νυχτώσει και δεν διακρίναμε ούτε τη μητη μας. 'Η βροχή έξασκλούσθεσε λεπτή και διαπεραστική.

Προχωρούσαμε τη στιγμή αυτή σ' ένα στενόν δρομάκι, όταν άξάφνα μια άπότομη, βραχνή φωνή μάς άνάγκασε να σταθούμε.

—'Αλτ! Τις εί;

—'Ανεγνώρισα τη φωνή ένός απ' τους στρατιώτες μου, του Κουακεμπέ. 'Ο στρατιώτης αυτός ήταν περιεργότατος τύπος. Καλός στρατιώτης, αλλά και... βοτανικός! Τυχονιώκτης άλλόκοτος, ψηλός, κοκκαλιάρης, ιδιότροπος.

—Είμαστε φίλοι, του φώναξα. Είμασ' έμείς, Κουακεμπέ. Δεν μάς γνωρίζεις;

—Δέν γνωρίζω κανένα, άπάντησε ξερά ό Κουακεμπέ. Για να περάσετε, θα μου πείτε τό σύνθημα.

Τό σύνθημα; Χίλιοι διαβόλοι! Φεύγοντας, είχα ξεχάσει να ρωτήσω γι' αυτό. 'Ελπίζα άλλωστε ότι θα γυρίζα γρήγορα.

—'Ωστόσο, δεν μπορούσαμε να περιμένουμε μέσα στο σκοτάδι και στη βροχή.

—Κουακεμπέ, φώναξα δυνατά, είμ' εγώ, ό λοχαγός Βάρφιλντ, διάβoλε!...

—Λίγο με μέλει γι' αυτό, άπάντησε άπότομα ό αδιόρθωτος Κουακεμπέ. Δέν θα περάσετε, χωρίς να μου πείτε τό σύνθημα.

—Βλάκα! του φώναξε τότε ό Ρούθης καταθωμωμένος. Δεν γνωρίζεις τό λοχαγό σου;

—'Ισως να τον γνωρίζω, άπάντησεν ό Κουακεμπέ.

—Λοιπόν;

—Λοιπόν δεν θα περάσετε, χωρίς τό σύνθημα.

Κατάλαβα πειά πως τά πράγματα είχαν υπερβεί ή άσχημα. 'Ο χοντροκέφαλος Κουακεμπέ δεν θα μάς άφήνε να περάσουμε. 'Αναγκάστηκα λοιπόν να του φωνάξω:

—'Ακούσε, Κουακεμπέ: Πήγαμε και είδοποιήσε άμέσως τον δεκανέα άρχιφύλακα ή έναν απ' τους δύο ύπολοχαγούς.

—Δέν μπορώ ν' άφήσω τη θέσι μου, άπάντησε ό πεισματάρης σκοπός, ούτε κι' έχω και κανένα να στείλω.

—Πηγαίνω εγώ τότε! φώναξε γεμάτος όργη ό Βίλλη Γάρεθ. Και έκαμε πράγματι μερικά βήματα έμπρός.

Μά την ίδια στιγμή ό Κουακεμπέ του φώναξε άπειλητικά:

—'Αλτ—λά! 'Αλτ!... Μην κάμης άλλο βήμα, γιατί σοδ την άνάθω!...

—Τί έκαμε λέει! έθυρήθη ό γέρο-Ρούθης, πηδώντας έμπρός.

Μά τους βρυκόλακας του 'Ιωσαφάτ!... Μην τολμήσης να πυροβολήσης. Ξεροκέφαλε! Μη ρίξης, τσινιάρικο μολάρι, γιατί αυτή ή ριζιά θάβει ή τελευταία της ζωής σου...

Κραυγάζοντας έτσι ό γέρο-Ρούθης, σήκωσε συγχρόνως την τρομερή καραμπίνα του και σημάδεψε τό φρουρό.

—'Ημουν άνω κάτω...

Ετυχώς αυτή τη στιγμή μια άστραπή έλαμψε στον ούρανό και μάς εφώτισε ζωηρά.

Είδα τότε τον Κουακεμπέ νύχνη σηκώνει έπίσης τό όπλο του και να έτοιμάζεται να πυροβολήση.

—'Εγνώριζα καλά τη σκοπευτική δεινότητα του φρουρού αυτού κι' έφριξα.

—Στάσου, Κουακεμπέ, στάσου! του φώναξα.

Ξα μην πυροβολήσης. Και συγχρόνως άρπάξα τους συντρόφους μου απ' τό χέρι και τους τράβηξα προς τά πίσω.

—'Ο έπιτακτικός τόνος της φωνής μου και ή λάμψη της άστραπής έπρόλαβαν τό κακό.

—'Ο Κουακεμπέ μάς άνεγνώρισε και κατέθεσε τό όπλο του. Μολαταύτα, δεν δεχόταν κατ' ούδένά λόγο να μάς άφήση να περάσουμε.

—'Αποφάσισα λοιπόν ν' κάμω ύπομνη και να περιμένω. Στεκόμεστε έτσι όρθιοι άρκετη ώρα, ως πού τέλος φάνηκε στο βάθος του δρόμου ένας στρατιώτης. Τον διέκρινα στο φως μιας νέας άστραπής και τον έκάλεσα.

—'Ο στρατιώτης πλησίασε, μ' άνεγνώρισε, είδοποιήσε τον άρχιφύλακα και τό έπεσοδόν έλαξε.

Περνώντας μπρός στον Κουακεμπέ ό γέρο-Ρούθης, δεν μπόρεσε να συγκρατήση την όργη του και τό είπε:

—Παλημούλαρο του διαβόλου! 'Επρεπε να σ' είχα εκεί κάτω στα δάση, και θα έλεπες τί θα σούφτανε!...

Ο ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Ξανασυναντηθήκαμε με την 'Ιζολίνα και την άλλη μέρα κι' ανταλλάξαμε όρκους αλάνιας πίστωσης.

Δεκαπέντε ημέρες κράτησε ή ετυχία μας αυτή. Ετυχία μεγάλη, άφθαστη, ούρανια!...

Τον τελευταίο καιρό μάλιστα συνηγάμεθα δύο φορές την ήμέρα, τό πρωί και τό άπόγευμα.

(Ακολουθεί)

Η ΜΕΓΑΛΗΣ ΑΠΑΤΗΣ ΤΩΝ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΩΝ

"ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ"

Τὰ ὑπερτα θαλασσινὰ δυστυχήματα. Πῶς ξεγελοῦν τίς 'Ασφαλιστικές Εταιρεῖες οἱ μεγάλοι ἀπατεῶνες. Τὸ σατανικὸ πλάνο τοῦ Κάρλιγκ καὶ τοῦ Βαντόκ. Μία ὑποπτη χήρα. 'Ασφαλές ζωὴς τριῶν ἑκατομμυρίων φράγκων! Πῶς ἀνεκαλύφθη τὸ «τρίο» τῶν ἀπατεῶνων. Ἡ συλλήψις τῶν, κτλ. κτλ.

Τὸ ὑπερκαρκεῖο ἐπὶ τὴν ἡμέραν πᾶν ὅτι ἦσαν νὰ τοῦ 'Ατλαντικοῦ. Ἦταν μὴ ἀπὸ ἐκείνης τῆς ἀπορίας νύχτες, πῶς συναντᾷ κανεὶς σπάνια στὸν ὠκεανὸν! Ὅλοι οἱ ἐπιβάτες εἶχαν συγκεντρωθῇ στὴς γέφυρες τοῦ πλοίου, γιὰ νὰ θαυμάσουν τὴν γοητεία τοῦ φεγγαριοῦ, πῶς χρῆσιζε τὴ θάλασσα. Ἀξαφὰ ἀκούστηκε ὁ θόρυβος ἐνὸς βασινοῦ σάματος, πῶς ἔπεσε στὰ κήματα, καὶ συγχρόνως ἀντήχησε μὴ κραυγὴ τρόμου ἀπὸ τὴν πρὶν ἡμῶν:

— Ἀνθρώπος στὴ θάλασσα!...

Οἱ ἐπιβάτες ἔτρεξαν ἀμέσως πρὸς τὰ ἐκεῖ, γιὰ νὰ μάθουν τί συνέβη. Τὴν ἰδίαν στιγμήν ὁ καπετάνιος διέταξε νὰ σταματήσουν ἡ μηχανές. Ἐπειτα ἔτρεξε καὶ ἐκεῖνος πρὸς τὸν ἐπιβάτη, πῶς εἶχε ῥιπτοῦν τὸν ἀνθρώπον στὴ θάλασσα!...

— Ἀνθρώπος στὴ θάλασσα!...

Τὸ ὑπερκαρκεῖο, λοιπόν, ὥστε ἀπὸ μὴδ' ὥρας ἀναρπᾷ ἀναζητήσις καὶ ἀπὸ ἐκείνης γιὰ τελευταία φορὰ μερικὸς γύρους πᾶν ἀπὸ τὸν ὕψος τῆς γαλίας τοῦ ἀντιγυροῦ ἐπιβάτη, συνέρχεται τὸ ταξίδι του.

Ἦταν ἓνα τραγικὸ δόγμα τῆς θάλασσας αὐτὸ, θὰ πῆτε... Ἐ, ὅχι δὲ πάντως! Καμιά φορὰ εἶχε καὶ ἓνα ἐπὶ τὴν ἀντίθεσιν τῶν διαφόρων μεγάλων ἀπατεῶνων, πῶς καταστῶνται, μὴ αὐτὸ τὸν τρόπον, νὰ ξεγελοῦν τίς 'Ασφαλιστικὲς 'Εταιρεῖες καὶ νὰ εἰσπράττουν κολοσσικὰς ἀσφάλειας ζωῆς!

Να, λοιπόν, ἡ πῶς χαρακτηριζομένη ἀπὸ αὐτὲς τὴς περιπτώσεις. Τὸν Μάρτιον τοῦ 1933 ὁ κ. Τζαίμς Κάρλιγκ παρουσιάστηκε μὴ μὲν οὐδὲ μὴ 'Ασφαλιστικὴ 'Εταιρεία τοῦ Παρισιῦ καὶ ζήτησε ν' ἀσφαλισθῇ.

— Εἰμαι ἐμπόρος μεταξωτῶν, εἶπε, καὶ ἐπειδὴ ταξιδεύω διαρκῶς μὴ τὰ τρεῖς καὶ τ' ἀμύπητοι, θὰ θέλα ν' ἀσφαλισθῇ τὴ ζωὴ μου...

Ὁ Τζαίμς Κάρλιγκ, λοιπόν, ἀσφαλίστηκε γιὰ ἓνα ἑκατομμύριον φράγκα στ' ὄνομα τῆς γυναίκας του. Κατόπιν ὁ Κάρλιγκ ἔσπευσε νὰ κἀν τὸ ἴδιον καὶ σὲ δύο ἄλλες 'Ασφαλιστικὲς 'Εταιρεῖες, στὴς ὁποῖες ἀσφάλισε τὴν πολὺτιμη ζωὴν του γιὰ ἄλλα δύο ὁλόκληρα ἑκατομμύρια, καὶ αὐτὴ τὴν φορὰ στ' ὄνομα, φυσικὰ, τῆς γυναίκας του...

Ἐπειδὴ ἀπὸ μερικὲς ἑβδομάδες, ὁ Τζαίμς Κάρλιγκ πῆρε τὸ τραῖνον γιὰ τὴ Χάρβη, ἀπ' ὅπου θ' ἀναχωροῦσε γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη, δρῶν τὸν καλοῦσαν ἡ μυστηριώδης ὑπόθεσις του. Μὰ δὲν ἔφυγε μόνος του. Τὸν συνόδευε ὁ Ζωρὴς Βαντόκ, ἓνας ἐμπόρος διαμαντιῶν, ἓνας συνένοχος του, πῶς εἶχε τὸ ἴδιον ἀνάστημα, φοροῦσε τὰ ἴδια ρούχα καὶ εἰμαίε ποτὶ τοῦ ψευτοεμπόρου. Ἦταν ἓνας σωσίας του! Τὸ μόνο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ξεχώριζαν, ἦταν τὸ ὅτι ὁ Κάρλιγκ εἶχε μακρὰ γένεια καὶ φοροῦσε κατὰ κλειστά πλὴλ μαγογιῶνα, γιὰτὶ πονοῦσαν τὰ μάτια του, ἐνῶ ὁ Βαντόκ ἦταν ξυρισμένος...

Ὅταν ἔφτασαν στὴ Χάρβη, ὥστε ἀπὸ μὴ πολὺν χρόνον οὐδὲν ἔβλεπε ἀπὸ τὸν λιμανιό, οἱ δύο ταξιδιώτες πῆραν διὰ εἰσῆλθαι γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη. Ὁ Κάρλιγκ ἓνα εἰσιτήριο πρώτης θέσεως καὶ ὁ ἐμπόρος τῶν διαμαντιῶν, ὁ σωσίας του, ἓνα τῆς δευτέρας, καὶ ἀνέβηκαν στὸ ὑπερκαρκεῖο «Paris».

Ὁ Τζαίμς Κάρλιγκ ὅμως, κατὰ τὴν ὥρα τὸν ἀπόλιν, παρέδωκε στὸν Ζωρὴ Βαντόκ τὰ γυναικῶν καὶ τὴν ψευτοὶ γενειάδα του καὶ ἔπειτα βγήκε, χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῇ κανεὶς, στὴν προκυμαία, καὶ ἐ-

ξερνήθη.

Ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη ἀρχισε ἡ «δουλειά» τοῦ συνένοχου τοῦ Τζαίμς Κάρλιγκ. Ἐτρωγε σὲ διὰ τραπέζια, μεταμειζόμενος ὡς Ζωρὴ Βαντόκ στὴν Κάρλιγκ, κοιμῶταν διαδοχικὰ σὲ δύο καμπίνες, παρουσιάζονταν στὴν πόρτῃ καὶ στὸ καπνιστήριον μὴ τὴν ἐπιβλήτικὴν γενειάδα τοῦ ἐμπόρου τῶν μεταξωτῶν καὶ ἔπαιζε τόσο καλὰ τὸ ρόλο του, πῶς κανεὶς δὲν εἶχε πετυθεῖ τὸ τέχνασμα του.

Κι' ὁ ἐλεγχος τῶν διαβατηρίων; θὰ ρωτήσετε. Ὁ Ζωρὴ Βαντόκ ἀντιμετώπιζε νὰ τὸν ἐξαπατῇ μὴ τὸν ἀκόλουθο τρόπο: Ὁ Βαντόκ, ὅπως γίνετο, καθὼς ἔξετε, τὴν ὥρα συνήθως τοῦ φαγητοῦ, ὅταν ἦτο, ὁ Βαντόκ διέωχε τὸ διαβατήριον τοῦ Κάρλιγκ, μὴ τὴν πόρτῃ, ὅτι ἦτο ἐν ἑξουρασθῇ, κλειστήκεν στὴν καμπίνα τοῦ ἐμπόρου, ἔτρεξε καὶ τὰ πλὴλ γυναικῶν καὶ τὴν γενειάδα, καὶ κατόπιν παρουσιάζετο στὴν τραπέζια τῆς δευτέρας θέσεως, γιὰ νὰ θεωρηθῇ τὸ πραγματικὸν τοῦ διαβατηρίου.

Τὴν τρίτην μέραν τοῦ ταξιδίου, ὁ Ζωρὴ Βαντόκ ἔτρεξε ἓνα μετὰ καὶ βραδὴ δέμα στὸν ὠκεανό, φωνάζοντας μὴ ἀτελείωτες κραυγὰς πένθους: — Ἀνθρώπος στὴ θάλασσα!...

Τὸ ὑπερκαρκεῖο φυσικὰ ἀναστατώθηκε, ἐπεκρίθησαν μὴ μὴ ἔβλεπε, ὅπως ἐκείνη πῶς ἀναρπᾷ στὴν ἀρχή, καὶ ὁ καπετάνιος τοῦ «Paris» σημεῖωσε τὸν Τζαίμς Κάρλιγκ ὡς ἀπατεῶνα καὶ τὸν πλοῦν καὶ εἰδοποίησε μὴ μὴ ἔβλεπε στὴ Ν. Ὑόρκη, τὴν ἀποκρίθησε...

Τὸ «κόλπο», λοιπόν, τῶν δύο ἀπατεῶνων ὡς ἐδὼ εἶχε ἐπὶ τὴν ὥρα ἀρχίζει ἡ δράσις τοῦ τρίτου μέλους τῆς σπειρας: Τῆς γυναίκας τοῦ Κάρλιγκ. Πράγματι, ἡ ἑστῆς πῶς ἐμπόρου τῶν μεταξωτῶν παρουσιάζετο στὴς 'Ασφαλιστικὲς 'Εταιρεῖες γιὰ νὰ εἰσπράττῃ τὰ ἀσφάλεια. Μὰ ἡ ὑπόθεσις αὕτη ὅμως ἀποκρίθησε τὸν Ζωρὴ Βαντόκ, ὅτι ἦτο ἡ καμπίνα τοῦ ἐμπόρου τῶν μεταξωτῶν παρουσιάζετο στὴς 'Ασφαλιστικὲς 'Εταιρεῖες γιὰ νὰ εἰσπράττῃ τὰ ἀσφάλεια. Μὰ ἡ ὑπόθεσις αὕτη ὅμως ἀποκρίθησε τὸν Ζωρὴ Βαντόκ, ὅτι ἦτο ἡ καμπίνα τοῦ ἐμπόρου τῶν μεταξωτῶν παρουσιάζετο στὴς 'Ασφαλιστικὲς 'Εταιρεῖες γιὰ νὰ εἰσπράττῃ τὰ ἀσφάλεια. Μὰ ἡ ὑπόθεσις αὕτη ὅμως ἀποκρίθησε τὸν Ζωρὴ Βαντόκ, ὅτι ἦτο ἡ καμπίνα τοῦ ἐμπόρου τῶν μεταξωτῶν παρουσιάζετο στὴς 'Ασφαλιστικὲς 'Εταιρεῖες γιὰ νὰ εἰσπράττῃ τὰ ἀσφάλεια.

Τὸ ὑπερκαρκεῖο φυσικὰ ἀναστατώθηκε, ἐπεκρίθησαν μὴ μὴ ἔβλεπε, ὅπως ἐκείνη πῶς ἀναρπᾷ στὴν ἀρχή, καὶ ὁ καπετάνιος τοῦ «Paris» σημεῖωσε τὸν Τζαίμς Κάρλιγκ ὡς ἀπατεῶνα καὶ τὸν πλοῦν καὶ εἰδοποίησε μὴ μὴ ἔβλεπε στὴ Ν. Ὑόρκη, τὴν ἀποκρίθησε...

Τὸ ὑπερκαρκεῖο φυσικὰ ἀναστατώθηκε, ἐπεκρίθησαν μὴ μὴ ἔβλεπε, ὅπως ἐκείνη πῶς ἀναρπᾷ στὴν ἀρχή, καὶ ὁ καπετάνιος τοῦ «Paris» σημεῖωσε τὸν Τζαίμς Κάρλιγκ ὡς ἀπατεῶνα καὶ τὸν πλοῦν καὶ εἰδοποίησε μὴ μὴ ἔβλεπε στὴ Ν. Ὑόρκη, τὴν ἀποκρίθησε...

Τὸ ὑπερκαρκεῖο φυσικὰ ἀναστατώθηκε, ἐπεκρίθησαν μὴ μὴ ἔβλεπε, ὅπως ἐκείνη πῶς ἀναρπᾷ στὴν ἀρχή, καὶ ὁ καπετάνιος τοῦ «Paris» σημεῖωσε τὸν Τζαίμς Κάρλιγκ ὡς ἀπατεῶνα καὶ τὸν πλοῦν καὶ εἰδοποίησε μὴ μὴ ἔβλεπε στὴ Ν. Ὑόρκη, τὴν ἀποκρίθησε...

Τὸ ὑπερκαρκεῖο φυσικὰ ἀναστατώθηκε, ἐπεκρίθησαν μὴ μὴ ἔβλεπε, ὅπως ἐκείνη πῶς ἀναρπᾷ στὴν ἀρχή, καὶ ὁ καπετάνιος τοῦ «Paris» σημεῖωσε τὸν Τζαίμς Κάρλιγκ ὡς ἀπατεῶνα καὶ τὸν πλοῦν καὶ εἰδοποίησε μὴ μὴ ἔβλεπε στὴ Ν. Ὑόρκη, τὴν ἀποκρίθησε...

Τὸ ὑπερκαρκεῖο φυσικὰ ἀναστατώθηκε, ἐπεκρίθησαν μὴ μὴ ἔβλεπε, ὅπως ἐκείνη πῶς ἀναρπᾷ στὴν ἀρχή, καὶ ὁ καπετάνιος τοῦ «Paris» σημεῖωσε τὸν Τζαίμς Κάρλιγκ ὡς ἀπατεῶνα καὶ τὸν πλοῦν καὶ εἰδοποίησε μὴ μὴ ἔβλεπε στὴ Ν. Ὑόρκη, τὴν ἀποκρίθησε...

Τὸ ὑπερκαρκεῖο φυσικὰ ἀναστατώθηκε, ἐπεκρίθησαν μὴ μὴ ἔβλεπε, ὅπως ἐκείνη πῶς ἀναρπᾷ στὴν ἀρχή, καὶ ὁ καπετάνιος τοῦ «Paris» σημεῖωσε τὸν Τζαίμς Κάρλιγκ ὡς ἀπατεῶνα καὶ τὸν πλοῦν καὶ εἰδοποίησε μὴ μὴ ἔβλεπε στὴ Ν. Ὑόρκη, τὴν ἀποκρίθησε...

Τὸ ὑπερκαρκεῖο φυσικὰ ἀναστατώθηκε, ἐπεκρίθησαν μὴ μὴ ἔβλεπε, ὅπως ἐκείνη πῶς ἀναρπᾷ στὴν ἀρχή, καὶ ὁ καπετάνιος τοῦ «Paris» σημεῖωσε τὸν Τζαίμς Κάρλιγκ ὡς ἀπατεῶνα καὶ τὸν πλοῦν καὶ εἰδοποίησε μὴ μὴ ἔβλεπε στὴ Ν. Ὑόρκη, τὴν ἀποκρίθησε...

Τὸ ὑπερκαρκεῖο φυσικὰ ἀναστατώθηκε, ἐπεκρίθησαν μὴ μὴ ἔβλεπε, ὅπως ἐκείνη πῶς ἀναρπᾷ στὴν ἀρχή, καὶ ὁ καπετάνιος τοῦ «Paris» σημεῖωσε τὸν Τζαίμς Κάρλιγκ ὡς ἀπατεῶνα καὶ τὸν πλοῦν καὶ εἰδοποίησε μὴ μὴ ἔβλεπε στὴ Ν. Ὑόρκη, τὴν ἀποκρίθησε...

Τὸ ὑπερκαρκεῖο φυσικὰ ἀναστατώθηκε, ἐπεκρίθησαν μὴ μὴ ἔβλεπε, ὅπως ἐκείνη πῶς ἀναρπᾷ στὴν ἀρχή, καὶ ὁ καπετάνιος τοῦ «Paris» σημεῖωσε τὸν Τζαίμς Κάρλιγκ ὡς ἀπατεῶνα καὶ τὸν πλοῦν καὶ εἰδοποίησε μὴ μὴ ἔβλεπε στὴ Ν. Ὑόρκη, τὴν ἀποκρίθησε...

Τὸ ὑπερκαρκεῖο φυσικὰ ἀναστατώθηκε, ἐπεκρίθησαν μὴ μὴ ἔβλεπε, ὅπως ἐκείνη πῶς ἀναρπᾷ στὴν ἀρχή, καὶ ὁ καπετάνιος τοῦ «Paris» σημεῖωσε τὸν Τζαίμς Κάρλιγκ ὡς ἀπατεῶνα καὶ τὸν πλοῦν καὶ εἰδοποίησε μὴ μὴ ἔβλεπε στὴ Ν. Ὑόρκη, τὴν ἀποκρίθησε...

—Μὰς παρακολουθεῖ κάποιος! Εἴμαστε χαμένοι!...

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀ πόδια τοῦ ἦσαν καὶ αὐτὰ δεμένα στὸ κατώφλι τῆς πόρτας. Ὅλα αὐτὰ ἦσαν ὑπολογισμένα μὴ ἕναν τέτοιον τρόπον, ὥστε καὶ τὴν ἐλάχιστην κίνησιν ἀνέκαθεν ὁ δυστυχὴς θὰ στραγγαλιζόταν.

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς, μὴ μὴ ἔβλεπε, ὅπως ἐκείνη πῶς ἀναρπᾷ στὴν ἀρχή, καὶ ὁ καπετάνιος τοῦ «Paris» σημεῖωσε τὸν Τζαίμς Κάρλιγκ ὡς ἀπατεῶνα καὶ τὸν πλοῦν καὶ εἰδοποίησε μὴ μὴ ἔβλεπε στὴ Ν. Ὑόρκη, τὴν ἀποκρίθησε...

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς, μὴ μὴ ἔβλεπε, ὅπως ἐκείνη πῶς ἀναρπᾷ στὴν ἀρχή, καὶ ὁ καπετάνιος τοῦ «Paris» σημεῖωσε τὸν Τζαίμς Κάρλιγκ ὡς ἀπατεῶνα καὶ τὸν πλοῦν καὶ εἰδοποίησε μὴ μὴ ἔβλεπε στὴ Ν. Ὑόρκη, τὴν ἀποκρίθησε...

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς, μὴ μὴ ἔβλεπε, ὅπως ἐκείνη πῶς ἀναρπᾷ στὴν ἀρχή, καὶ ὁ καπετάνιος τοῦ «Paris» σημεῖωσε τὸν Τζαίμς Κάρλιγκ ὡς ἀπατεῶνα καὶ τὸν πλοῦν καὶ εἰδοποίησε μὴ μὴ ἔβλεπε στὴ Ν. Ὑόρκη, τὴν ἀποκρίθησε...

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς, μὴ μὴ ἔβλεπε, ὅπως ἐκείνη πῶς ἀναρπᾷ στὴν ἀρχή, καὶ ὁ καπετάνιος τοῦ «Paris» σημεῖωσε τὸν Τζαίμς Κάρλιγκ ὡς ἀπατεῶνα καὶ τὸν πλοῦν καὶ εἰδοποίησε μὴ μὴ ἔβλεπε στὴ Ν. Ὑόρκη, τὴν ἀποκρίθησε...

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς, μὴ μὴ ἔβλεπε, ὅπως ἐκείνη πῶς ἀναρπᾷ στὴν ἀρχή, καὶ ὁ καπετάνιος τοῦ «Paris» σημεῖωσε τὸν Τζαίμς Κάρλιγκ ὡς ἀπατεῶνα καὶ τὸν πλοῦν καὶ εἰδοποίησε μὴ μὴ ἔβλεπε στὴ Ν. Ὑόρκη, τὴν ἀποκρίθησε...

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς, μὴ μὴ ἔβλεπε, ὅπως ἐκείνη πῶς ἀναρπᾷ στὴν ἀρχή, καὶ ὁ καπετάνιος τοῦ «Paris» σημεῖωσε τὸν Τζαίμς Κάρλιγκ ὡς ἀπατεῶνα καὶ τὸν πλοῦν καὶ εἰδοποίησε μὴ μὴ ἔβλεπε στὴ Ν. Ὑόρκη, τὴν ἀποκρίθησε...

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς, μὴ μὴ ἔβλεπε, ὅπως ἐκείνη πῶς ἀναρπᾷ στὴν ἀρχή, καὶ ὁ καπετάνιος τοῦ «Paris» σημεῖωσε τὸν Τζαίμς Κάρλιγκ ὡς ἀπατεῶνα καὶ τὸν πλοῦν καὶ εἰδοποίησε μὴ μὴ ἔβλεπε στὴ Ν. Ὑόρκη, τὴν ἀποκρίθησε...

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς, μὴ μὴ ἔβλεπε, ὅπως ἐκείνη πῶς ἀναρπᾷ στὴν ἀρχή, καὶ ὁ καπετάνιος τοῦ «Paris» σημεῖωσε τὸν Τζαίμς Κάρλιγκ ὡς ἀπατεῶνα καὶ τὸν πλοῦν καὶ εἰδοποίησε μὴ μὴ ἔβλεπε στὴ Ν. Ὑόρκη, τὴν ἀποκρίθησε...

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς, μὴ μὴ ἔβλεπε, ὅπως ἐκείνη πῶς ἀναρπᾷ στὴν ἀρχή, καὶ ὁ καπετάνιος τοῦ «Paris» σημεῖωσε τὸν Τζαίμς Κάρλιγκ ὡς ἀπατεῶνα καὶ τὸν πλοῦν καὶ εἰδοποίησε μὴ μὴ ἔβλεπε στὴ Ν. Ὑόρκη, τὴν ἀποκρίθησε...

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς, μὴ μὴ ἔβλεπε, ὅπως ἐκείνη πῶς ἀναρπᾷ στὴν ἀρχή, καὶ ὁ καπετάνιος τοῦ «Paris» σημεῖωσε τὸν Τζαίμς Κάρλιγκ ὡς ἀπατεῶνα καὶ τὸν πλοῦν καὶ εἰδοποίησε μὴ μὴ ἔβλεπε στὴ Ν. Ὑόρκη, τὴν ἀποκρίθησε...

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς, μὴ μὴ ἔβλεπε, ὅπως ἐκείνη πῶς ἀναρπᾷ στὴν ἀρχή, καὶ ὁ καπετάνιος τοῦ «Paris» σημεῖωσε τὸν Τζαίμς Κάρλιγκ ὡς ἀπατεῶνα καὶ τὸν πλοῦν καὶ εἰδοποίησε μὴ μὴ ἔβλεπε στὴ Ν. Ὑόρκη, τὴν ἀποκρίθησε...

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς, μὴ μὴ ἔβλεπε, ὅπως ἐκείνη πῶς ἀναρπᾷ στὴν ἀρχή, καὶ ὁ καπετάνιος τοῦ «Paris» σημεῖωσε τὸν Τζαίμς Κάρλιγκ ὡς ἀπατεῶνα καὶ τὸν πλοῦν καὶ εἰδοποίησε μὴ μὴ ἔβλεπε στὴ Ν. Ὑόρκη, τὴν ἀποκρίθησε...

— Ὡ!... Βέβαια! Σὲ ξέρω καλὰ! τοῦ εἶπε τότε ὁ Σέρλοκ Χόλμς μὴ ἓνα εἰρωνικὸ χαμόγελο. Εἶσαι ὁ Ζὰκ Μπρόουν, ὁ ἐπιλεγόμενος Πίφ ὁ Γαλάζιος. Θυμᾶμαι πῶς καταδικάστηκε κάποτε γιὰ μὴ διάφορη.

— Μάλιστα!... Ἐγὼ εἰμαι καὶ σὰς προτεῖναι νὰ δεχθῇτε τὴν συνεργασίαν μου!... Δέχεσθε νὰ σὰς βοηθήσω καὶ νὰ κάνουμε μοιρασιά!

— Δὲν λέω ὅχι!... Ἀλλὰ τί μερδικὸ θέλετε;

— Ἀπολύτως! Σεῖς θὰ πάρετε τὴ Ζαῖρα, καὶ ἐγὼ τὸ Μασορί. Ἀν θροῦμε καὶ τὸ θησαυρὸ θὰ μοῦ δώσετε ὅτι σεῖς θὰ θελήσετε. Μικρὰ πράγματα πάντως!... Ὅσα χρειάζονται νὰ θρέξω τὸ λαρόγγι μου γιὰ δύο μερόνυχτα! Τί λέτε;

— Δὲν εἶνε παράλογος ἡ ἀπαίτησις σου!

— Ὡ! κύριε Χόλμς, φώναξε ἀμέσως ὁ ἄρρωστος, εἰσθε ὁ δικαίτερος ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Δὲν πρέπει τίποτε νὰ κρύβη κανεὶς ἀπὸ σένα καὶ γι' αὐτὸ σὲ θεσπίζω πῶς, ὅταν θρῆθηκα δεμένος στὸ ὑπόγειο, ἔσας σκέφθηκα, ὡς τὸν μόνον σωτήρα μου! Μὴ σὰς φαίνεται αὐτὸ ἀπίστευτον!... Καὶ πρέπει ἀκόμα νὰστε σίγουρος ὅτι ὁ Πίφ ὁ Γαλάζιος δὲν εἶνε ἀχάριστος! Δὲν ξεχνᾷς ποτὲ τὸ καλὸ πού τοῦ κάναν!... Ρωτῆστε με ὅτι θέλετε!... Εἰμαι ἔτοιμος νὰ σὰς ἀπαντήσω.

— Πῶς ὁ Μασορίος κατάφερε νὰ σὲ δέσῃ;

— Μὴ μέθυσε ὁ ἄνθρωπος! Μ' ἔκανε, μὴ τὸ συμπάθει, σὰν γουρουνί!... Στὴν ἀρχὴ εἶχαμε συμφωνήσει νὰ μοιράσουμε τὰ κομμάτια καὶ τὴ μικρὴ. Ἀργότερα ὅμως, ἐπειδὴ αὐτὸς ἤθελε γιὰ λογαριασμόν του μόνον τὴ μικρὴ, δέχθηκε νὰ μοῦ δώσῃ τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ θησαυροῦ. Τὴν τελευταία μὰς συμφωνία τὴν κάναμε ἀφοῦ θρῆκαμε τὸ θησαυρὸ, καὶ ἐνῶ τὰ πίναμε σὰν φίλοι. Ἐπείαμε, θυμᾶμαι, κάμποσα ποτήρια, ὅταν ἀξαφὰ μ' ἔπιασε μὴ ἕλλη καὶ ἔπεσε κάτω!... Ἐρρίξε ναρκωτικὸ ὁ ἀνάνδρος, μέσα στὸ ποτήρι μου. Ἦξερε καλὰ πῶς ἀλλοιότυπα!...

— Ἀλλὰ γιατί δὲν σὲ σκότωσε, ὅπως σκότωσε τὸ Φιρμόν;

— Εἶνε δεισιδαίμων ὁ Μασορί, γι' αὐτὸ δὲν μὲ σκότωσε. Δὲν τοῦμὰ νὰ σκοτώσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπ' εὐθείας, ἀλλὰ τοὺς ἐξοντώνει μὴ διάφορα ἄλλα μέσα. Τὸν γέρο Φιρμόν ἀξαφὰ τὸν μόνον τὴν μικρὴ, δέχθηκε νὰ μοῦ δώσῃ τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ θησαυροῦ. Τὴν τελευταία μὰς συμφωνία τὴν κάναμε ἀφοῦ θρῆκαμε τὸ θησαυρὸ, καὶ ἐνῶ τὰ πίναμε σὰν φίλοι. Ἐπείαμε, θυμᾶμαι, κάμποσα ποτήρια, ὅταν ἀξαφὰ μ' ἔπιασε μὴ ἕλλη καὶ ἔπεσε κάτω!... Ἐρρίξε ναρκωτικὸ ὁ ἀνάνδρος, μέσα στὸ ποτήρι μου. Ἦξερε καλὰ πῶς ἀλλοιότυπα!...

— Καλὰ! ἔλ' αὐτὰ, μὰ δὲν μοῦ λες, πῶς εἶνε τὸρκα;

— Στὸ Παρίσι.

— Πῆγε ἐκεῖ νὰ πούλησῃ τὰ κομμάτια πού κλέψε;

— Ὁχι, ἀκόμα.

— Γιατί;

— Γιατὶ ἔξερει πῶς τὸν κυνηγᾷ καὶ φοβάται μήπως εἰδοποιήσῃ τὴν Παρισίαν ἀστυνομίαν.

— Τί θὰ κάμῃ τότε;

— Θὰ περιμένῃ νὰ περάσῃ ἡ μπόρρα, νὰ ξεχασθῇ κάπως ἡ μπόρρα αὐτή.

— Λαμπρά! Μπορεῖς τώρα νὰ μοῦ πῆς κατὰ;

— Εὐχαρίστως, κ. Χόλμς. Ρωτῆστε με ὅτι θέλετε.

— Πῶς ἔχει κρυμμένον τὸν θησαυρὸ ὁ Μασορί;

— Πῶς θὰ τὸν κρύβῃ φτάνοντας στὸ Παρίσι, θέλετε νὰ πῆτε Ἀκρίβως;

— Νὰ σὰς τὸ πῶ. Ξερετε τίς κατακόμβες τοῦ Παρισιῦ, τίς γεμάτες φέρετρα καὶ νεκροκόκκαλα;

— Φυσικὰ.

— Ἐκεῖ κάτω λοιπόν θὰ κούβῃ τὰ κομμάτια ὁ Μασορί, ὅσο νὰ θρῇ καιρὸ νὰ τὰ πούλησῃ.

— Στὴς κατακόμβες!...

— Ναι, κ. Χόλμς, γιὰτὶ σὰς φαίνεται παράξενο;

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΝΤΕΝΤΕΜΠΟΡ

ΑΡΕΤΟΦΙΛΗ

“Ένα περίπου αιώνα πρό Χριστού, στην Κυρήνη, τη μαγευτική αυτή πόλη της Λυβίας, που την έχτισε ο ‘Α-πόλλων, δινόντας της τ’ όνομα μιάς αγαπημένης του νόμφης, ήταν βασιλιάς ο σκληρόκαρδος τύραννος Νικοκράτης.”

Απ’ όλες τις όμορφες γυναίκες που ζούσανε στο βασίλειό του, όμορφότερη ήταν η ‘Αρετοφίλη, σύζυγος του αυλικού Φαιδίου. Μετά κά-τάμαυρα μαλλιά της, με τὰ κατακόκκινα χείλη της, με τὰ ύγρα μάτια της, με τὸ ἡγεμονικό παρὰστίμά της, ἡ ‘Αρετοφίλη μπορούσε νὰ θεωρηθῇ θεά. Κανείς ἄνδρας δὲν ἔμενε ἀσυγκίνητος μπρὸς τὴν καλλονὴ της. Καὶ αὐτὸς ἀκόμα ὁ βασιλεὺς, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού τὴν εἶδε, λησμονῆσε ὅλες τὶς ἄλλες γυναῖκες τοῦ γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ μονάχα σ’ αὐτὴ τὴ λαχτάρα τῆς καρδιάς του.

“Όταν ὁμως, ἐξομολογήθηκε, μιά μέρα, τὸν ἔρωτά του στὴν ‘Αρετοφίλη, ἀκούσε μὲ κατὰπληξι, τὴν ὥραία αὐτὴ γυναῖκα νὰ τοῦ λέη ὅτι ἤθελε νὰ μείνῃ πιστὴ στὸν ἄνδρα της.

—Μοῦ ἔκανες μεγάλη τιμὴ, βασιλιά μου, πού πρόσεξες τὴν ταπεινὴ ὁμορφιά μου! ἀποκρίθηκε ἡ ‘Αρετοφίλη, μὲ χαμηλὴ μὰ σταθερὴ φωνή. Ὡστόσο, ἀγαπῶ τὸν ἄνδρα μου τὸ Φαίδιμο, καὶ μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ προσφέρω σ’ ἕναν ἄλλο τὰ χάδια μου καὶ τὰ φιλιὰ μου.

Στὴν ἀρχή, ὁ Νικοκράτης δὲν ἤθελε νὰ πιστέψῃ σ’ αὐτιά του. Δὲν μπορούσε νὰ πιστέψῃ ὅτι ἦταν δυνατόν νὰ θρεθῇ μιά γυναῖκα, μιά ὑπὸκόος του, ν’ ἀντισταθῇ σὲ μιά ἐπιθυμία του, πού δὲν διέφερε διόλου ἀπὸ διαταγή... Τοῦ κάκου ὁμως ὁ Νικοκράτης παρακάλεσε τὴν ‘Αρετοφίλη νὰ τὸν λυπηθῇ, τοῦ κάκου τῆς εἶπε ὅτι ἦταν πρόθυμος νὰ τὴν κάνει ἀκόμα καὶ βασιλίσσα, ἂν τοῦ τὸ ζητοῦσε. Ἡ σύζυγος τοῦ Φαιδίου ἔμενε ἀκλόνητη στὴν ἀπόφασί της.

—Αγαπῶ τὸν ἄνδρα μου! ἦταν ἡ σπερότυπη ἀπάντησί της σ’ ὅλα τὰ δάκρυα καὶ τὶς ἱκεσίες τοῦ Νικοκράτους.

Ἡ συζυγικὴ ὁμως ἀφοσίωσι τῆς ‘Αρετοφίλης, ἀντὶ νὰ συγκινήσῃ τὸ βασιλῆα, καὶ νὰ τὸν κάνῃ νὰ σεβασθῇ τὴ γυναῖκα αὐτή, τὸν μετέβαλε ἀπεναντίας σὲ θηρίο ἀνήμερο.

Ὁ Νικοκράτης δὲν ἔκλεισε μάτι κεῖνὴ τὴ νύχτα. Ξημερώθηκε φωνάζοντας μὲ λαχτάρα τ’ ὄνομα τῆς ‘Αρετοφίλης καὶ ἀπειλῶντας τὸ σύζυγό της. Καὶ εἰς στιγμὴς παροξυσμοῦ τῆς ἀπελπίσας του, ἀποφάσισε νὰ σκοτώσῃ τὸ Φαίδιμο, νὰ τὸν ἐξαφανίσῃ ἀπὸ τὴ μέση, ἀφοῦ αὐτὸς ἦταν τὸ μοναδικὸ ἐμπόδιο γιὰ τὴν πραγματοποίησι τῆς ἐρωτικῆς του εὐτυχίας. Καί, κατὰ τὰ χαράματα, φώναξε ἕναν ἀξιωματικὸ τοῦ καὶ τοῦ ἔδωσε καχη-λόφωνα μιά διαταγή. “Υστερ’ ἀπὸ λίγο, ὁ ἀξιωματικὸς αὐτοῦ πῆγε στὸ σπίτι τοῦ Φαιδίου, ἀκολουθούμενος ἀπὸ δύο στρατιώτες του. Ζήτησε νὰ δῇ τὸν αὐλικὸ αὐτὸ καὶ μόλις θρέθηκε μπροστά του, στὸν κοιτῶνα του, θύβισε τὸ μαχαίρι τοῦ στήν καρδιά του, ἐπαλύνοντάς του νεκρό!”

Ἡ ‘Αρετοφίλη παρακολούθησε τὴν τραγικὴ αὐτὴ σκηνή, ἐλαλή καὶ μαρμαρωμένη ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ τὴν

Καὶ μονάχα ὅταν ἔφυγε ὁ ἀξιωματικὸς, ἔπεσε κλαίγοντας πάνω στὸ πτώμα τοῦ ἀγαπημένου της ἄνδρός... Καὶ ἐνῶ τοῦ σκούπιζε τὰ αἵματα μὲ τὰ μακρὰ μαλλιά της, ἔκανε ὄρκο στους θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου νὰ μὴ ἡσυχάσῃ, ἂν δὲν ἐκδικηθῇ τὸν θάνατο τοῦ Φαιδίου, ἂν δὲν τιμωρῇ σκληρὰ τὸν Νικοκράτη γιὰ τὸ κακὸ πού τῆς ἔκανε.

Πέρασαν λίγες μέρες. Ἡ ‘Αρετοφίλη, κλεισιμένη στὸ δωμάτιό της, δὲν ἔπαυε σ’ ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα νὰ κλαίῃ, σκεπασμένη ἀπὸ πάνω ὡς κάτω μ’ ἕνα μαῦρο πέπλο...

“Ένα πρωί, τὴν εἰδοποίησαν ἀπὸ τ’ ἀνάκτορα ὅτι ὁ βασιλεὺς ἤθελε νὰ τὴν δῇ. Ἡ ‘Αρετοφίλη σκέφτηκε στὴν ἀρχὴ νὰ μὴν ὑπακούσῃ στὴ διαταγὴ αὐτὴ. Θυμήθηκε ὁμως τὸν ὄρκο πού εἶχε κάνει καὶ ἀποφάσισε νὰ παρουσιαστῇ στὸ Νικοκράτη—καὶ νὰ περιμένῃ τὴν κατὰλληλὴ εὐκαιρία γιὰ νὰ πάρῃ πίσω τὸ αἷμα τοῦ ἄνδρός της.

—Σὲ συγγνώμῃ ἐπειδὴ ἀντιστάθηκες τὴν πρώτη φορὰ στὴν ἐρωτικὴ ἐπιθυμία μου! τῆς εἶπε ὁ βασιλεὺς, ὅταν ἐκείνη παρουσιάστηκε μπροστὰ του. Τώρα ὁμως πού ἐξαφανίστηκε τὸ ἐμπόδιο πού μὰς χώριζε, τώρα πού εἶσαι χήρα καὶ ἐλεύθερη, θὰ σοῦ κάνω τὴν τιμὴ νὰ σ’ ἀνεβάσω

δίπλα μου, στὸ θρόνο... “Υστερ’ ἀπὸ δύο μέρες, θὰ γίνω γάμοι μας, με πομπὴ καὶ μεγαλοπρέπεια... Μὴ μοῦ πῆς αὐτὴ τὴ φορὰ ὄχι, γιατί...”

Ὁ Νικοκράτης δὲν ἀποτελείωσε τὴ φράσι του.

Απὸ τὴν ἀγρία ὁμως ματιά πού ἔριξε στὴν ‘Αρετοφίλη, ἡ ἄτυχη γυναῖκα κατάλαβε πὼς ὁ βασιλεὺς δὲν θὰ διατάξῃ ὅλου νὰ τὴν στείλῃ νὰ συναντήσῃ τὸν ἄνδρα τῆς στὸν ‘Αδὴ. Ὁ θάνατος ὥστόσο δὲν τρόμαξε τὴν ‘Αρετοφίλη. Μὰ ἡ νεαρή γυναῖκα ἤθελε νὰ ζήσῃ γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Νικοκράτη... Καὶ αὐτὴ τὴ σκέψι, ἔσκυψε τὸ κεφάλι της καὶ ἀποκρίθηκε στὸ Νικοκράτη πὼς θὰ ἦταν πολὺ ἀγάριστη ἂν περιφρονῶσε τὴν ἐπιθυμὴν πρότασι πού τῆς ἔκανε ὁ κύριός της καὶ βασιλεὺς της.

“Υστερ’ ἀπὸ δύο μέρες, γινόντουσαν μετὰ ἀφάνταστη μεγαλοπρέπεια οἱ γάμοι τοῦ βασιλέως τῆς Κυρήνης μὲ τὴν ὥρα ‘Αρετοφίλη.

Ὅλοι οἱ ὑπὸκοοὶ τοὺς γονάτιζαν μπροστὰ της καὶ ἔκαναν ὁρώματα μπρὸς τὴν ὁμορφιά της. Ἀμέτρητες σκλάβες τὴν κοίταζαν στὰ μάτια, ἔτοιμες νὰ ἐκτελέσουν καὶ τὴν παραμικρὴ ἐπιθυμία της. Ἡ ‘Αρετοφίλη εἶχε πειὰ ὅσο χρυσὸ τῆς ἤθελε ζῶτα γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ κάθε ἰδιωτοσύνη της. Ὡστόσο, δὲν ἦταν εὐτυχισμένη. Καὶ μιά ἔγνοια μονάχα τὴν κατέχει: πῶς νὰ ἐκδικηθῇ τὸν μισητὸ σύζυγό της, τὸν ἄνθρωπο πού τῆς ἐπέτασε τὸν ἀγαπημένο της Φαίδιμο...

Μιά μέρα, τὴν παραμονὴ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Νικοκράτους, γιὰ τὴν Ἀθήνα, με τὴν ὁποία ἐπρόκειτο νὰ κλείσῃ μιά συμβαχή, ἔφτασε στὴν Κυρήνη ὁ στρατηγὸς Λεάνδρος, ὁ μικρότερος ἀδελφὸς τοῦ βασιλέως. Ὁ Νικοκράτης ἀγαποῦσε τὸ Λεάνδρου σὰν πατέρα. Δὲν μπορούσε νὰ τοῦ ἀρνηθῇ τὴν παραμικρὴ γὰρ καὶ ἦταν ἔτοιμος νὰ κάνῃ κάθε θυσία γι’ αὐτόν.

—Σὲ καλὴ ὥρα ἦρθες, ἀγαπημένε μου ἀδελφέ! εἶπε τὸ Λεάνδρου. Θὰ λείψω γιὰ λίγες μέρες στὴν Ἀθήνα. Στὸ διάστημα αὐτό, θὰ κρατήσῃς ἐσὺ συντροφιά τῆς γυναίκας μου, γιὰ νὰ μὴ στενοχωρηθῇ μόνη της...

Καὶ ὁ Νικοκράτης ἔφυγε, ἡσυχος ἐπειδὴ εἶχε ἐμπιστευθῇ τὴν γυναῖκα του σὲ καλὰ χέρια.

Ἡ ὁμορφιά τῆς ‘Αρετοφίλης ὁμως ἀναψε μεγάλῃ φωτιάστὴν καρδιά τοῦ Λεάνδρου. Ὁ νεαρὸς στρατηγὸς πάλαι ποτὶ μὲ τὸν ἑαυτοῦ τοῦ γιὰ νὰ πνίξῃ μέσα τὸ ἐρωτικὸ αὐτὸ πάθος, πού τὸ θεωροῦσε ἄνιερὸ καὶ ἐγκληματικὸ, ἀφοῦ ἡ ‘Αρετοφίλη ἦταν γυναῖκα τοῦ μεγαλύτερου ἀδελφοῦ του καὶ βασιλέως του... Μὰ ὅγῃκε νικημένος στὸν ἀγῶνα αὐτόν... Κ’ ἔνα βράδι ἐξομολογήθηκε ξαφνικὰ στὴν ‘Αρετοφίλη τὸν παρόφορο ἔρωτά του.

Μιά τρομερὴ σκέψι πέρασε τότε ἀπὸ τὸ νοῦ τῆς ‘Αρετοφίλης. Τῆς παρουσιάστανε ἐπιτέλους ἡ εὐκαιρία πού περιμένα τόσος καιρὸς γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Νικοκράτη... Καί, ἀφοῦ πῆγε στὸν πατέρα της, ἔπεισε τὸν ἄνδρα νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιό της. ἔδωσε σὲ τὸν πρόσωπό της ἔκφρασι περιλυτῇ καὶ ἐξιστόρησε τὸν Λεάνδρου τὸ κακὸ πού τῆς εἶχε κάνει ὁ ἀδελφός της. Ὁ Λεάνδρος, ὁ πού ποῖος ἀγνοοῦσε τὴν ἱστορίαν αὐτή, γιατί ἔλειπε τότε σὲ μὴν πρὸς κρυφὴ ἐκστρατεία, ἔμενε κατὰπληκτος ὅταν πληροφορήθηκε τὴν κακὴ πράξι τοῦ Νικοκράτους—καὶ προσπάθησε νὰ παύσῃ τὴν ῥῆσιν τῆς ‘Αρετοφίλης.

—Ὁ πόνος μου δὲν θρίσκει παρηγοριὰ μὲ τὰ μάτια λυγρὰ ἀποκρίθηκε ἡ ‘Αρετοφίλη. Μισὸ θανάσιμα τὸν βασιλέα καὶ τὸν ἄνδρα μου, θὰ ἡγουάσω ἂν δὲν τὸν δῶ νεκρὸ μπροστὰ μου!

Θὰ γίνω δική σου, Λεάνδρε, —ἐξακολούθησε ἡ ‘Αρετοφίλη, πιάνοντας τὸ κεφάλι τοῦ στρατηγοῦ, ὅπως ὁλους τοὺς ἄνδρες!... Σ’ ἔβαλα, ὁμως, νὰ σκοτώσῃς τὸν ἀδελφὸ σου γιὰ νὰ τὸν κάνω νὰ ὑποφέρῃ διπλᾶ, ἐπειδὴ θὰ πῆναν ἀπὸ τὸ δικό σου χέρι, γιὰ νὰ γίνῃ τελειότερη ἡ ἐκδίκησί μου!

—Συλλογίστηκες καλὰ τί μοῦ ζητᾷς; φιλῇ!... φώναξε ὁ Λεάνδρος, μὲ μάτια ὀρθὰ καὶ χεῖρα ἀπὸ φρίκη.

—Σκέψου καὶ ἀποφάσισε! τοῦ ἀπάντησε βασιλίσσα.

Ὁ Λεάνδρος πέρασε μιά νύχτα ἀπεριγνώστου ἀγωνίας. Μὰ ἡ ἀγάπη τοῦ γιὰ τὴν ‘Αθήνα—ὁ Λεάνδρος ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε ἀποφάσισε νὰ κάνῃ τὴν ἐγκλημα πού τοῦ ζητοῦσε ἡ βασιλίσσα, ὅχι γιὰ τὴν ἐπιθυμία της, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀγάπην.

Κ’ ἕνα ὄρα—τρεῖς μέρες μετὰ τὴν ἐπιστῆν τοῦ Νικοκράτους ἀπὸ τὴν Ἀθήνα—ὁ Λεάνδρος ἔπαιξε στὸν κοιτῶνα τοῦ ἀδελφοῦ του, μὲ τὸν ὅποιον ἦταν ἐρωτικὴ ἐπιθυμία μου! τῆς εἶπε ὁ βασιλεὺς, ὅταν ἐκείνη παρουσιάστηκε μπροστὰ του. Τώρα ὁμως πού ἐξαφανίστηκε τὸ ἐμπόδιο πού μὰς χώριζε, τώρα πού εἶσαι χήρα καὶ ἐλεύθερη, θὰ σοῦ κάνω τὴν τιμὴ νὰ σ’ ἀνεβάσω

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΤὸν ἔρωτα

Ἄλλη φορὰ παλιόπαῖδο, μὲ μὲ νὰ μὴ τὰ ἔχῃς, τρέχα καὶ ὅλους πείραζε πού ἔχουνε ἀδεία, ἐγὼ σκοτούρες δυνατὲς ἔχω εἰς τὸ κεφάλι μ’ αὐτὴ πού ἡ Μοῖρα ἡ κακὴ μοῦ εὗρηκε δουλειά. Γραφεῖα τὸ δόλιο μ’ ἔκανε καὶ γράφω κάθε μέρα σὲ μιά ὁκτὰ χαρτόσημα, ἀνακοπὰς, μηνύσεις, προτάσεις, κλήσεις, ἀγωγὰς, ἀνταγωγὰς, ἐφέσεις, αἰτήσεις ἀναίρεσεως, ἐνστάσεις κ’ ἀντιρρήσεις. Σκέψου λοιπὸν ἂν εὐκαιρῶ μὲ σὲ κουθέντες νάχω, φύγε, ἀφῆσέ με ἡσυχο, φύγε, τρελλέ, ἀπὸ μένα γιατί σὲ πιάνω, μάθε το, ἐάν μοῦ παραγίνῃς κ’ εὐθὺς σοῦ θγᾶζω καὶ τὰ δύο τὰ μάτια μὲ τὴν πέννα.

ΣΕ ΜΙΑ ΓΕΙΤΟΝΟΠΟΥΛΑ

Περνῶ καὶ μὲ τρελλαίνοντα τὰ ναζάρια σου τὰ πονηρά. Περνῶ καὶ δὲν χορταίνω τὰ ματάκια σου τὰ φλογερά. Καὶ δὲν μπορῶ νὰ σὲ ἐσχάσω, γειτονόπουλα μου τρελλή... Ἄχ, πὼς φοβοῦμαι μήπως σκάσω ἀπὸ τὴ λάαρά τὴν πολλή!

ΣΕ ΜΙΑ ΠΟΛΥ ΜΟΝΤΕΡΝΑ

Κυρία μου, στιγμή δὲν μὲ ἀφίνεις καὶ θέλεις κάθε θράδυ καὶ χορὸ, καὶ θεαθᾶσου πὼς δὲν ἔχω καὶ καιρὸ κ’ ἄκου κ’ αὐτὸ καὶ μόνῃ σου θὰ κρίνῃς: Μὴν ἔχεις τὴν ἰδέαν, σὺ μ’ ἀφίνεις νὰ τρέχω κάθε νύχτα μοναχό, πὼς τάχα σὲς ταβέρνες ξεφυγτῶ, γιατί δὲν πίνω παρὰ ὅσο πίνεις. Μὰ ἀκούσε! Τὴ νύχτα τώρα θγαίνουν ἀνερωγὰντες πού γυναῖκες ξεκοιλιάζουν. Γι’ αὐτὸ φρονῶ καλυτέρα νὰ μείνουν σὸ σπίτι ἡ γυναῖκες νὰ κουρνιαχτῶν. Καὶ γιὰ νὰ ἰδῇς ὅτι ἀλήθεια εἶνε Διάσας! ἐφημερίδες. Σκέψου. Κρίνε.

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΟΥ

Ἀρρωστημένη ἔγερνε —Σὼπα—τῆς εἶπα—κ’ ἔλ-
προχθὲς στὴν ἀγκαλιά (πῆζε
(μου, σ’ ἀγγέλου σου τὴ χάρη
—Πεθαίνω—μοῦλεγε—Θωρᾶ—
τὸν ἀγγελοῦ σὲ μ’ αὐτὴν... τὸν ἀγγελοῦ νὰ πάρῃ;

πῶς τὸν ἀγαπημένο του ἀδελφὸ νὰ τὸν πλησιάσῃ γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ, ἦταν τόσο μεγάλος, ὥστε δὲν ἔβριχε τὸ δάκρυμ νὰ κινή τὴν παραμικρὴ κίνησι γιὰ ν’ ἀμυνθῇ... Ἐρίξε μονάχα μιά παραποιητικὴ ματιά στὸ Λεάνδρου—καὶ τὸν ἔβρισε νὰ τοῦ θυθῇ τὸ μαχαίρι στὴν καρδιά!... —Σ’ ἐκδικήθηκες, Φαίδιμ! οὐράσῃς τότε ἡ ‘Αρετοφίλη, τρέμοντας ἀπὸ ἀγρία χαρὰ.

—Πᾶμε νὰ φύγουμε! τραύλισε ὁ Λεάνδρος, σκεπάζοντας τὰ μάτια του μὲ τὸ ἕνα χέρι τοῦ γιὰ νὰ μὴ θλέπῃ τὸ πτώμα τοῦ ἀδελφοῦ του. “Εγὼ γιὰ σένα ἀδελφοκτόνος... Πᾶμε νὰ κρυφθῶμε κάπου, μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμον, γιὰ νὰ μὲ κάνῃς νὰ ἡμενησῶ μὲς στὴν ἀγκαλιά σου ὅτι ἔβασα τὰ χέρια μου μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ μου!...

—Μὰ, φαντάστηκες ὅτι σ’ ἀγαποῦσα πραγματικά; τοῦ φώναξε τότε ἡ ‘Αρετοφίλη. Σὲ μισῶ κ’ ἐσένα, ὅπως τὸν Νικοκράτη, ὅπως ὅλους τοὺς ἄνδρες!... Σ’ ἔβαλα, ὁμως, νὰ σκοτώσῃς τὸν ἀδελφὸ σου γιὰ νὰ τὸν κάνω νὰ ὑποφέρῃ διπλᾶ, ἐπειδὴ θὰ πῆναν ἀπὸ τὸ δικό σου χέρι, γιὰ νὰ γίνῃ τελειότερη ἡ ἐκδίκησί μου!

Ὁ Λεάνδρος τὴν κύτταξε ἄλλος, μὴ πιστεύοντας σ’ αὐτὰ τὰ λόγια.

Μὰ ὅταν ἀντίκρουσε τὴν κρούα καὶ ἐχθρικὴ λάμψι τὸν ματιῶν τῆς ‘Αρετοφίλης, κατάλαβε ὅτι δὲν ἔπρεπε πειὰ νὰ ἐλπίζῃ τί ποτε.

Καὶ σκῶνοντας τὸ μαχαίρι τοῦ, ἀχνιστὸ ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ του, γιὰ τὴν ‘Αρετοφίλη, τὸν ἐθύβισε σὲ τὴ στήθη του...

—Συγγνώμῃ με, Νικοκράτη! ψιθύρισε. Τὴν ἀγαποῦσα πολὺ! κ’ ἔπεσε νεκρὸς, δίπλα στὸ πτώμα τοῦ ἀδελφοῦ του!...

Ἡ ‘Αρετοφίλη ἐγκατέλειψε κατόπιν τὸ βασίλειό της, ἀποφασίστηκε σὲ μιά μακρινὴ πολιτεία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ πέρασε τὰ ὑπόλοιπα χρόνιά της ζωῆς της σ’ αὐστηρὴ ἀπομόνισι, λατρεύοντας πάντοτε τὴ μνήμην τοῦ Φαιδίου, τοῦ ἀγαπημένου της συζύγου...
ΖΑΝ ΝΤΕΝΤΕΜΠΟΡ

ΜΑΤΙΕΣ Σ’ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Στὴ Δημοκρατίαν τοῦ Σάν-Σαλβατώρ υπάρχουν κουκούλια, πού τὸ μέγεθός τους εἶνε ὅσο καὶ τὸ κεφάλι ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ.

Στὴν πόλιν Τίνοπα τῆς Νεβάδας, εἶνε σπάνια τὰ οἰκοδομικὰ ὕλικά. Ἕνας Γερμανὸς λοιπὸν κάτοικος τῆς Τίνοπα ἔχτισε τὸ σπίτι του...μὲ ἀδειανὲς μπουτίλλες. Τὰ κατὰφερε δὲ θαυμάσια. Τὸ καλοκαίρι εἶνε δροσερώτατο τὸ σπίτι αὐτὸ καὶ τὸν χειμῶνα θερμότατο.

Οἱ περισσότεροι ἀπ’ τοὺς Γιαπωνέζους χωρικοὺς περπατοῦν ἐπιπόλητοι καὶ δὲν ἔξερουν τὴν γεύσι τοῦ ψωμοῦ, τρώγοντας ἀποκλειστικὰ ρυζι.

Εἶνε παρατηρημένο, ὅτι τὰ χελιδνία χτίζουν πάντοτε τὶς φω-λῆς τους σὲ μέρη ὑγιεινότερα κ’ ὅτι ποτὲ δὲν πᾶνε σὲ χώρες πού ὑπάρχουν μικρόβια χολέρας καὶ πανούκλας.

Σὲ πολλὰς χώρες, τὸ χῶμα τὸ μεταχειρίζονται...ὡς τροφή. Στὴν Ἰσπανίαν μάλιστα, γιὰ νὰ κάνουν μερικά λίκερ εὐγε-ιότερα, ρίχνουν μέσα σ’ αὐτὰ ἕνα ἀργυλλῶδες χῶμα πού τὸ λένε «μπουκάρο».

Οἱ κάτοικοι πάλιν μιάς ἐπαρχίας τοῦ Κουρδιστάν, τρῶνε μαζὺ μὲ τὸ ψωμί τους ἕνα εἶδος ἀργυλλῶδους γῆς λιπαρᾶς, πού τὴν ὀνομάζουν «πέτρινο τυρί».

Οἱ κάτοικοι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Βόλγα ἀνακα-τεύουν στὸ ἀλεύρι πού ζυμώνουν τὸ ψωμί τους ἕνα χῶμα πού λέγεται «ἀλεύρι θουήσιο».

Στὸ Τογκίνον τρῶνε γιὰ ὀρεκτικὸ κάτι γαλέττες πού τὶς ζυμώνουν μ’ ἕνα χῶμα πού περιέχει αἰθέρων. Τὸ ἴδιο καὶ στὸ Ἀνιάμ.

Οἱ Κινέζοι μεταχειρίζονται ἀλεύρι ἀνακατεμένο μὲ χῶμα μαγνησιοῦ καὶ ρυζι.

Οἱ κάτοικοι τέλος τῆς Γουίνεας μεταχειρίζονται γιὰ τὴν κατασκευὴ τοῦ ψωμοῦ τους τὸ περίφημο «να-χουάκ», πού ἀποτελεῖται ἀπὸ μεταλλικὰ χῶματα.

Σὲ μερικά νησιά τῆς Ἰαπωνίας, ἡ κουκουβάγια λα-τρεύεται σὺν θεός. Τὴν ἀφίνουν νὰ πετᾷ μέσα στὰ σπίτια ἐλεύθερα καὶ νὰ κουρνιαχτῇ ὅπου θέλει.

Οἱ Γιαπωνέζοι ποτὲ δὲν κοιμούνται μὲ τὸ κεφάλι πρὸς Βορρᾶν, γιατί μόνον οἱ νεκροὶ ἔχουν τὸ τιμητικὸ αὐτὸ δικαίωμα στὸν αἰῶνό τους ὕπνο.

Στὴν Ἀλάβαμα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν εἶνε σπῆ-μένο ἕνα ἀγάλμα ὕψους 16 μέτρων. Παρίσσει ἕναν ἐργ-γάτην μεταλλωρύχου, πού κρατᾷ στὰ χέρια του μιά τεράστια ἀξίαν. Τὸ ἀγάλμα αὐτὸ ἐτοιμάσθη 50.000 βολλάρια καὶ τὸ πρόπλασμά του εἶνε ἔργο τοῦ Ἰτα-λοῦ γλύπτου Ἰωσήφ Μπρέτσι.

Στὴν Νέαν Βρούνσβικ πέθανε πρὸ τριανταπέντε χρόνων κά-ποιος Νάιε Γάμπι, σὲ ἡλικίαν 132 χρόνων. Πρὸς πείσμα τῶν ἀν-τιαλκοολικῶν καὶ ἀντικαπνιστῶν, ὁ Γάμπι ὅσο ζοῦσε ἔπινε ἐφτά ὀκάδες διάφορα ποτὰ τὴν ἡμέρα καὶ κάπνιζε περισσότε-ρα ἀπὸ ἑκατὸ τσιγάρα!

Τὸ μεγαλύτερο ρολογὶ τοῦ κόσμου ὑπάρχει στὸ Ρούπεναρ καὶ τῆς Νέας Ὠρκῆς. Ἐχει ὄγκον 5 1/2 κυβικῶν μέτρων καὶ ἡ μηχανὴ του περιέχει 265 τροχοὺς. Ἐχει ἐπίσης ὀχτὼ δείκτες: γιὰ τὰ δευτερόλεπτα, τὰ πρώτα λεπτά, τὶς ὥρες, τὶς μέρες, τὶς ἑβδομάδες, τοὺς μῆνες, τὰ χρόνια καὶ τὰ διεκετὰ χρόνια.

Πάνω στὴν πλάκα του εἶνε ζωγραφισμέναι 128 ἀλληγορικὲς μικρὲς εἰκόνες.

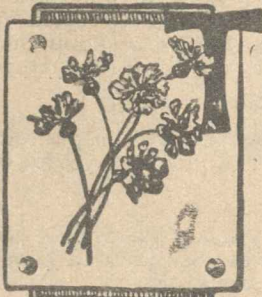
Ὡς τώρα δὲν ἔχει κουρδισθῇ τὸ ρολογὶ αὐτὸ παρὰ μιά φο-ρὰ μόνον, καὶ καθὼς ἰσχυρίζεται ὁ μηχανικός πού τὸ κατα-σκεύασε, θὰ κουρδισθῇ γιὰ δευτέρη φορὰ μετὰ δέκα χιλιάδες χρόνια.

Ὁ Πάβλος γιατρός Μέρκελ ἀπεδείκνυε ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας...κονταίνουν! “Όταν ζυγνῇσι τὸ πρῶτο ὁ ἄνθρωπος εἶνε ψηλότερος κατὰ 5 χιλιοστάμετρα ἀπ’ ὅτι εἶνε τὸ βράδυ.

Ἕνας Γερμανὸς χημικὸς πᾶ-σι μὰς θεοδιδόνει ὅτι τὸ ἀνθρώ-πινο σῶμα αὐξάνει καλυτέρα σὲ φῶς παρὰ σὲ σκοτάδι.

ΕΝΑ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Ο "ΦΑΟΥΣΤ", ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

ΗΝ άλλη μέρα ήταν Λαμπρή. 'Ο Φάουστ έμεινε κλεισμένος στο σπουδαστήριο του, και πρὸς τὸ θραδάκι μονάχα, σκέφτηκε νὰ κάνει ἕναν μικρὸ περίπατο ἔξω. Μαζὺ μ' ἕναν μαθητὴ του, ἀφῆσε κατὰ τὸ ἡλιοβασιλεματὸ τὸ ἔρημη-τῆριό του, καὶ τράβηξε ἀργὰ πρὸς τὰ τείχη τῆς πόλεως.

Κόσμος πολὺς ἔκανε ἐκεῖ τὸν περίπατό του. 'Ο καιρὸς ἦταν ὥραϊος, ἡ ἐξοχή πλημμυρισμένη μετὶ τῆς εὐωδίας τῆς ἀνοιξέως. "Οἱ γιόρταζαν τὴν 'Ανάστασι τοῦ Κυρίου. Νέοι καὶ γέροι, κοπέ-λες καὶ ἡλικιωμένες γυναῖκες, εἶχαν ντυθῇ τὰ γιορτινά τους. Τὰ κορίτσια ἔκοβαν θόλτες καὶ προσπαθοῦσαν νὰ δώσουν ὅσα μπορούσαν περισσότερη χάρι στοὺς περπατητά τους, οἱ νέοι τὰ παρακολουθοῦσαν καὶ τοὺς πετοῦσαν λόγια πειραχτικά. 'Εδῶ κ' ἔκει, ἀκουγόντουσαν τραγούδια καὶ μουσικὰ ὄργανα.

"Ὅλο ἐκεῖνο τὸ πλῆθος εἰδειχνε μιὰ ἀνεπιτήδευτη καὶ ἀπλοϊκή χαρά. "Οἱ τοὺς εἶχαν ἀφήσει τὰ χαμηλὰ στίβια τους, τὶς ἐπιμονές καθημερινῆς δουλειᾶς τους, τοὺς στενοὺς καὶ ἀκάθαρτους δρόμους καὶ εἶχαν ἐξελθῇ στὸν ἐλεύθερον ἀέρα τῆς ἐξοχῆς.

Σὲ λίγο, ὁ Φάουστ μετὸν μαθητὴ του, πλησίασαν στὸ πλῆθος. Μερικοὶ ἄνθρωποι τοῦ φτωχοῦ λαοῦ, ποὺ καθόντουσαν στὴ χλόη κ' ἔπιναν κρασί, διέκριναν πρῶτοι τὸν δόκτορα, σι-κώθη-καν καὶ ἔσπευσαν νὰ τὸν προϋπαντήσουν. Δὲν ἔβρισκαν λόγια γιὰ νὰ ἐκφράσουν τὴν χαρὰ τους, ποὺ ἔβλεπαν κοντὰ τους αὐτὸν τὸν φημι-σμένο σοφῶ.

—Μεγάλη μας εὐχαρίστησι, τοῦ εἶπε ὁ γερον-τότερος τῆς παρέας, νὰ σὰς θλέπουμε μαζὺ μας, μάγιστρε, αὐτὴν τὴ μέρα τῆς χαρᾶς... "Αλ-λοτε, μὰς εἶχατε ἐπισκεφθῇ, μαζὺ μετὸν μα-καρίτην τὸν πατέρα σας, σὲ πολὺ κακὲς ἡμέρες. Εἶνε πολλοὶ σήμερα μεταξύ μας, τοὺς ὁποίους ὁ πατέρας σας ἔσωσε τότε, στὴν ἀξέχαστη ἐ-κείνη ἐπιδημία, ποὺ εἶχε πλακώσει τὸν τόπο μας...

Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ εἶχε διαδοθῇ ἀπὸ στόμα σὲ στόμα ἀνάμεσα στὸ πλῆθος, ὅτι ὁ δόκτωρ Φάουστ ἦταν ἐκεῖ, καὶ ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ συ-νωθῇτα γύρω του, γιὰ νὰ τὸν δῇ καὶ τὸν ἐπευφημήσῃ. 'Ο Φάουστ τοὺς εὐχαρίστησε μετὶ μερικὰ καλὰ λόγια, καὶ ξεμάκρυνε, μαζὺ μετὸν μαθητὴ του.

—Τί γλυκειὲς συγκινήσεις, τοῦ εἶπε ἐκεῖνος, πρέπει νὰ δοκιμάζῃς, ὦ μεγάλε μου δάσκαλε, μετὶ τῆς τιμῆς ποὺ σοὺ κάνει ὁλος αὐτὸς ὁ κό-σμος! Καλότυχος εἶμι!... 'Ο πατέρας σὲ δεί-χνει στὸ παιδί του, ὁ καθεὶς ρωτᾷ γιὰ σένα καὶ τρέχει γιὰ νὰ σὲ δῇ...

Μὰ ὁ Φάουστ δὲν ἀπάντησε στὸ μαθητὴ του. Μιά πίκρα θαραῖα τὸν εἶχε κυριεύσει ἔξαφνα. 'Επετάχυνε τὸ ὄμμα του, ὥσπου ξεμάκρυνε ἀρ-κετὰ ἀπὸ τὸ πλῆθος, καὶ τότε κάθησε σὲ μιὰ μεγάλη πέτρα.

Κάρφωσε μελαγχολικὰ ἐμπρὸς του τὸ βλέμμα του κ' ἄρχι-σε νὰ ὀνειροπολῇ τίς σκληρὲς μέρες τῆς ἐπιδημίας, ποὺ τοῦ εἶ-χαν θυμίσει τὰ λόγια ποὺ ἀκούσε ἀπὸ τὸν γέρο. 'Εξαφνα, τὸ βλέμμα του πήρε μιὰ περίεργη σκληρότητα.

—Οἱ ἔπαινοι!... εἶπε, σὰν νὰ μονολογοῦσε καὶ σὰν νὰ ἀπαν-τοῦσε συγχρόνως στὸ μαθητὴ του. Πόσες φορές κάθησα ἐδῶ τό-τε, κατὰμονος, σακατεμένος ἀπὸ τίς νηστεῖες καὶ τίς προσευ-χές. Καταλαβαίνει, ἡ νηστεία καὶ ἡ προσευχή ἦσαν τὸ μόνο φάρμακο, μετὶ τὸ ὅποιο, πατέρας καὶ γιός, παλαίψαμε τότε ἐ-ναντίον τῆς ἐπιδημίας! Σταύρωμα τὰ χέρια μου, μετὰ δάκρυα καὶ στεναγμούς, καὶ νόμιζα πὼς ἔτσι θὰ πετύχαινα ἀπὸ τὸν Κύριο τὸν Ὀυρανῶν τὸ τέλος τῆς τρομερῆς ἐκείνης ἀρρώστειας!

Μιά πικρὴ εἰρωνεία γιὰ τὸν ἴδιον αὐτὸ του, ἕναν πικρὸ σαρκασμὸ εἶχαν τὰ λόγια του.

—Α! ἐξακολούθησε, "Αν μπορούσες νὰ διαβάσεις μέσα στὴν καρδιά μου, θὰ ἔβλεπες πόσο λίγο, πατέρας καὶ γιός, ἀξίζου-με αὐτὴν τὴ φήμη!... 'Ο πατέρας μου ἦταν ἕνας τίμιος, μὰ ἀ-σημῶς ἄνθρωπος, ποὺ εὐσυνείδητα μελετοῦσε κατὰ τὸ δικό του τρόπο τὴν φύσι καὶ τὰ θεῖα μυστικά της. Συνήθιζε νὰ κλείνεται

('Ο ἄνθρωπος ποὺ πούλησε στὸν Διάβολο τὴν ψυχή του)

μέσα στὸ σκοτεινὸ τοῦ ἐργαστήριό κι' ἐκεῖ, ὥστερα ἀπὸ με-λειώτες συνταγές, κατάρθωνε νὰ κάνει τὰ πλέον ἀντίθετα παρ-ματα. Τὸ ἕνα φάρμακό του τὸ δυνάμιζε ἐπυρομένο λιπ-τάρι», τὸ ἄλλο «ἀσπρο κρῖνον». Τὰ ἔβγαλε μέσα στοὺς λυ-μπίκο του, ἔπειτα τὰ περνοῦσε ἀπὸ ἕνα χωνευτήρι. Καὶ τὴν παρουσιάζετο τὸ νέο φάρμακο, ποὺ τὸ δυνάμιζε ἀνὰ ἑκα-τὸ λίτρο. Αὐτὸ ἦταν τὸ περίφημο γιαιτρικὸ του. Ὁ ἄσπρος τὸ ἔπαιρναν, πῆθαιναν, καὶ ὅμως κανεὶς δὲν ρωτοῦσε: «Ποῦ γιαιτρεύτηκε;»...

Αἰσθάνονταν μιὰ ἀλλόκοτη διάθεσι νὰ πικρῶνι, νὰ πλῆγῃ νὰ ταπεινώσῃ μόνος τὸν ἑαυτό του. Καὶ φώναζε ἔξαλλο: —Καταλαβαίνει!... Μὲ τὰ ἀπλοϊκὰ αὐτὰ «ἐχειλίδια» τὰς μας, κάναμε περισσότερη φθορὰ ἐμῆς παρὰ ἡ ἐπὶσημη-τῆς. 'Εγὼ ὁ ἴδιος, ἔδωσα τὸ δηλητήριο σὲ χιλιάδες ἀνθρώπους. Πῆθαιναν αὐτοὶ, ἐγὼ ὅμως ζῶ ἀκόμη, ἀδιάντροπος φόνος καὶ μὴ κἀνουν καὶ ὅμως!...

"Ἦταν φοδερὰ ταραγμένος. 'Επὶ ἀρκετὴ ὥρα, δὲν ἀνέχε-το τὸ στόμα του.

Εἶχε ἀρχίσει νὰ σκοτεινιάζῃ. 'Ο ἀέρας εἶχε γίνῃ ψυχρὸς καὶ πεφτε μιὰ διαπεραστικὴ θραυτὴν οὐρα. 'Ο Φάουστ ἔξαλλο, θοοῦσε νὰ μὲν ἐκεῖ, καρφωμένος στὴ θέσι του, θυσιάζοντας το-λοὺς λογιισμούς, τοὺς ὁποίους ὁ μαθητὴς του δὲν τολμοῦσε νὰ διακόψῃ...

"Εξαφνα, ἕνα μαῦρο σημεῖο τράβηξε τὴν προσοχή του μετὰ στὸ μυσσοκόταδο. Πρόσεξε περισσότερο καὶ εἶδε πὼς ἦταν ἐκε-σκυλί.

—Βλέπεις αὐτὸ τὸ μαῦρο σκυλί, ποὺ γυρίζει ἐκεῖ, ἀμέλει-στα χόρτα; ρώτησε τότε τὸν μαθητὴ του.

—Εἶνε κάμποση ὥρα ποὺ τὸ ἔχω ὁπλίσ-τησε ἐκεῖνος. Μὰ δὲν βλέπω, ποῖα σημεῖα μπορεῖ νὰ ἴδῃ...

—Κύτταξέ το καλύτερα, ξαναεἶπε ὁ Φάουστ. Σὰν τί τὸ παίρνεις;

—Μὰ, σὰν ἕνα σκυλί, ποὺ ψάχνει, κατὰ τὴ συνήθειά του, νὰ θρῇ τὰ ἴχνη τοῦ κυρίου. Ἀπάντησε ὁ μαθητὴς μετὰ ἀπορία γιὰ τὴν ἐπι-τησί αὐτῆς τοῦ διδασκάλου του.

—Καὶ ὅμως... ἐπανέλαβε ὁ Φάουστ. Παρ-τηρεῖς ὅτι, ὅσο πάει, μὰς πλησιάζει περισσό-τερο;

Πραγματικὰ, μέσα στὸ σούρουπο ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ πυκνῶνι, τὸ μαῦρο ἐκεῖνο σκυ-λιέγραφε κύκλους γύρω ἀπὸ τὸν Φάουστ καὶ τὸν μαθητὴ του. Καὶ οἱ κύκλοι αὐτοὶ στενεύ-οσαν πῆγαιναν.

—Καὶ ἔπειτα, ξαναεἶπε ὁ Φάουστ, γιὰ τὸ σεξε καλύτερα... Δὲν σοὺ φαίνεται πὼς ἐν-νεῖ πίσω του ἕνα κάποιο φλογερὸ σημεῖο;

Μὰ ὁ μαθητὴς δὲν ἔβλεπε τίποτε ἔξω. Αὐ-τὸς ὁ κύκλος ἦταν ὁρατὸς μονάχα γιὰ τὸν Φάουστ.

'Ο κύκλος ποὺ διέγραφε τὸ σκυλί, εἶχε ν-νει τώρα πολὺ στενός. Σὲ λίγο, πῆγαι-ναι γιὰ μιὰ στιγμὴ, φάνηκε ἀθέσαιο καὶ ἀν-σμένο. 'Επειτα ὅμως πῆγε ὁλόγιστο κοντὰ τὸν δόκτορα καὶ θγάζοντας ἕνα μικρὸ γυαλί, ἄρχισε νὰ ἀρνεῖται στὴν κοιλία του, νὰ ν-νὰ τὴν οὐρά του, νὰ τρίβεται ἐπάνω του, καὶ νὰ εἶχε θρῇ τὸν κυρίο του. "Ὅλα τὰ καλὰ-νὰ ἔχει θρῇ τὸν κυρίο του.

Στὴν ἐξόρτορα τοῦ σπιτιοῦ του, ὁ μαθητὴς χαίρεται καὶ φυγε. Μόλις ὅμως ὁ Φάουστ μῆκε μαζὺ μετὰ τὸ σκυλὶ στὸν σ-δαστήριό του καὶ ἔκλεισε πίσω του τὴν πόρτα, τὸ ζῶο ἔφα-νὰ νὰ κάνει κάττι κινήσεις πολὺ περίεργες. Φαινόνταν ἔξαλλο, ν-νὰ νῆστος, ἔτρεχε ἐδῶ κ' ἔκει, κάθε τόσο πλησιάζει στὴν πόρ-τα καὶ μωρίζον ἐπιμονὰ τὸ κατώφλι.

'Ο Φάουστ τὸ παρακολουθοῦσε. 'Ο σκύλος φαίνονταν περισ-σότερο ἀνῆστος. "Εβγάξε μικρά, κοφτὰ οὐρλιαχτά, ὁποῖα σὲ λίγο ἔγιναν δυνατώτερα. Καὶ ὁλοένα ἔτρεχε πρὸς τὸ κατώφλι, γυρίζε ἔπειτα, ἔφερνε γύρους στὸ δαμάτιο καὶ οὐρλιαχτὰ του γινόντουσαν πὸς παραπονιάρικα καὶ, σιγά-σιγά,

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Πὼς τὴν ἔπαδαν οἱ 'Εβραῖοι. Τὰ ρητὰ τοῦ Εὐαγγελίου. Εὐλο καὶ τὸν γενέων!... Τὰ ἀμμήματα τοῦ Στεφανίδου. Πὼς ἔτρεψε σὲ φυγὴν τοὺς περιέργους ποὺ κῆτταζαν τὰ κορίτσια του. Ὑλεταιτιδὸς!... Καὶ πὼς πάντρεψε τὴ μεγαλύτερη κόρη του. 'Ο ἐξ Αἰγύπτου πλοῖσιος ἔμπορος. Στὴν κρεβάτατοκμαρὴ τῆς παρθένου. 'Ο ἔμπορος βλέπει, ἐξίσταται, θαμβοῦται. Ἡ ὥρα τοῦ Στεφ. Δραγουμή στὴν 'Εθνικὴ Βιβλιοθήκη καὶ τὰ ἐπακολουθεῖ της. Μια...μυστηριώδης λέξις. Πὼς εἰμεινε ἀνεξήγητη.

ΙΑ τὴν ἐξουαδά των 'Ελλήνων καὶ τὸν 'Ε-βραῖον καὶ τὰ μεταξύ των περὶ ἡμέρας, διη-γούνται τὸ ἔξης ὥραϊον ἀνέκδοτο στὴν Θεο-σαλονίκη :

"Ενας πονηρὸς ἀπόγονος τοῦ 'Ιουδα συ-νάντησε μιὰ μερὰ κοντὰ στοὺς Καπουτζίδες δυὸ 'Ελλήνας καλοήγους καὶ τράβηξαν μαζὺ τὸ δρόμο τους.

Καθὼς βάδιζαν ὅμως ἦσαν καὶ γλῆκα, τὸν 'Εβραῖον ἔβαλε ὁ διάβολος νὰ πειράξῃ τοὺς καλοήγους.

"Αρχισε λοιπὸν νὰ τοὺς μιλάει γιὰ τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν. 'Απάνω στὴν κουνέντα, τοὺς ρωτᾷ :

—Δὲν μοῦ λέτε, ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ, τί διατάζει τὸ Εὐαγγέλιό σας νὰ κάνετε, ὅταν τρώτε κανένα χαστούκι ;

—Λέει τὸ Εὐαγγέλιον, τοῦ ἀπάντησαν, πὼς ἂν μὰς δώσει κανεὶς κα-νένα χαστούκι, πρέπει νὰ τοῦ γυρίσωμε καὶ τὸ ἄλλο μάγουλό σας, γιὰ νὰ μὴ ἀποδείξετε πὼς εἰστε καλοὶ χριστιανοί...

—Εἰστε εἰστε καλοὶ χριστιανοί ;

—Καὶ ρωτᾷ, ἀφ' οὗ ἔμιαστε μάλιστα καὶ ἱερομένοι ;

—Εἰ, τότε, ὅσοι, λοιπὸν ! τοὺς λέει ὁ 'Εβραῖος, δίδοντάς τοὺς δυὸ σακεῖλια δυνατά. Γυρίστε τώρα καὶ τὸ ἄλλο μάγουλό σας, γιὰ νὰ μὴ ἀποδείξετε πὼς εἰστε καλοὶ χριστιανοί...

Καὶ στάθηκε, ἔτοιμος νὰ δώσῃ καὶ δεύτερο χαστούκι καὶ νὰ φύγῃ.

—Μὰ στιγμὴ, μάστορα, τοῦ εἶπε τότε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς καλοήγους: πᾶντοὺς τὸν ἀπὸ τὸ «ἀντίκ». Τὸ Εὐαγγέλιόν μας λέει καὶ ἕνα ἄλλο σκεπτικὸ ρητὸ, ποὺ ἂν δὲν τὸ ἐφαρμόσωμε, δὲν θάμιασε καλοὶ χρι-στιανοί.

—Καὶ τί ἄλλο λέει τὸ Εὐαγγέλιό σας ;

—τὸν ρωτᾷ ὁ 'Εβραῖος, λογαριάζοντας πὼς ἂν τοὺς δώσῃ καὶ ἄλλα χαστούκια.

—Λέγει : «Δωρεάν ἐλάβετε, δωρεάν δότε».

—Δηλαδή ;

—Δηλαδή, ὅτι παίρνουμε δωρεάν, νὰ τὸ δώσωμε πάλι δωρεάν καὶ μετὰ τὸ παραπάνω...

Καὶ βάδον αὐτὸν τὸν 'Εβραῖον καὶ τὸν ἄλλον τ' ἀλάττω !...

"Ενας ἀπὸ τοὺς παλαιούς τύπους τῶν 'Α-θηναίων ἦταν καὶ ὁ ἀφῆστος ἐποχὴν διηγήτορας Τέλλου. Στεφανίδης, ὁ περίφημος τόσο γιὰ τὴν ἰδιορρυθμὴν ζωὴν του, ὅσο καὶ γιὰ τίς ἀριστοτέλει-σας ἀπορροήσεις του.

Ἄν καὶ ἦταν γέρος, ὁ Στεφανίδης ἦταν ὁλοσὸς γεμάτος ζωὴ καὶ ὁρεξί καὶ ἀνέβραζε πάντοτε ἀπὸ ἡγεία.

Τοῦ Στεφανίδου διηγούνται διάφορα ἐπεισόδια, τὰ ὁποῖα, δυστυχῶς, δὲν εἶνε δυνατὸν ν' ἀναγραφῶν στὸ «Μπουκέτο». Θὰ σὰς διηγηθῶμε, ἀπὸ τὸν μῦλλον δημοσιεύσιμα.

"Εἰμι, λοιπὸν, ἀπὸ τὰ πὸ ὥραϊα ἀνέκδοτα τοῦ Στεφανίδου εἶνε καὶ τὸ ἑξῆς μετὰ τὸ γάμο των δυὸ κοριτσιῶν του.

'Ο Στεφανίδης καθότανε στὴν ὁδὸν 'Ερμού, κοντὰ στὸ σημερινὸ κα-τάστημα τῶν ἀδελφῶν Μουτσουπόλων. Ἡ κόρης του ἦσαν ὁμορφες πο-λὺ καὶ κάθε πρῶτὸ ποὺ ξυνοῦσαν, βγαίνουν στὸ παράθυρο καὶ κῆτταζαν τὸν κόσμο ποὺ περνοῦσε ἀπὸ αὐτοὺς. Αὐτὸ ἦταν ἡ μοναδικὴ τῆς διασκε-δάσεως. 'Ο κόσμος πάλιν ποὺ διάβαινε ἀπὸ τὸ δρόμο, βλέποντας δυὸ ὡ-μορφὰ κορίτσια, πρῶτὰ καὶ ἀπῆλπιζαν, στὸ παράθυρο, στεκόταν καὶ τὰ κῆτταζε, χαζεύοντας. Διπλά στὸ παράθυρο δὲν κοριτσιῶν ἦταν ὁ θυμιαμένα.

"Εξαφνα, συνέβη κάτι τὸ ἀπροσδόκητο.

'Ο σκύλος σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ γύρισε πρὸς τὸν Φάουστ. Καὶ τότε, ἐμπρὸς στὰ κατὰπληκτὰ μάτια τοῦ σοφοῦ, ἄρχισε ν' ἀλλάζῃ ὄψη, νὰ μακραινῇ καὶ νὰ πλαταίνῃ... νὰ ση-κωνετα μετὰ δύναμι ἐπάνω, μὰ ὅχι σκυλί πειὰ, ὅχι συνηθισμένο ζῶο... Κάττι ἄλλο ἀπὸ μορφὴ σκυλίου, κάτι ποὺ ἔμοιαζε μετὰ ἱπ-ποπόταμο, μετὰ ἄλλόκοτο τῆς μυθολογίας...

Τότε πειὰ, ὁ Φάουστ καταλάβε πὼς ἡ ὀπφία ποὺ εἶχε σχη-ματιστὴν στὴν ἀρχή, ἦταν σωστή, πὼς δὲν εἶχε μπροστὰ του ἕνα καλὸ σκυλί. Καὶ ἐξαφνικὰ, μέσα στὴν ἡρεμία τοῦ σπουδαστή-ριου, ἀντήχησε θραυτὴν ἡ φωνὴ του:

—Σὲ κρατῶ!... Σὲ κρατῶ, πονηρὸ Πνεῦμα!... "Α! Γιὰ μιὰ καλοσμένη γέννα σὰν καὶ σένα, μοῦ φτάνει τοῦ Σολομώντος τὸ κλειδί! Περιμένε καὶ θὰ δῇς!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεις.

«κοιτῶν» τοῦ Στεφανίδου. Μόλις ξυνοῦσε λοιπὸν καὶ αὐτὸς, ἔβγαλε μετὰ τὸ νυχτικὸ του στὸ παράθυρο καὶ περιμένε νὰ τοῦ φέρουν τὸν καφέ του. Καθὼς καθόταν, ἔβλεπε τὸν κόσμο νὰ μαζεύεται καὶ νὰ κῆτταζῃ στὸ διπλανὸ παράθυρο τῆς κάμαρᾶς του. Στὴν ἀρχὴ νόμιζε πὼς κῆτταζαν αὐτὸν καὶ τοὺς φώναζε, μετὰ τὴ χοντρή φωνὴ του :

—Τί κῆττατε, βρὲ χαμένοι ; Πρῶτὴ φορὰ βλέπετε νυχτικὸ ;

'Αλλὰ ἅμα κατάλαβε ὅτι οἱ περιέργοι κῆτταζαν τὰ κορίτσια του, ἄλλαξε τὸ χαθὰ του :

—Τί κῆττατε, ρε ! φώναζε. Σὰς ἀρῶσουν ; Δὲν τάχω γιὰ τὰ μούτρα σας !...

"Ενας ὅμως κατεργάρης μιὰ φορὰ θέλησε νὰ τοῦ τὴν φτιάσῃ.

—Τί κῆτταζεῖς, μορὲ χάχα ; Σοὺ ἀρῶσουν ; τοῦ φώναζε ὁ Στεφ-ανίδης.

—Μοῦ ἀρῶσουν, βέβαια ! ἀπάντησε ἐκεῖνος.

—Σοὺ ἀρῶσουν ; Νά, λοιπὸν...

Καὶ σηκώνοντας τὸ νυχτικὸ του, τοῦ παρουσιάστηκε ὁλόγυμνος...

"Ὅπου φύγει-φύγει τότε καὶ ὁ θαυμαστὴς καὶ ὁλος ὁ ἄλλος κόσμος. Μὰ καὶ τὰ κορίτσια τοῦ Στεφανίδου κατατροπαλιώτηκαν καὶ δὲν ξανα-βρίσκον στὸ παράθυρο...

Διηγούνται ἐπίσης πὼς πάντρεψε ὁ Στεφανίδης τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ κο-ριτσια του.

Μιὰ φορὰ εἶχε ρθῇ στὴν 'Αθήνα κάποιος πλοῖσιος 'Ελλην ἔμπορος ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, γιὰ κάποια δικαστικὴ ὑπόθεσι του, συστημένος στὸν Στεφανίδου.

'Ο Στεφανίδης ἀνέλαβε τὴν ὑπόθεσι καὶ ὁ ἔμπορος τὴν κέρδισε. Εὐ-χαριστήμενος τότε, τὸν πλήρωσε καὶ θέλησε νὰ τοῦ κάνει καὶ τὸ τρα-πέζι. Τὸ τραπέζι δόθηκε στὸ «Στέμμα», ποὺ ἔθετο τότε ὡς ἀριστο-κρατικὸν ἱερῶν. Κι' ἐπειδὴ ἦταν καλο-καίρι, καθίσαν νὰ φάει στὴν ταράτσα τοῦ ξενοδοχείου. 'Εκεῖ ἀπάνω, σὰν ἔπαιαν καὶ λαγάνα, ἦρθε ἡ ὥρα τῶν ἐκπαινεμένων, καὶ ὁ ἔμπορος εἶπε στὸν Στεφανίδου πὼς βαρέθηκε πειὰ τὴ μοναχικὴν ζωὴ καὶ ἤθελε νὰ παντρευθῇ.

—Πᾶμε νὰ τὰ ποῦμε αὐτὰ στὸ γραφεῖο μου, τοῦ λέει τότε ὁ Στεφανίδης.

Καὶ τὸν παίρνει καὶ πάνε στὸ σπίτι του. Τὰ κορίτσια τοῦ εἶχαν κοιμηθῇ. 'Ο Στεφ-ανίδης ὅμως ὡδήγησε τὸν πελάτη του κατ' ἐνθεῖαν στὴν κρεβατοκάμαρά τῆς μεγάλης κόρης του, πλησίασε μετὰ τὴν λάμπα στὸ χέρι στὸ κρεβάτι τῆς καὶ τράβηξε τὸ σεντόνι.

"Ἦταν καλοκαίρι. Τὸ φθινόφον κορίτσι κοι-μόταν μόνον μ' ἕνα λεπτὸ ποικιλοχρῶ καὶ ἀνὰ πρῶτὸν τῆς λάμπας φάνηκε πὼς μισογύμνη θεά. 'Ο πελάτης εὐμένει ἀναπνέει μὲς στὸ ὄνειρο τοῦ ἐκείνου θέαμα καὶ τὸ ρωτᾷ καὶ τὸ ἔξ-διδανκε τὸ κόκκινο φῶς τῆς λάμπας. Καὶ μεθυμένος ἀπὸ τὸ θέαμα, ἔκλεισε τὸ συνοικέσιον ἄμεσως, ἐπὶ τόπου !...

Μὰ φορὰ ὁ ἀειγιώτης Στεφ. Δραγουμῆς χάρισε τὴ σειρά ἑνὸς Γαλλικοῦ περιοδικοῦ στὴν 'Εθνικὴ Βιβλιοθήκη, «καλὰ διατηρημέ-νην καὶ ἐσταχάμενην», καθὼς ἐγράφε στὴν ἐπιστολή του. Ἡ λέξις «ἐσταχάμενη» σκανδαλίσσε τότε τοὺς καὶ ἔχοντας ἄλλα θέματα δημο-σιολογίας τῶν 'Αθηναίων, οἱ ὁποῖοι ἄρχισαν νὰ τὴν σχολιάζουν δημο-φιλῶς. "Ἄλλος εἶπε ὅτι ἀπορῶνται ἀπὸ τὸ...«ἐσταχάμενη», ἄλλος ἄ-πὸ τὰ «στοιχεῖα», ἄλλος ἀπὸ τοὺς «στίχους» καὶ ἄλλος ἀπὸ τὰ...

«στοιχεῖα», τὰ ὁποῖα ἄρχισαν μάλιστα νὰ βάζουν γιὰ νὰ βοῦν τὴν εἰρήνην καὶ τὴν καταγῶγὴν της. Τέλος διὰ δημοσιογράφου, ὁ μα-καρίτης Θεόδωρος Μεντζελοπούλος μὰς μετὰ τὸν κ. Γεωργ. Τσαζαρή, ἀνέστηρον σήμερα τραπέζιον ἀπεφάσαν νὰ πάνε νὰ σωτηρῶν τὸν ἴδιον τὸν μακαρίτη Δραγουμή.

Τὴ σπομένη, κομὲ πρόδρομο, ἡ λέξις «ἐσταχάμενη» καὶ ἀπὸ ποῦ ἀπορῶνται ; τὸν ρωτῶσαν.

—Ἀπὸ τὸ ἐσταχάμενος, τοὺς εἶπε ὁ Δραγουμῆς, ποὺ σημαίνει «ἐδάμω».

—Τὸ δέον τοῦ καταλαβαίνουμε, ἀλλὰ τὸ ἐσταχάμενος εἶνε ἐκεῖνο ποὺ δὲν καταλαβαίνουμε καὶ παρακαλοῦμε νὰ μὰς τὸ ἐξηγήσετε.

'Ο Δραγουμῆς ἔλαβε ἥως διδασκαλικὸν καὶ ἄρχισε νὰ ἐξηγῇ :

—Στάγμα σημαίνει...

Ἀλλὰ ὁ παρατηρῶν πὼς τοῦ Φίλιππος Δραγουμ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΙ

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΣΕΪΜΟΥΡ

Ο Λόρδος Σέιμουρ κι' η παράδοξη εικόνα του. Πώς εξέδιδε την πυγμαχική και ομαρκευτική του δεινότητα. Τα πυρωμένα χρυσά νεύματα. Ένας διαγωνισμός παγωτοφαγίας. Η φάρσες και τα πειράγματα του εκκεντρικού Λόρδου. Τα μαγειρεμένα χρυσόφρα. Η διαδίκη του Σέιμουρ κτλ. κτλ.

ΤΑ 1840, όταν ο ρομαντισμός μεσουρανούσε στο Παρίσι, όταν οι Γάλλοι αφηγαν αχλί-νονη τη φαντασία τους να συλλαμβάνει τα πιο τολμηρά όνειρα, σε μια εποχή, δηλαδή, αμερικανισίας και εξωφρενικών εμπνεύσεων, ένας εκκεντρικός Άγγλος, ο Λόρδος Σέιμουρ, καθόφθηκε να καταλήξει με τις παραξενιές του και τις ιδιοτροπίες του και αυτούς ακόμα τους Παρισινούς.

Ο Άγγλος αυτός, ο οποίος έφυγε από την πατρίδα του για να εγκατασταθεί μόνιμος στο Παρίσι, έπειδή τον εύχαιστούσε περισσότερο το εθνικό περιβάλλον της μεγαλιόπολης, ήταν πλούσιος σαν φαρισάριος, «φασαρία» σαν μεθυσμένος ναυτικός με εθνικός σαν φοιτητής είκοσι χρόνων. Ένας τέτοιος άνθρωπος που άλλο θα μπορούσε να ζήσει, παρά στο Παρίσι το 1840, το Παρίσι δηλαδή του Δοιμά πατρός, του Μυρζέ, του Πόλ ντε Κόκ, του αδιάκοπου γλεναίου, με δυο λόγια... Ο Λόρδος Σέιμουρ άνιχε σε μια απ' τις πιο παλιές οικογένειες της Άγγλίας. Ένας απ' τους προγόνους του πέθανε στη λαμπερή, στην οποία, ως σημειώθηκε, είχε στείλει πριν από λίγα χρόνια και τον μικρότερο αδελφό του, για μια άσημαντη άραρη...

Όταν γεννήθηκε ο Λόρδος Σέιμουρ, ο πατέρας του είχε δυο δό-κλινια χρόνια να δη τη γυναίκα του, άρρωστος ολόκληρος σε μια μικρή θεατρική, στην άλλη άκρη της Άγγλίας... Αυτό όμως δεν τον εμπόδισε, μόλις έμαθε ότι έγινε... πατέρας, να τρέξει να φιλήσει με συγκίνηση το... παιδί του. Ύστερα ξαναγύρισε στη φίλη του, αφήνοντας στην σύζυγό του την φροντίδα της ανατροφής και της εκπαίδευσης του βλαστού του...

Κι' έτσι ο Σέιμουρ μεγάλωσε μακριά από τον πατέρα του, μέσα στο ετερόκλητο περιβάλλον, που δημιουργήσε η μητέρα του στο μέγαρό της, στο Παρίσι. Μια φορά μονάχα ξαναπήγε ο Σέιμουρ στην πατρίδα του. Η Άγγλία όμως τον φάνηκε τόσο ά-χαρη και κρύα, ώστε έκανε όρκο να μην ξαναπατήσει εκεί το πόδι του. Και η υπόσχεση αυτή ήταν η μόνη που κράτησε στη ζωή του ο άστατος και ενθιασμένος Σέιμουρ.

Στά 1820 — ο Σέιμουρ ήταν τότε δεκαπέντε χρό-νων — πέθανε ο πατέρας του, αφήνοντάς του κληρο-νομία... ένα μονάχα σέλλινο.

«Λιτοδμία μάλιστα, έγραφε στη διαθήκη του ο πε-ριεργος αυτός τύπος, ότι δεν μπορώ ν' αφήσω στο γιό μου και... λιγότερα ακόμη, αφού ο Άγγλικός νό-μος υποχρεώνει κάθε πατέρα ν' αφήσει στο παιδί του ένα τουλάχιστον σέλλινο...».

Μά ο Σέιμουρ είχε από την μητέρα του όσα χρή-ματα του χρειαζόνταν, για να ικανοποιήσει και την πιο τρελή ιδιοτροπία του.

Ο Λόρδος Σέιμουρ άρχισε την καταπλη-κτική του καριέρα ως... εκκεντρικός στα 1827, σε ηλικία δηλαδή είκοσι δύο χρόνων. Πρώτη εκδήλωσις του παράξενου χαρακτήρος του ήταν να χτίσει ένα ειδικό... μέγαρο, στο οποίο τ' έλογά του περνούσαν ζωή που θα την ζήλευσαν και μεριστάδες. «Ας σημειω-θεί όμως ότι ο Σέιμουρ υπήρξε ένας από τους πρώτους, που οργάνω-σαν συστηματικά τις υποδομιές και ότι υπήρξε ένα από τα ιδρυτικά μέλη του περιήμου «Τζοκέϊ Κλάμπ».

Επίσης ο Λόρδος Σέιμουρ ήταν ο πρώτος που εισήγαγε στο Παρίσι την πυγμαχία. Σ' εποχή που οι Παρισίνοι αγνοούσαν το σπόρ αυτό, ο Σέιμουρ μάθαινε μπόξ στα γκαρσόνια των διαφόρων κέντρων, για να μπορέσει να... τους σπάει τα μούτρα...!

Μά ο Λόρδος μας ήταν και δεινός ομαρκευτής. Η πιο προσφιλή του ασταχολήγος ήταν να κόβει στα δύο με μια σφαίρα το ποίρο που κρα-τούσε στα χείλη του ο υπηρέτης του, ενώ περνούσε καθάλα ο ένα α-λογο, με καλπαμπί, μπροστά από τον κύριο του... Φαντάζεστε βέβαια το χτυποκρόκο του ανθρώπου αυτού...

Ο Σέιμουρ ήταν όχι μονάχα μαυιάδης καπνιστής, αλλά και σκλη-κτής τοιγάρα και ποίρου! Όταν πέθανε, βρέθηκαν σ' ένα έρμυρι, με-σα σε κομμάτια κοιλιά, μια πρωτότυπη συλλογή από τοιγάρα και ποίρα όλων του κόσμου...

Η ιδιοτροπία αυτές ήταν, βέβαια, ανώδυνες. Όσοι, ο Λόρδος Σέιμουρ είχε και άλλες μονομανίες, πολύ δυσάρεστες για κείνους που έρχόντουσαν σ' επαφή μαζί του.

Μια μέρα μπήκε σ' ένα ρεστοράν και ζήτησε να του φέρον μια κα-ταράδα γεμάτη ζεστό νερό. Όταν το γκαρσόνι εξέτελεσε, παραξενει-

να λιγάκι, την... παραγγελία του, ο Λόρδος έριξε στην καταράδα με χοντρά χρυσά νομίσματα. Και όταν κατάλαβε ότι τα νομίσματα ήταν πυρωμένα, τα πήρε με μια κοντάλα και τα πέταξε έξω, στο πεζοδρόμιο. Ο... τιγερρός, που όρισε αν' άρπάξουν αυτόν τον μικρό θησαυρό, έ-χισαν να... ορμάζουν από τους πόνοους, επειδή τα νομίσματα τους έ-χαν κάψει τα χέρια... Έννοείται ότι ο Λόρδος, ο οποίος παραπονο-ύσσε το θλαβερό αυτό θέαμα, είχε ξεκαρδιστεί στα γέλια.

Μια άλλη φορά ο Σέιμουρ στοιχημάτισε μ' έναν ξεπεσμένο επήρ-δοι που δεν θα μπορούσε να φέρει ένα κίλο παγοτό φρίνι... Έχρησε στο τέλος το στοιχημα—ένα ποσόν αρκετά σοβαρό—μει διασκέδασε, πάλι, χιστον, με την καρδιά του, βλέποντας τους μορμαρισμένους του επήρ-δοι που δόντια κόντεψαν να πέσουν από την υπερβολική... πα-τοραγία...!

Ιστορικό θα μείνει το παρακάτω άστείο του εκκεντρικού Λόρδου: Ένα μεσημέρι ο Σέιμουρ, ενώ έπαινε τ' όρεκτά του μ' ένα φ-λο του σ' ένα από τα κεντρικότερα καφενεία των Παρισίων, συμπε-μάτισε με τον διπλανό του ότι αν έβγαине κανείς στο δρόμο και πο-λούσε χρυσά εικασόφρακα αντί πενήντα λεπτών, ο κόσμος... θα... έ-σπαζε στο ξύλο! Ο φίλος του Σέιμουρ δεν συμφώνησε μαζί του. Ο Λόρδος του πρότεινε να στοιχηματίσουν. Και αφού όρισε ένα ποσόν, ο Λόρδος έβγαλε από την τσέπη του μερικά εικασόφρακα. Ε-χανε έναν περίπατο στο βουλεβάρτο, έβω από το καφενείο και πάλι αλυσίασε έναν επαρχιώτη και του είπε:

—Αγοράζετε, κύριε, εικασόφρακα;

—Τί έκανε λέει; γώησε ο διαδότης κατάκλητος και λίγο τρομο-μένος.

—Τά πουλώ, ξέρετε, σε τιμή ενάμισι! Αποφύ-ο Λόρδος, με την ίδια σοβαρότητα. Πενήντα λεπτά... ένα...!

Ο επαρχιώτης έριξε στον Σέιμουρ μια ματιά απ-πάνω ως κάτω και το άποκρίθηκε θυμωμένα:

—Φεύγα από μπροστά μου, παραγγέλνεις, να σε σε πιάσω και σε δολοφονώ στην αστυνομία...!

Τό πελομα έπανεληφθη και μ' άλλα πρόσεξε το άποτέλεσμα ήταν, φυσικά, να κερδίσει το σπέρμα ο Λόρδος Σέιμουρ...

Μια απ' τις προσφιλέστερες διασκέδασεις του Σέ-οίκου ήταν να βασανίζει τον κόσμο. Μια βροχερή μέρα έστειλε τον υπηρέτη του να αρ-φώσει μια ομπρέλα στο πεζοδρόμιο, έξω από το μέ-γαρό του. Και, όρθιος μπρος στο παράθυρο, άπλω-σαν το θέαμα της αγωνίας των βροχέμενων πε-τόν, οι οποίοι έτρεχαν να πάρουν την ομπρέλα που-ρις όμως να μπορούν να την σπρώξουν από κατή-νη...

Κάποιο καλοκαίρι ο Σέιμουρ, φιλοξενούσε στο-πύργο ενός φίλου του, είχε την ευκαιρία να πει-αί το μιά λιμνίσα δεκαπέντε κόκκινα φράγια, που τ' έ-γαυοίσε εξαιρετικά ο οικοδεσπότης, και να τα δώσει να τα μαγειρέψουν. Και ύστερα έστειλε το σπέρμα αυτό δώρο στο φίλο του.

—Σ' ευχαριστώ για τα εξαιρετικά φράγια που με έ-στειλες! το είπε ο οικοδεσπότης, όταν τον έβλε-πε τ' άρρες; Δεν θα μπορούσε να μου προσηφί-σει και άλλα;

—Όχι, δυστυχώς! Αποκρίθηκε ο Λόρδος. Δεν υπάρχουν άλλα πη-λίμνη του... πόρουν σας...!

Ποιά λόγια θα μπορούσαν να εκφράσουν τη λύπη του οικοδεσπο-τή, επειδή έχασε τα κόκκινα φράγια του και την άηδία που διαμύ-σαν πληροφόρησε ότι τα φράγια αυτά πήδησαν από τη λύπη του σταυμά του...!

Τα χρόνια περνούσαν, χωρίς ο Λόρδος Σέιμουρ ν' αποχωρή-βάλει μολιά... Απεναντίας: Όσο γερνούσε, τόσο μεγάλωνε η τρελή-του. Με τη διαφορά ότι τ' άστεία που έκανε τώρα ήταν πο-λύ πιο ματαια, αποτελούσαν ενδηλώσεις ενός χαλαρώτος μοχθηρού και δει-τρόπου.

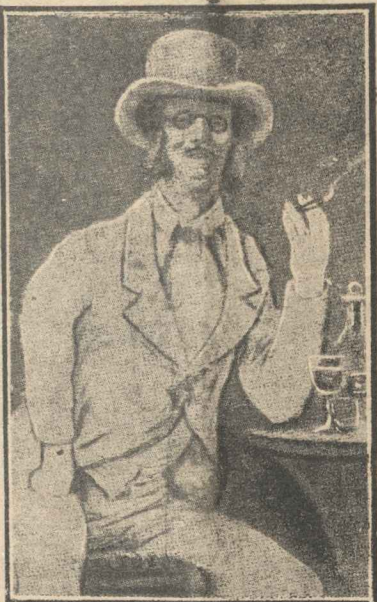
Ο εκκεντρικός αυτός Λόρδος πέθανε στα 1859, σε ηλικία πενήν-τεσσάρων μόλις χρόνων.

Τά τελευταία του λόγια ήταν:

—Τί κοίμα, που δεν ποδάρσα να φάγω δια τα λεπτά μου... Αφ'ησε όλη την περιουσία του στα νοσοκομεία των Παρισίων... σ'... αλογά του! Ούτε ένα φράγκο δεν πήρανε οι άρρωστοι που... άνθρωποι δηλαδή που ήταν υποχρεωμένοι τόσα χρόνια ν' ανήκουν-τις παραξενιές και τις ιδιοτροπίες του.

«Αρκετά μου έβλεπαν όσο ζούσα», έγραφε ο Λόρδος στη διαθή-κη του.

Κανείς δεν ακολουθούσε την κηδεία του στο νεκροταφείο, θη έπα-...

Ο Λόρδος Σέιμουρ

ΤΑ ΦΛΕΓΟΝΤΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΟΣ ΕΛΛΗΝ ΠΟΙΗΤΗΣ;

(Συνέχεια της απάντησης του Έπτανησιου σοφού Νικ. Κονεμένου)

ΤΑ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ ΑΥΤΩΝ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΚΑΝΕΝΑΣ ΝΑ ΕΙΝΕ ΑΜΥΔΙΟΣ ΝΑ ΚΡΗΝΗ ΓΙΑ ΤΑ ΔΙΚΑ ΤΟΥ ΕΡΓΑ. Κατά μέρος την διεξοδικότητα και την περι-τολογία, τα ελαττώματα που σε αυτά ξεπέ-φτει κάποτε σε έναν βαθμό ως κι' ο Μακα-ράς, γενικό ελάττωμα με σπάνιες εξαιρέσεις των άλλων ποιητών μας, και μάλιστα των νε-ότερων, είναι η αφύσικη και βιασμένη και ά-χαρη έκφραση και παράτασις ιδεών και εικό-νων (σε μέτρο συνήθως κοντού και άταχ-του και ακόρηχ), που είναι ή αλλόκοτες, γυρομμένες και ψαρεμ-μένες όχι μόνον απάνον στον ιδιοό μας πλανήτη, αλλά και σε ξένους πλανήτες, και που κάνει να μοιάζουν τα προϊόντα του αλθιμάτος και της φαντασίας, τα προσωρινά να μας τρέπουν και να μας παρηγο-ρούν, με άγριους λόγγους ξερούς και μουσικισμούς ή με κατσάρωχα λειομμένα, που να μας πιάει στενοχώρια και τρόμος να τα κιντάμε...

Και αν μέσα σε τέτοια δυστυχία και κακομοιρία, ήθελε βρεθεί που-κι και μια καμιά πρσιανάδα ή καίνα άγριοκούλουδο, τί θα μπορούσε να ν' αξίζουν; Έν γένει, αν δεν αράλλω, στα όραμα γράμματα και λόγια στην στιχογραφία, από τον καιρό των δύο Σούτσων, του Ραφαήλ, του Ζαζωκόστα κλπ., έχουμε αποδοκιμασθεί. Ός και τότε ήμαστε πολύ πίσω, αλλά τώρα είμαστε περισσότερο. Τα έργα έκείνης της εποχής, ξεχωρίζοντας τα μικρής και μέτριας αξίας των προσημει-νων, ήταν απλές άνοησιες και άσημιές, που μας προξενούσαν χαμω-νοτά και άηδία: τούτα τώρα τα σημειώνω είναι τέρατα, που μας προ-ξενούν φρίκη και απέλπισία. Ο Βαλαωρίτης από το ένα μέρος για ένα λόγο, άλλοι στιχογράφοι από το άλλο μέρος για άλλο λόγο, και που δεν έγραφε ποτέ έχουν ξεκινήσει, έχουν διαφεί-νει την κοινή αίσθηση περισσότερο παρ' ό-τι ήταν και τότε διεφθαρμένη. Η μόνη μας ήφελια από εκείνον τον καιρό είναι που έ-χει στερεωθεί το κράτος της κοινής γλώ-σσας στα όραμα γράμματα, και τούτο πρέπει να το χρυσάμε (το έχω πη και σε άλλη περίπτωση) στον μάγο Βαλαωρίτη περισό-τερο, παρά σε κάθε άλλον. Αν ζούσε ση-μερα ο Βαλαωρίτης, στην ψηφοφορία που ίθα άνοίξει το «Άστυ», θα έπαιρνε τις περισσότερες ψήφους, αφήνοντας άδίκως πίσω τον και Παλαμά και Μακροτά και ό-λους. Ας βαλδή διαγωνισμός κι' ας δο-θούν τα θέματα δύο ή τριών επιγραμματίων, να ν' νικούν κανενοί οι καλοί τεχνίτες. Στο επιγραμμα γίνεται η δύναμη και η τέ-χνη του στιχογράφου, περισσότερο παρά σε κάθε άλλο είδος ποιήσεως. Κι' έχουμε ά-νταξη έμεις να γυμνάσουμε σε τούτο το είδος τους στιχογράφους μας και να τους συ-νηθίσουμε να είναι συνοπτικοί. Δεν αμφιβά-λω πως σ' ένα τέτοιο διαγώνισμα το προ-βλεπόμενι και τα ποταεία θα τα έπαιρνε ο Μακροτάς, που είναι ικανότερος και την άρ-μοδιαν ιδέα να βοίσση και να την εκφράσει καθώς πρέπει. Το δεύτερο θέμα θα το έπαιρνε με πολλή πιθανότητα ο Σουρής ή ο Παλαμάς ή ο Μυ. Αβίλγος, από το Άργιστόλι. Πάντα, δηλαδή, υποθέτοντας πως θα είχαμε και άρμοδιαν επιτροπή κριτών, που και τούτο το βλέπει ο Λόρδος ή και αδύνατο, επειδή σ' έμας, κατά δυστυχία μας, λείπει όχι...

μόνη η αίσθησις του καλού, αλλά το χειρότερο, λείπει και το αίσθημα της φιλοπρέπειας και του δικαίου. Σάν να είμαστε μικρά παιδιά ή σαν να είμαστε από τους προστυχότερους χωριάτες και ανθρώπους του δ-νίου, επανέμας ένα έργο για να κάμουμε χύρι του συγγραφέως, που είναι φίλος μας, και δεν επανέμας ή και κατακρίνομε ένα άλλο έργο, για να μη δώσουμε αήθη την ελχάριστη ή για να κάμουμε τείσμα έ-ναν άλλον συγγραφέως, που με αυτόν δεν έχουμε σχέσεις ή που τα έ-χουμε γυμνάμενα. Σε κάποια καθορώς φιλολογική έφημερίδα, δεν θυ-μώμαι το όνομά της, είχα απαντήσει τούτο το πολύ παρόξενο για μέ-να: μια δήλωση του συντάκτη της, που έλεγε πως έχει άρχη να μη δημοσιεύη τίποτα, αν δεν του είναι γνωστός ο συγγραφέας. Αλλά τα έργα εν έκείνη που έχουν άξια κι' όχι τα όνόματα. Και τα έργα, δ-ν είναι καλά, έχουμε χρέος έμεις, οι φίλοι του καλού και της τέχνης, να τους αναγορεύουμε για τον συγγραφέα, που μπορεί να είναι άποιος κι' αν...

Ο Σουρής είχε κάνει έχθρους όλους τους φίλους του, μα επειδή τέτοια ήταν ή τελευταία επιθυμία του.

«Θέλω — έγραφε στη διαθήκη του — τη στιγμή που θα με κατεβά-σουν από τάρφο, να μην υπάρχει κανείς άνθρωπος γύρω μου, να μη βλέ-πω κατόπ μου κανένα μοιτρο, για να μ' μπορούσε να πιά σ'έν άλλο κόσμο...».

Είπε και να είναι ακόμα κι' ένας έχθρος μας, και που είναι πράγμα δευ-τερεών το να θελήσουμε να μάθουμε το όνομά του. Το άναπαι και για τον ίδιο λόγο, δεν πρέπει να δείχνουμε και πολύ λιγώτερο να έ-παινώμε και συσταίνουμε, καθώς το κάμουν όλοι σχεδόν, ένα έργο, που να μην είναι καλό, έναντιον της γνώμης και πεποιθήσεώς μας και για μόνον τον λόγον που ο συγγραφέας είναι γνωστός μας και είναι φίλος μας και να γινόμαστε με τούτο δάσκαλοι κακοί και δάσκαλοι ψευδείς και διαφθορείς. Στην τέχνη και στην έπιστήμη πρέπει να γίνεται φα-νερή ή αλήθεια κι' όχι να κρύβεται ή να παραμορφώνεται ή να αντι-κατασπίνεται με το ψέμμα, καθώς συμβαίνει στην πολιτική, κακιά ως κι' εκεί, αλλά έδω πολύ περισσότερο. Και σεβόμενοι και δείχνοντας και όμολογώντας την αλήθεια, δείχνουμε με τούτο πως αγαπάμε και σεβό-μαστε την τέχνη και την έπιστήμη και μήτε είναι δυνατόν να είναι καλός και αληθινός τεχνίτης και έπιστήμων έκείνος, που στην τέχνη και στην έπιστήμη, για άποιο λόγο κι' αν ήθελ' είναι, κρύβει ή παραμορ-φώνει την αλήθεια. Και για να γνωρίσω στο προσεχένο μας, κιντάτε πόσο διαφέρουν ή όρεξες από έναν άνθρωπο σε άλλον. Κάποιος, έκεί στο «Άστυ», εκφράζει τη γνώμη πως το άριστόνισμα του Μακροτά εν' ο «Όρκος», ενώ που κατά την ιδική του ιδέα έκείνο εν' ένα από τα κατώτερα έργα του Μακροτά για περισσότερο από έναν λόγο και θεωρώ άνωτερο και προτιμώ ένα ποιημάτι του σε όγδοι - δέκα στί-χους, που είχα απαντήσει μια φορά σε κάποια έφημερίδα και που έπ-γράφεται «Η Έλεμυσίνη». Σε ένα διαγώνισμα θα έβρινα το βρα-βείο σ' αυτό το ποιημάτι, κατά προτίμησι του «Όρκου». Ός κι' ο «Όρκος» έχει βέβαια όραμα στιχογραφία και ιδέες καλές, αλλά τούτα δεν εν' αρκετά για μένα» χρειάζεται και κάτι άλλο, που, κατά τη γνώ-μην μου, λείπει.

Επειδή μεταξύ Λασκαράτου και Σουρή υπάρχει κάποια άναλογία κι' επειδή ο Σουρής θεωρείται γενικώς, χω-ρίς καμιά ίσως εξαίρεση, σαν ο πρώτος άστειος και σατυρικός ποιητής μας, άς μου συμπαιστή να εκφράσω και τη δική μου τη γνώμη, που είναι κάπως διαφορετική. Ο Σουρής μπορεί να υπερβαίνει τον Λασκαράτο σε έφερευσιμότητα και σε εν-κόλια να κάνει στίχους, αλλά για τη σα-τυρική ιδέα και για την τέχνη ο Λασκα-ράτος είναι πολύ άνωτερος. Ο στίχος του Σουρή είναι σχετικώς καλός, έκείνος του Λασκαράτου όμως είναι τέλειος: και μόνον στις επιτυχημένες όμοιοκαταλήξεις δύναν-ται χέρια οι δύο και ίσως να υπερβαίνει ο Σουρής τον Λασκαράτο. Ο Σουρής έχει το ελάττωμα κι' αυτός να είναι πολυλόγος και περιτολόγος, ίσως έπειδή, έχοντας τη στιχογραφία έργο βιοποριστικό, είχε φ-ποχρεωμένος να γιομίζει κάθε ποίη σ' αλ-λο του καλά ή κακά με ό,τι φτάσει, άό-νια και με κακοφανισμό παρ' τοιλάστον με λίγη ελχάριστη του. Για τούτο ή α-σπειρότης του δεν είναι πάντα ούτε από-της, ούτε έυστερης ποιότητας: συχνά είναι άνοητες και ή περιήσι ενδιαιτηδ σ' αλ-...

τίς τις κάνει για είνε ακόμα άνοητότερος. Για τον λόγον αυτόν έχω δεν έχω την έπισημη να τον διαβάσω και δεν τον διαβάσω, παρά στα-νάματα και όταν με υποχρεώσει κανένας φίλος. Κάποτε είναι πολύ άστοχος. Μην έχω την έπισημη να τον διαβάσω στη μνήμη δύο του μικρού στί-χου, που με είχαν κάνει να γελάσω και που με αυτούς είχε χαρακτηρι-σει τον Λασκαράτο και τον Παλαμά:

Λασκαράτος, γέρο - γάτος, Πολυλάς, σοφός μπελάς.

Με τον πρώτο στίχο, σε δυο μοναχές λέξας, επαράσθησε και το έ-ξωτετικό του Λασκαράτου και την πολυμηνία του. Με τον δεύτερο, με δυο άλλες λέξας, επαράσθησε τη στενοχώρια του όταν ο Παλαμάς θα βέληται, υποθέτω, κάποτε να το δώσει συμβούλες και μαθήματα.

Χαρακτηριστικός άστειος με σιναμία άσπιδάσθησι. Σάν σπιδάσθη-σιναινα να μην έχη τέλειος γρήη και τούτο είναι ένα προτέρημα η ψυχή του Σουρή είναι μια δαλσσία, που όλο γέλει και ποτέ δεν ταρά-ζεται με λίγη καλή δίκη, που να ξεση να την πεπορίση, έχοντας το πνεύμα και την έφεση, που δεν του άνοηται, θα μπορούσε ίσως να διακριθή σε άλλο είδος σάτυρας, προσημεινής ότι για τον πόνον λού, αλλά για λόγους άνωτερος. Έμεις έχουμε και το ζήτημα τα μετωικά, ζήτημα που δεν άφαιχε στη φύσι και που το ελσέζωμ έμεις, καθώς έχουμε ελσέζωμ κι' έκείνο της γλώσσας. Το σύστημα το δικό μας της μετωικής είναι κατά τμήμα τον ίδιο έκείνο των Ιταλών, Γαλλών, Αγγλών, Γερμανών κλπ. Οι Γάλλοι μόνον κάτι λίγο διαφέρουν, άπειδή και ή γλώσσα τους διαφέρει. Και τούτο το άναγνωρίζω ο λαός μας και το δείχνει σε όλα τα δημοτικά άσματα, από τον καιρό που είχε χα-θή ή αρχαία προσόδια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Τ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Γ. ΜΟΥΡΟΥΖΗ

(Η μόνη αυθεντική βιογραφία του γενναίου Έλληνα πρίγκηπα)

ΚΑ'. Μουρούζης πρώτος, έστειλε μάρτυρες στον Πάλλη. Ίσχυρίζετο ότι πρώτος αυτός προσεβλήθη, γιατί ο Πάλλης του είχε επιτεθεί πρώτος. Γι' αυτό εθεβαίνον ότι είνε ο προσβεβλημένος κ' έχει την έκλογη των όπλων.

Μά και οι μάρτυρες του Πάλλη έλεγαν το ίδιο. "Οτι δηλαδή ο Πέλαγης των είνε ο προσβεβλημένος.

Οι μάρτυρες όστόσο συνητήθησαν κατ' επιανάληψιν και έπέμεναν να γίνη άμέσως ή μονομαχία. Καί των δύο δε οι μάρτυρες είχαν έντολη ή μονομαχία να γίνη με τους θαυτέρους όρους. Οι μάρτυρες του Μουρούζη μάλιστα έζησαν μονομαχίαν μέχρι τελικού άποτέλεσματος, με μεγάλην σκόπευσιν και με ραβδωτά πιστόλια. Καί οι μάρτυρες του Πάλλη το έδεχθήσαν.

Η μονομαχία άπεφασίσθη να γίνη στα Πατήσια, που τότε ήσαν μία έρημη έξοχη. Οι μάρτυρες έπροσπάθησαν έπίσης να τηρηθή άκρα μυστικότητα. Μά οι δημοσιογράφοι κατάρθωσαν να μάθουν και τον τόπον και την ώρα της μονομαχίας. Καί όχι μονάχα έσπευσαν εκεί, αλλά είπαν το μυστικό και στους φίλους των. "Ετσι κατά την ώρα της μονομαχίας έτρεξαν εκεί πλήθος κόσμου.

Η μονομαχία θα έγίνετο μέσα σ' ένα κλειστό οικόπεδο. Έκει δεν μπορούσε να μη κανένας έκτός από τους αντίπαλους, τους μάρτυρες και τους γιατρούς. "Όλο δε το πλήθος του κόσμου έμεινεν απέξω για να μάθη το άποτέλεσμα της μονομαχίας.

Πρώτος έφθασεν εκεί, μέσα σε ένα άμάξι ο Μουρούζης με τους μάρτυρές του. Μόλις τον είδεν ο κόσμος, που έπερίμενεν, άρχισε να τον ζητκραυγάζει:

— Ζήτω ο Μουρούζης!

— Γερά σου, παλληκάρη!

— Νά μας ζήσης χίλια χρόνια!

— Ζήτω ο άληθινός "Έλληνας πρίγκηπας!

Η έκδηλωση αυτές ήσαν κάπως και έκδηλωσης κατά του καθεστώτος, κατά της βασιλείας του Γεωργίου του Α'. Κι' αυτό στενωχούσε τον Μουρούζη. Γιατί δεν έχωνε θέθαια τους πρίγκηπας, ήταν όμως ύπέρ του καθεστώτος της βασιλείας του Γεωργίου Α'.

Για ν' άποφυγή λοιπόν συνέχεια αυτών των έφευφημών, έσπευσεν ο Μουρούζης να μη στο περιφραγμένο οικόπεδο.

Σε λίγο έφθασε εκεί και ο Πάλλης με τους μάρτυρές του.

Έκωνομίσθη ή άπόδοσις, έτοποθετήθησαν οι δυο άντίπαλοι άντίκρυ ο ένας στον άλλο. όρίσθη σκόπευσις 15 δευτερολέπτων κ' έδόθη το σύνθημα.

Δυο πυροβολισμοί άκούσθησαν μαζί την ίδια στιγμή. Μά ούτε ο ένας αντίπαλος ούτε ο άλλος έπεσε. Τί είχε συμβή. "Ο Πάλλης δεν έπέτυχε καθόλου. "Ο Μουρούζης όμως θρήκε τον αντίπαλό του στο δεξιό μέρος της κοιλίας. "Όστόσο δεν τον έτραυμάτισε!

Έπληρώσαν τότε οι μάρτυρες και οι γιατροί και έξακρίθωσαν με περίεργη σύμπωσι. "Ο Πάλλης είχε στη δεξιά τρύπη του τανταλονιού μία χρυσή σιγαροθήκη, που του είχε χάρισει ο πρίγκηπ Νικόλαος. Η σφαίρα θρήκε την σιγαροθήκη και έγκλωστισσε, χωρίς να έγγισση το σώμα του.

Αυτή ή σύμπωσις έχολιάσθη ζωηρότατα και άκόμη περισσότερο γιατί το δώρο του Νικολάου έωσεν από τον κίνδυνο τον Πάλλη.

"Ο Μουρούζης έπέμεινε τότε να συνεχισθή ή μονομαχία με

χρίς άποτέλεσματος, όπως είχαν όρισθή. Οι μάρτυρες όμως ήσαν να την θεωρήσουν ως τελειωμένη και έξηγούσαν ότι το άποτέλεσμα έπήλθεν, αφού ή σφαίρα του Μουρούζη έρεπε τον Πάλλη. "Αδιάφορον άν δεν τον έτραυμάτισεν...

"Ετελείωσε λοιπόν έτσι ή μονομαχία, χωρίς να χυθή αίμα. Μουρούζης δεν μπορούσε πεία να έπιμειν, αφού όλοι οι μάρτυρες ήσαν σύμφωνοί ότι ή μονομαχία έτελείωσε. Επε μόνον — Καλά. "Εγώ θεωρώ όμως πως δεν έτελείωσε και ότι θα έξακολουθήσει μίαν άλλην ήμέρα...

Με αυτήν δε την δικαιολογίαν ο Μουρούζης δεν έδόχητο συμφιλιωθεί με τον Πάλλη, όπως συνηθίζεται να γίνεται με κάθε μονομαχία.

"Ο Μουρούζης και ο Πάλλης ήμειναν έχθροι.

*** "Εδώ πρέπει να σημειωθή, ότι ή μονομαχία Μουρούζη και Πάλλη δεν έσυνεχίσθη ποτέ.

"Ο Μουρούζης δεν μπορούσε πεία να θρή μάρτυρας να στήσει στον Πάλλη, γιατί όλοι οι γνωρίζοντες τους όρους και τα έξιμα των μονομαχιών έθεωρούσαν πεία ότι το ζήτημα είχε με την πρώτη μονομαχία.

"Επειτα πολλοί φίλοι του Μουρούζη, τον έσυμβούλευσαν να μη έπιμειν πεία. Είχε γίνει πολύς θόρυβος, που δεν τον έφερε ούτε αυτόν, ούτε την βασιλικήν οικογένεια, ένα πέτασο σύρρο... "Ετσι ο Μουρούζης έπέσθη να μην έπιμειν και να πρόσπαθη να ξεχάση και τα έπεισόδια και την όρση του κ'...

Μά τα έπεισόδια αυτά με τον πρίγκηπα Νικόλαον και τον αυλικό του Γεωργίου Α' είχαν και σπουδαιότερο άποτέλεσμα για ή ζωή του Μουρούζη. Πολύ γρήγορα ο θάνατος άπολήφθη ότι ή θέσις του ήταν δύσκολη. Στα σπίτια όπου έπιμειν οι βασιλοπάιδες του Γεωργίου, δεν ήταν εύχρηστα δεκτά ο Μουρούζης. Στο στρατό είχε δημιούργησει έχθρος, γιατί ο Γεώργιος Α' και ή οικογένεια του ήσαν πολύ λαοφιλείς και είχαν φίλους πολλούς αξιωματικούς. Τέλος παντού ο Μουρούζης έβλεπε πως ή θέσις του ήταν στενόχωρη. Μά άκόμη και ή θέσις του στο στρατό ήταν πολύ δύσκολη και ή πρόσδος του πολύ προσβληματική, γιατί ήταν φανερό, πως εύρίσκετο πεία από την δυσμείαν της βασιλικής Οικογενείας.

Για όλους αυτούς τους λόγους, ο Μουρούζης κατέληξε στη άπόφασι να παραιτηθή από τον "Ελληνικό στρατό και να φύγη από την "Ελλάδα. Το άποφάσισε και τόκαμε.

Παρητήθη και έφυγε για το Παρίσι πάλιν.

Και όταν έφευγε δηγούνται ότι έλεγαν:

— Αύτός ο Νικόλαος που

έφαγε το μέλλον!

Πραγματικά όμως το μέλλον του σόν "Ελληνα στρατό που το έινε σπέρμα μια γυναίκα, ή άρσας έκείνη κυρία...

Είχαν όμως πλείυτερόν μόνον έξω ο Μουρούζης, όπως θα ίδούμε παρακάτω...

*** Μόλις πήγε στο Παρίσι ο πρίγκηπ Μουρούζης, έβλεπε πολλούς του φίλους και έσυνανόνισε τά γλέντια.

Μά σκέφθηκε και σοβαρότερα και έτσι, με την θέσιν των παλιών γνωστών του στο Γαλλικό στρατό, να κατατάχθηκε σ' αυτόν.

Και μάλιστα τόσο έπεισθη να ναννομισθή και ή ύπηρεσία του στην "Ελλάδα, που κατέτασεν με την θαλάσσιαν γυμνάσιον του ίππικού.

Βρήκε πάλι έτσι τις παλιές του συνήθειες και τους οικούς από τους παλιούς του φίλους, που έινε προυντονώνισαι στη σχολή και στην ύπηρεσία του την πλνή στο Γαλλικό στρατό. Κι' άόγισσε να κάνει συχνά πασέες μαζί τους.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η ανένχεια...

Ο αντίπαλος του Μουρούζη στη μονομαχία λοχαγός Α. Πάλλης

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΕΝΟΣ ΠΑΤΕΡΑ

ΤΟΥ JACQUES DYSSORD

ΤΡΕΜΕ όλόκληρη από το θυμό της. Στεκότανε μπροστά στο γραφείο του πατέρα της σε στάσι άνθρωπου έτοιμου να έπιτεθή. Δυο θα θείες ρυτίδες ήσαν χαραγμένες γύρω από τα χείλη της, παραμορφώνοντας το ώρατο πρόσωπό της...

"Ο κ. Γκαστών Φονρομέ έρριξε στην κόρη του, την "Αρλέττα, ένα φοβισμένο βλέμμα. Το κεφάλι του είχε σχεδόν θυθισθή ανάμεσα στους ώμους του. Θά ήθελε να πη στην κόρη του να καθήση, να θγάλη το καπέλλο της και να καθήση, να καθήση, να καθήση...

— Μαντέψαι, θέθαια, τον σκοπό της έπισκέφώς μου! φώναξε "Αρλέττα.

"Ο πατέρας της κούνησε το κεφάλι του, χωρίς ν' άπάντηση — Διάβασα τις πρωινές έφημερίδες! έξακολούθησε έκελη. Καλά τα κατάφερες!... Μπράβο σου!... "Εγινε άφορμή να κηλεύσθη το οικογενειακό μας όνομα από ένα τρομερό σκάνδαλο...

"Ο κ. Φονρομέ της έδειξε με το χέρι μία πόρτα. — Σγά, σιγάτερα! είπε με ίκετευτική φωνή. Μη μιλάς τόσο δυνατά... Μπορεί να μάς άκούση ή μητέρα σου...

— Έπρεπε να μάς συλλογιστής πιο μπροστά, τη μητέρα μου και μένα! φώναξε έξωργισμένη ή "Αρλέττα. "Εσύ όμως φάνηκες κακός σύζυγος και άφελος πατέρας... "Ηταν τάχα καμιά ανάγκη να μπερδεύης έσύ, ένας ιστορικός συγγραφέας, σε μεγάλες οικονομικές έπιχειρήσεις, αφού δεν καταλάβαινες τίποτα απ' αυτές τις δουλειές;

"Ο πατέρας της την κύνταζε με μάτια όρθάνοιχτα, σαν να μη μπορούσε άκόμη να πιστέψη ότι ή έξαλλη καπέλλα, που τον μαστίγωνε τώρα μ' αυτά τά λόγια, ήταν ή "Αρλέττα, ή άγαπημένη του κόρη...

— "Ο Γκω θα με περιμένει άκόμη να κάνουμε ένα περπάτο με σκι, συνέχισε ή "Αρλέττα... Μόλις διάβασα τα φύλλα, πήρα το τράνιο κ' έτρεξα εδώ σαν τρελή, για να δω τί θα κάνουμε... Κοντεύει να μου σαλέψη το μυαλό μου από την παραχή μου... Καί όμως συλλογίζομαι και την δυστυχισμένη τη μαμά... Πως θα δέτηκε, άραγε, το χτύπημα!... Δεν μου κάνει καρδιά να πάω να την δω, να την χαϊρετήσω...

"Ο κ. Φονρομέ δεν έπτε τίποτα.

Μά ή "Αρλέττα άκούγε την άναπνοή του να θγαίνει δυνατά, λαχανοισμένη από τα μιάονοιχα χείλη του.

— "Αρλέττα!... τραύλισε ο πατέρας.

Η κόρη του τον λυπήθηκε. Ποιός έξερει... Η άλλη έπτε είνε, ότι χαμήλωσε τον τόνο της φωνής της για να προσέση:

— Έξεδόθη ένταλμα συλλήψεως έναντίον σου!... Η έφημερίδες γράφουν για σένα ότι είσαι ένας από τους μεγαλειότερους οικονομικούς της Γαλλίας!... Μας άτιμάσεις όλους... Μας αφήνεις χωρίς πόρους ζωής... Και δεν συλλογιστήκες καν ότι ο πατέρας κίνδυνος να χαλάση ο γάμος μου με τον Γκω... Θά είνε θαύμα αν ο άρραβωνιαστικός μου έξακολουθήσει να με θέλη για γυναίκα ύστερ' από το τρομερό αυτό σκάνδαλο...

"Ο πατέρας της έξακολουθούσε να σωπαίνη.

— Δεν μιλάς, θέλω! φώναξε ή "Αρλέττα. Δεν μιλάς γιατί καταλαβαίνεις και μόνος σου, ότι δεν μπορείς να δικαιολογηθής... Μά ήταν καμμία ανάγκη να πληρώσουμε ή μητέρα κ' έγώ τις δαές σου τρέλλες...

— "Α! αν ήξερες, παιδί μου!... ψθύρισε ο κ. Φονρομέ.

Η συγκίνησι δεν τον άφησε να πη περισσότερα.

— Τι αν ήξερα... Μήπως θα μου πής τώρα, ότι ήσουν θεάσιος για την έπιτυχία των οικονομικών σου έπιχειρήσεων;... "Ας γελάσω... Θεέ μου! τί συμφόρα ήταν αυτή που μάς θρήκε... Με τί πρόσωπο θ' αντικρύσω τώρα τους γνωστούς μας, τις φίλες μου;... Πως θα ξαναπαρονομαστή στην κοινωνία;... "Απάντησε μου! Μίλα!... Πες, και σ' κάτι, έστω για τους τύπους...

"Ο πατέρας της σήκωσε το κεφάλι του και την κύνταζε με βλέμμα θαλό, παραζαλισμένο...

— "Εγώ, ψθύρισε, άφηρημένος.

Η "Αρλέττα του έρριξε μία περιφρονητική ματιά.

— Δεν είσαι σε θέσι να καταλάβης τη θέση σου! του έπτε.

Και έφυγε θυμωμένη, αφήνοντας τον πατέρα της μόνο, συντριμμένο από τον πόνο της ματιάς.

— "Ο Γκω με περιμένει να κάνουμε έναν περπάτο με σκι...

και την ντροπή...

Σε λίγο ο κ. Φονρομέ έγραφε την έπιστολή αυτή:

"Αγαπημένη μου, μικρούλα μου "Αρλέττα,

"Όταν θα διαβάζης αυτό μου το γράμμα, δεν θα ζω πεία... "Ούτε εγώ δεν ξέρω τί με συγκράτησε χθές το βράδυ, που ήθελε να με δης, και δεν σου είπα αυτά που σου γράφω τώρα... "Ίσως να μην είχα το απαιτούμενο θάρρος για να σου μιλήσω... Είνε, βλέπεις, τόσο δύσκολη ή θέσι ενός πατέρα, που άναγκάζεται να δικαιολογηθή στο παιδί του για μία πράξη του, άδιάφορη αν δεν ευνύνεται σε τίποτα...

"Είμαι βέβαιος, κορούλα μου, πως δεν θα κατάλαβες τί κακό μου έκανες χθές το βράδυ, με τά λόγια που μου είπες... "Ας είνε, σε συγχωρώ από τά βάθη της καρδιάς μου — και σου εύχομαι να μη σε βασάνη ή σκέψις ότι είνε εγώ ή άφορμή, που έλαβα την άτελειότητα αυτή άπόφασι... "Όχι, όχι, παιδί μου! Δεν πρέπει να σε ντρανήση ποιά ή άνάληψι του πατέρα σου... Είσαι νέα, έχεις ένα μνηστήρα που σ' αγαπά και τον αγαπάς... Είνε προτιμότερο ν' άμειρώσης δλές τις σκέψεις σου για τη μελλοντική έντυχία σου... "Όστόσο, θέλω να σου δώσω όριωμένες έξηγήσεις, να σου πω τί έκανα μέχρι σήμερα για σένα και για τη μητέρα σου, θέλω να μάθης για ποιά λόγο έξεπες τόσο χαμηλά ο δυστυχισμένος ο πατέρας σου...

"Όταν άποφάσισα να έξκαταλείνω τη διπλωματική καριέρα, για ν' άρραβωνισθώ όλόκληρος σε ιστορικές μελέτες, για τις όποιες αθάνατοι άνένανθεν μεγάλη κλίση, φαντάσθηκα ότι θα εύρισκα, έπιτέλους, την ήσυχία μου... Μά βγήκα γελασμένος στις προσόψεις μου. Η έπισημη ήσυχία σου — ήσουν μικρή, άδύνατη και φιλάσθενη — μάς ύποχρώνει να περνάμε τον περισσότερο καιρό μας στην άρραβωνιασσία, σε λουτροπόλεις. Η ζωή όμως στα κέντρα αυτά δημιουργεί μερικτές ύποχρεώσεις, στις όποιες δεν μπορεί ν' άνταναστή ένας άνθρωπος, που έχει άνάγκη μονόσεως και ήσυχίας, για να γράφη ιστορικές μελέτες. Καί επειδή δεν ήθελα να σάς άναγκάσω να περνάτε μαζί μου ζωή μόνονη και κλεισμένη, επέτρεψα στη μητέρα σου να πάσ η γνωριμίες με διάφορους κυρίους, για να της κρατούν συντροφιά... Θα θυμάσαι, βέβαια, αυτή την περίοδο της ζωής σου, γιατί τότε έκανες τις πρώτες κοσμικές γνωριμίες σου...

"Μία μέρα ή μητέρα σου μου συνέστησε έναν τύπο, ο όποιος την είχε ένθουσιάζει με την ένγνεια και την έξυπνάδα του. Καί όμολογώ ότι ο Σέρς ντε Σαιντ "Ανγκνας — θα κατάλαβες ότι γι' αυτόν σου κάνω τώρα λόγο — μου έκανε και μένα πολύ καλή έντύπωσι, από την πρώτη στιγμή που τον είδα... Δεν μπορούσα να ύποπτευθώ ότι είχα πέσει στα χείρα ενός άπατεάνος...

"Υστερ' από λίγο καιρό άρραβωνιάστηκες με τον Γκω. "Ο δεσμός σου αυτός μ' έπεδάρισε με πολλά έξοδα, έξοδα δύσνολογα με τους πόρους μου. Για μία στιγμή, βοήθηκα σε δύσκολη οικονομική θέσι. Στην περίπτωση αυτή ο Σέρς γάνηκε πρόθυμος να μ' έξυπηρετήσει. Μ' έβαλε να διαθέσω ένα μέρος από τά μικρά μου κεφάλαια σε διάφορες έπιχειρήσεις. Τα κέρδη που πραγματοποιήσασ από τις δουλειές αυτές, μου έδωσαν

θάρος και όρεξι. Κι' επειδή τά έξοδα τά δικά σου και της μητέρας σου άρχισαν να γίνονται όλοένα και πιο μεγάλα, ύποχρεώθηκα στο τέλος — για να μη σάς στερήσω τίποτε, για να σάς έσφαλίσω δλές τις άνέσεις σας — να άκολουθήσω τις συμβουλές του Σέρς και να γίνω μέτοχος σε τρεις "Εταιρίες, από όποιες είνε αυτός. Κι' έτσι έγώ, ο φιλήσυχος άνθρωπος, που μοναδική έπιθυμία είχα να περάσω όλη μου τη ζωή μακριά από τον κόσμο, άρραβωνισμένος στις μελέτες μου, βρέθηκα έφωρτα μπλεγμένος στον ίσχυο τριών μεγάλων οικονομικών έπιχειρήσεων, για το δικό σας το κατήρι!...

"Τά ύπόλοιπα τά έξοδα, παιδί μου, από τις έπιχειρήσεις, "Ο Σέρς έξαφανίστηκε, παίρνοντας μαζί του τά κεφάλαια και αφήνοντας σε μένα μονάχα τις εύθιες, την άπαισι, την κατάρτησή...

"Μη φανταστής, κορούλα μου, ότι μ' αυτά που σου γράφω, ζητώ να δικαιολογηθώ έναντί σου... Κάθε άλλο... "Απλώς θέλω να σε πληροφορήσω τί έζησε να κάνει ο δυστυχισμένος ο πατέρας σου για σένα και για τη μητέρα σου, και τί δεν μπόρεσε να κάνει...

Μά ο κ. Γκαστών Φονρομέ δεν άποτέλειωσε το γράμμα του. Στάθηκε λίγο άκίνητος με την πέννα στο χέρι και ύστερα ψθύρισε, χαμογελώντας μελαγχολικά:

— Γιατί το γράφω αυτό το γράμμα; Η "Αρλέττα δεν θα μπόρεση να με καταλάβη... Θα με νομίζει πάντα ένοχο...

Πήρε την έπιστολή και άρχισε να την σιχίη με μηχανικές κινήσεις. Σηκώθηκε όρθιος και πέταξε τά μικρά κομμάτια στο τζάκι, στο όποιο έκαιγε μία καλή φωτιά... "Υστερα, έξαπληρώσας στο γραφείο του, πήρε από ένα συρτάρι ένα περιστρόφο, άκούμπησε την κάννη στον δεξιό κρόταφο του...

— "Αρλέττα, κορούλα μου!... τραύλισε. Και πίεσε την σκανδάλη του όπλου...

— Η μητέρα σου γνωρίστηκε στην λουτροπόλιν με διάφορους κυρίους...

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΠΟΥ ΜΟΙΑΖΕΙ ΜΕ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΠΑΟΛΑ Η ΚΟΡΣΙΚΑΝΗ

Ιστορία που θα σάς αφηγηθούμε είναι αληθινή, πραγματική, αν και σε πολλά της σημεία μοιάζει με παραμύθι, μ' ένα παραμύθι του παλιού καλού καιρού.

Στά 1776, ζούσε στο Άγιότσο (Αιά-κιο), την πατρίδα του Μεγάλου Ναπολέοντος, ένα ανδρόγυνο που είχε γίνει θρυλικό στο νησί για την αμοιβαία αγάπη του. Εκείνος λεγόταν Γεράρδος και ήταν αξιωματικός. Εκείνη λεγόταν Πάολα και ήταν η...πιο όμορφη κοπέλα της Κορσικής. Αυτός ήταν ο μοναδικός τίτλος της. Ένας τίτλος, όμως, που θα μπορούσε να κάνει περήφανη και ευτυχισμένη ακόμα και μια βασιλίσσα.

Ο Γεράρδος δεν μπορούσε να δει τη γυναίκα του, έστω και μπροστά στους ανωτέρους του, χωρίς να την άρπάξει στην αγκαλιά του και να την γεμίσει φιλία... Μά κανείς από τους προϊσταμένους του νεαρού αξιωματικού δεν σκέφτηκε ποτέ να επιπλήξει το Γεράρδο για την...υπερβολική τρυφερότητά του. Η όμορφη Πάολα δικαιολογούσε την εξαιρετική αγάπη που ένοιωσε ο αξιωματικός για τη γυναίκα του.

Η Πάολα και ο Γεράρδος έμεναν σ' ένα μικρό σπιτάκι, έξω από το Άγιότσο. Δεν είχαν πολλές γνωριμίες, δεν δεχόντουσαν σχεδόν κανένα στη φωλιά τους. Ήσαν ακόμα τόσο έρωτευμένοι, ο ένας με τον άλλον, ώστε η παρουσία τρίτων τους πειραζε, τους ενοχλούσε. Ζούσαν μακριά, πολύ μακριά από τον κόσμο, στον πύργο της ευτυχίας τους, χωρίς να ενδιαφέρονται τίποτα για τον υπόλοιπο ανθρώπινο κόσμο.

Όστόσο, ένας νεαρός Ισπανός, ο δόν Άλόνθο, κατάρθωσε ν' αποκτήσει την εμπιστοσύνη του ανδρόγυνου. Ο Γεράρδος αισθανόταν για αυτόν πραγματική φιλία και συχνά τον προσκαλούσε στο σπίτι του.

Δεν είχε γνωστό τί συνέβη ξαφνικά, μία μέρα, μεταξύ των δυο ανδρών, ποιά παρεξήγησι έκοψε τους δεσμούς της φιλίας τους. Η αλήθεια είναι, ότι ένα θράδυ, ο Γεράρδος, όταν συνάντησε τον δόν Άλόνθο σε μία πλατεία, στο Άγιότσο, τον πλησίασε και του είπε με μεγάλη ψυχρότητα ότι έπρεπε να σταματήσει τις επισκέψεις του στο σπίτι του.

Ο δόν Άλόνθο, ζωηρός και περήφανος, όπως όλοι οι Ισπανοί, πειράχθηκε πολύ από τα λόγια αυτά του Γεράρδου. Και την επομένη του έστειλε το παρακάτω γράμμα:

«Με προσβάλλει θανάσιμα, κύριε... "Αν-δρας το έλπιζω—όρει σ' τις φλέβες σας αιμα γενναίων στρατιωτικών, θάρρητε να με βοηθή απόψε το βράδυ, σ' τις 8, στην είσοδο του μικρού ελαιοώνα, έξω από την πόλη. Θα σάς περιμένω μόνος, χωρίς μάρτυρες, για να κανονίσουμε με τα όπλα τη διαφορά μας...».

Την επιστολή αυτήν, την έστειλε ο δόν Άλόνθο μ' ένα μικρό στο σπίτι του αξιωματικού, αποφεύγοντας να κάνει λόγο στους φίλους του για την υπόθεσι αυτή.

Όταν ο μικρός έφτασε στο σπίτι του Γεράρδου, θρήκε την Πάολα μόνη. Και επειδή αγνοούσε το περιεχόμενο του γράμματος, έδωσε την επιστολή στην Πάολα, χωρίς να φαντασθεί τις συνέπειες που θα είχε η άδωα αυτή χειρονομία του.

«Ένα θλιβερό προαίσθημα, που δεν μπορούσε ούτε η ίδια να εξηγήσει, έκανε την Πάολα, ύστερ' από κάποιο διαταγμό, ν' ανοίξει το γράμμα του Ισπανού... Και όταν το διάβασε, έμεινε αποσβολωμένη από την κατάπληξί της... Δεν ήξερε τους λόγους για τους οποίους μάλωσαν οι άχωριστοι ως προχτές φίλοι. Δεν ήξερε ποιος από τους δυο είχε δίκιο στην περίπτωση αυτή... Μά το μόνο που την ενδιέφερε, ήταν ότι ο δόν Άλόνθο προκαλούσε τον άνδρα της σε μονομαχία, ότι ο αγαπημένος της Γεράρδος κινδυνεύει να μη γυρίσει ίσως ζωντανός στο σπίτι...»

Η σκέψι αυτή, έκανε την Πάολα να νοιώσει το μυαλό της να σαλεύει. Καταλάβαινε, ότι αν πάθαινε τίποτα ο Γεράρδος της, θα πέθαινε άμεσως από απελπισία...

Τι έπρεπε, όμως, να κάνει για να ματαιώσει αυτή τη μονομαχία; Η Πάολα έμεινε κάμποση ώρα βυθισμένη σε στοχασμούς, σφίγγοντας το κεφάλι της με τα δυο της χέρια. Και, ξαφνικά, μία έμπνευσι φώτισε το μυαλό της, μία έμπνευσι που όγνηκε από τα βάθη της ηρωικής καρδιάς της. Θα πήγαινε να μονομαχήσει αυτή στη θέση του συζύγου της!... Θα φορούσε μία πα-

ληή στολή του και δεν θα την άνεγνώριζε ο Ισπανός. Έτσι, λοιπόν, η μονομαχία θα γινόταν άργα, όποτε θα είχε διαλέξει ο ήλιος. Ο δόν Άλόνθο δεν θα μπορούσε να διακρίνει καμία χαρακτηριστική της... Και αν της ήταν γραφό το χρώμα του πρόσωπου... Ο Γεράρδος θα του πληρώσει σε λίγο την ακριβή την μεγάλη προσβολή που του είχε κάνει...

Η Πάολα—γιατί αυτή ήταν η σκιά—δελίασε για να στήσει έναν θρόνο μπρος στον Ισπανό. «Έφτασε, όμως, ν' ανασητήσει την αγαπημένη μορφή του συζύγου της, για να εξασφαλίσει την ψυχραιμία της.

—Είστε έτοιμος; ρώτησε ο δόν Άλόνθο.

Η Πάολα τράβηξε το σπαθί της, χωρίς ν' απαντήσει, για να μη προδοθεί από τη φωνή της.

Η μονομαχία άρχισε. Και δεν δάσταζε πολύ.

Η Πάολα πρώτη φορά στη ζωή της έπαινε σπαθί... Κ' όταν από λίγα λεπτά της ώρας, το ξίφος του Ισπανού κοπάνησε στο στήθος της νεαρής γυναίκας, η οποία έπεσε κάτω, θανάσιμα, κραυγή πόνου.

Ο δόν Άλόνθο ανατρίχιασε, ανώμαστας τον τόνο της φωνής αυτής. Έτσι λοιπόν, μονομαχίσει με μία γυναίκα... Έτρεξε κοντά στον αντίπαλό του, ένοιωσε πάνω του, του έβγαλε το καπέλο και αναγνώρισε την Πάολα... Στην έλξη έμεινε έμβρόντιος, καταστάσεις αιματωμένο στήθος της Πάολας, χωρίς να ξέρει τί να κάνει...

Μερικοί χωρικοί, που περιόνασε τα σύμπτωσι από κείνα τα μέρη, τον έκαναν να συνέρθει από την απογοήτευσή του. Σηκώθηκε δρόμος, ούτως ή άλλως, διασάτες και τους παρακάλεσε να βοηθήσουν να μεταφέρουν στο Άγιότσο μία γυναίκα που κινδύνευε. Οι χωρικοί, φορτώθηκαν με προσοχή στους ώμους των την άναίσθητη Πάολα και τρέφοντες προς το σπίτι της...

Στο μεταξύ, ο Γεράρδος κόνιζε τρελλαθεί από την ανησυχία του, έπεσε πάλι με όρεξι σαν σκαφτιάς, τό... φωμότυρο και πήνε κρασί, αντί τσάι με γάλα και με βουτυρο... Στενάζοντας, έτρώμαζε για τά... χυμώδη γούστα του έραστού της, έχασε πσάνον ιδεάν... αυτόν και διάταξε τους υπηρέτες του μεγάρου της να τον πετάξουν με τις κλωτσιές!...

Όταν είδε τους χωρικούς να πλησιάζουν, κουβαλώντας έναν άνθρωπο, έπληθερό προαίσθημα τον έκανε να τρέξει με σφιγμένη την καρδιά προς το μέρος τους.

—Μη φοβάσαι, δεν πέθανε!... του φώναξε από μακριά ο Ισπανός.

Οι χωρικοί μήκανε, στο σπίτι, ακολουθούμενοι από τον ραζαλισμένο Γεράρδο, ξάπλωσαν τη νεαρή γυναίκα στο κρεβάτι και άπεσούρησαν, σκανδαλισμένοι από την περιέργη ιστορία...

Ο δόν Άλόνθο έπεσε τότε στα πόδια του κρεββατού και φηγήθηκε στο Γεράρδο τί συνέβη, ελικρινά μετανοήσας την πράξι του.

—Δεν φταίω όμως εγώ, δεν φταίω εγώ! Έλεγε και ένοιωθε με φωνή που έτρεμε από δυνατά αναφυλλήτα.

Στο μεταξύ, η Πάολα είχε συνέρθει. Και όταν είδε τον άνδρα της σκυμμένο πάνω από το κρεβάτι της, τα άχρα χείλη της μισάνοιξαν σ' ένα χαμόγελο ευτυχίας.

—Δεν έχω τίποτα, Γεράρδε! ψιθύρισε. Σε λίγο, θα είμαι καλά.

—Πάολα, Πάολα!... τραύλισε ο Γεράρδος. Κινδύνευες τη ζωή σου για μένα. Ω! πώς θα σου ξεπληρώσω τη μεγάλη ευθύνα σου;...

—Με την αγάπη σου! αποκρίθηκε η Πάολα.

Η πληγή της Πάολας δεν ήταν σοβαρή. Η αχμή του σπαθιού του Ισπανού είχε χτυπήσει σ' ένα κουμπί της στρατιωτικής στολής.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κριτικές)

Γαλλική λογοκρισία διατάχθη να κόψει από τα κινηματογραφικά έργα οιαδήποτε σκηνή, σχετιζόμενη με την υπόθεσι των καταχρήσεων Σαβίνσκυ.

Έτσι έκδοθηκε από ένα καινούργιο φιλμ, με τον τίτλο «Τρία τοίς Έκατόν», η έξις σκηνή:

Κάποιος γεροισιαστής έπληγε με μία φιληναδίτσα του σε κάποιο ξενοδοχείο έπαρχίας, να περάσουν μερικές ήμερες έρωτικής ευτυχίας. Ο γεροισιαστής συνέστησε στη φίλη του να μη τον φανεί, ζή με τόνόμα του, ούτε να προ-

καλή με τα κοσμήματά της την προσοχή του κόμου, για να μη τον εκθέσει.

—Δεν βαριέσαι, καμένε! του λέει εκείνη. Που σε ξέρουν έδω οι έπαρχιώτες;

—Μπορεί νάχη ίδη κανείς όπ' αυτούς καμιά φορά τη φωτογραφία μου στις έφημερίδες, της έξηγει ο γεροισιαστής.

—Μπα, Ανακατεύηκες σε καμιά βρωμο-

βουλειά!

—Μα για τί άνθρωπο με περνάς; Είμαι μέλος της Γερουσίας, πώς ύπουργός...

—Μα γι' αυτό σε ρωτώ κι' εγώ, μήπως ανακατεύηκες σε καμιά βρωμοβουλειά!...

Γελούν στο Παρίσι οι καλλιτεχνικοί κύκλοι για την γκάφα και το πάθημα ενός πρωταγωνιστού του κινηματογράφου.

Τον πρωταγωνιστήν αυτόν, ωραίον και συμπαθητικόν, τον έρωτεύθηκε τρελλά μία πλουσιώτατη άριστοκράτισ, γνωστή σ' όλο το Παρίσι για τα καμπίσια και τα σκανδαλά της... Τον άτηγα, έμεινε έμβρόντιος, καταστάσεις αιματωμένο στήθος της Πάολας, χωρίς να ξέρει τί να κάνει...

Το άλλο πρωί, όμως, όταν η άριστοκράτισ είδε τον γόητα της όδονης, που την έξετρελλανε, να τρέχει με όρεξι σαν σκαφτιάς, τό... φωμότυρο και πήνε κρασί, αντί τσάι με γάλα και με βουτυρο... Στενάζοντας, έτρώμαζε για τά... χυμώδη γούστα του έραστού της, έχασε πσάνον ιδεάν... αυτόν και διάταξε τους υπηρέτες του μεγάρου της να τον πετάξουν με τις κλωτσιές!...

Στο Χόλλυγουντ, γύρω από τους κινηματογραφικούς άστερες, δημιουργούνται σιγά-σιγά ένα σωρό παράξενα έπαγγέλματα, από ανθρώπους, που ήμωρτώντας να ζήσουν μόνιμοι τους, προσπαθούν να ζήσουν από τους τυχερούς της δόξας.

Ένα τέτοιο έπαγγελμα εινε και το του μέντορας του άπροσλήτου δηλαδή συμβούλου. Αυτοί οι άνθρωποι καλούν κυριολεκτικώς στους άστερες, άρσενικούς και θηλυκούς, τους πολούν εκδουλεύσεις, τους δίνουν φρόνιμες συμβουλές και ύπερασπίζουν τα συμφέροντά τους... με το άζημιωτό τους πού φορούσε η νεαρά γυναίκα, και η λαθωματιά που άνοιξε στο στήθος δεν ήταν θαθεία.

Υστερ' από δεκαπέντε μέρες, η Πάολα μόρεσε να σηκωθεί από το κρεβάτι.

Ο Γεράρδος την πήρε στην αγκαλιά του και—έρωτευμένος—της περισσότερο από κάθε άλλη φορά—την φίλησε με πάθος στα χείλη, που ξαναπήσαν το κερασένιο χρώμα τους, και της έλεγε:

—Άλλοτε σε λάτρευα! Τώρα θα είμαι τρελλός μαζί σου!... Η Πάολα τον κύτταξε θαθεία στα μάτια και του αποκρίθηκε:

—Εγώ δεν μπορώ, δυστυχώς, να σ' αγαπήσω περισσότερο από ό,τι σ' αγαπούσα—γιατί ήμουν πάντοτε τρελλή από έρωτα από σ' ανα!...

—Έπρεπε, λοιπόν, αγάπη μου, να μην παρεξηγήσεις, να μη ζηλεύεις τον Ισπανό.

Και τον φίλησε τρελλά, παράφορα, έρωτικά...

Η Βεντέττα με το σκανδαλώδες θέν, Μαίη Γουέστ

τους φυσικά. Όταν ο ένας τους βαριέται και τους διώχνει, πάνε σ' άλλον.

Όστόσο, ενώ όλοι οι άστερες τους βαρύνονται όταν τους έχουν, τους μέντορας αυτούς, τους θεωρούν άπαραιτήτους. Γιατί, άπλούστατα, η παρουσία των άπροσλήτων αυτών συμβουλολόγων δείχνει ότι «άσתר» μεσουανεί. Στους άσημους κοντά, τί να κάμουν;

Ευκλόφωρησεν η φήμη ότι η Γκρέτα Γκάρμπο πρόκειται να εγκαταλείψει το Χόλλυγουντ και τον κινηματογράφο και να γυρίση στην πατρίδα της τη Σουηδία.

Η φήμη όμως αυτή διαψεύσθηκε άμέσως. Ίσως και να διεδόθη άκρίβως για ν' αναψεύσθη.

Τά μυστήρια της 'Αμερικάν' κης ρεκλάμας εινε άνεξιχνίαστα...

Ιδού, επί παραδειγματι, τί έγινε στη Νέα Υόρκη για να ρεκλαμαρισθί το καινούργιο κινηματογραφικό έργο «Μεγάλη Κυρία για μία μέρα»:

Η 'Εταιρεία έβαλε στους κεντρικούς δρόμους ώραφα κορίτσια με πανέρια γεμάτα όρεκτικώτατα μίλα της Καλλιφορίας, τά όποια έμοίραζαν δωρεάν σ' όλους τους διαβάτες.

Σε κάθε μίλο όμως ήταν καρφιστωμένο ένα τεχνητό φύλλο υφιάς, που έγραφε πάνω: «Πηγαίνετε να ιδήτε το έργο «Μεγάλη Κυρία για μία μέρα»!...

Ο Άνρ Γκαρά και η Μπέττυ Ρόου, για τους όποιους γράψαμε, σε προηγούμενο φύλλο, ότι έχωρισαν και μετά λίγες ήμερες τά ξανάφτιαξαν, πρόκειται να κάμουν τώρα το «ταξείδι του φιλιώματος» και να περιηγηθούν την Εύρώπη.

Θα πάρουν μαζί τους και την άδελφή της Μπέττυ. Δηλαδή η Άνρ Γκαρά, άφου χώρισε τη γυναίκα, έαναπήρε μαζί μ' αυτήν και την άδελφή της.

Η έσχάτη πλάνη, γελών της πρώτης...

Η γνωστή βεντέτα Μόνα Γκόγια άποκαλύπτει... μπκερού! Μετά την έργασία της στο στούντιο, γυρίζει τά διάφορα καμπαρέ, όπου τά πίνει, ως που την πάνε σκίνα στο σπίτι της!...

Στην Αύστρια, κατά τις τελευταίες ταραχές που έγιναν στη Βιέννη, μεταξύ άλλων, συνεληφθησαν και δυο όπερατέρ, που, με κίνδυνο της ζωής τους, κίνηματογραφούσαν τις συμπλοκές. Κατά διαταγήν δέ το ' αρχικαγκελλαρίου Ντόλφους, τους έκρέμασαν ως ύποκινητές των ταραχών.

Η Νόρμα Τάλμας, η όποια είχε πάει στο Λονδίνο για να γυρίση ένα φιλμ... έγύρισε άπρακτη στο Χόλλυγουντ. Άμα διάβασε το σενάριο του έργου που έπρόκειτο να γυρίση... έτράπη εις φυγήν. Τόσο άνοστο της φάνηκε.

Ο Τζών Τζιλμπερτ, που έπαιζε με τη Γκρέτα Γκάρμπο στη «Βασίλισσα Χρηστίν της Σουηδίας», κατήγγειλε το συμβόλαιό του με την κίνηματογραφική 'Εταιρεία «Μέτρο-Γκόλντγουιν».

Σύμφωνα με αυτό το συμβόλαιο, ο Τζιλμπερτ άνήκει στη «Μέτρο-Γκόλντγουιν» και δεν έχει το δικάιωμα να παίξει σε φιλμ άλλης 'Εταιρείας, επί έφτα χρόνια. Το συμβόλαιο όρίζει πσάα θα παίρνη ο Τζιλμπερτ όταν παίξει, αλλά δεν αναφέρει πόσον καιρό θα εργάζεται. Έτσι η 'Εταιρεία μπορεί να μη τον χρησιμοποίησι καθόλου και, σύμφωνα με το συμβόλαιο, να μη τον πληρώσι καθόλου. Όστε έλασε τά μέτρα του ο άνθρωπος.

Η Γαλλίς ήθοποις Υδονή Πρεντάν που θράμψεύει στο Βασιλικό θέατρο του Λονδίνου, έτοιμάζεται να γυρίση ένα φιλμ, την «Κυρία με τας Καμελίας», το δράμα του Άλεξάνδρου Δουμά υιού, με το όποιον εκλαμιν ως τώρα τρεις γενεές.

Μιλώντας δέ γενικά για τον κίνηματογράφο, έλεπε ότι τον προτιμά από το θέατρο.

—Ένας καλλιτέχνης, έλεπε, θέλει να τον ιδούν και να τον ακούσουν. Στο θέατρο όμως το Κοινό δεν βλέπει, άκούει μόνο, ενώ στον κίνηματογράφο και σε βλέπουν και σε άκούει...

ΕΝΑΣ ΕΡΩΣ ΜΕ ΑΚΑΝΘΙΝΟ ΣΤΕΜΜΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ ΜΟΥ

[Αδθεντική βιογραφία της Α. Β. Υ. της πριγκίπισσας Ασπασίας, χήρας του άλησμονήτου βασιλέως Αλεξάνδρου]

[Copyright «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — Απαγορεύεται η αναδημοσίευση]

ΙΔ'

«Ετσι θάπαυαν πλέον και τα σχόλια γύρω απ' το ειδύλλιο του, έτσι θα σταματούσε κάθε φλυαρία, γιατί—και αυτή είναι η άλλη—θεία—στ' Αθηναϊκά ασόλο—»

«Ολη αυτή η κακολογία, αν δεν έφθανε μέχρι του πρίγκηπος Αλεξάνδρου, έφθανε όμως μέχρι της δίδος Μάνου. Αλλά η σεμνή κόρη έκαμνε υπομονή. Είχαν απόλυτη εμπιστοσύνη στον αγαπημένο της και ήξερε, ότι μια ημέρα θα έφραζε τα στόματα που φλυαρούσαν, ο Ύμναιος, ή ένωσης της με τον Έλληνα πρίγκηπα.

Παρ' όλα αυτά όμως ο θόρυβος που είχε δημιουργηθί γύρω απ' το πριγκηπικό ειδύλλιο, δυσανεστούσε κάποιον υπερβολικά. Κι' ο κάποιος αυτός ήταν ή επί των πάντων επαγρυπνούσα και διά τα πάντα ένδιαφερομένη, ή τυπική, ή άψογος βασίλισσα Σοφία.

Το κουσκουρουνιό των Αθηναϊκών σαλονιών, δεν άργησε να φτάσει και μέχρι της Σοφίας. Και το πράγμα την δυσάρεσσε. Δεν της ήταν καθόλου ευχάριστο το κουσσομπολιό αυτό εις θάρος του πρίγκηπος και της νέας που αγαπούσε. Σκεφτόταν, πολύ λογικά, ότι ή φλυαρία αυτές έπρεπε να πάψουν, με κάθε τρόπο, έφ' όσον μάλιστα ύπήρχαν τόσες πιθανότητες να γίνη μια μέρα ή δεσποινίς Μάνου, σύζυγος του Αλεξάνδρου.

Πώς θα σταματούσαν όμως τα σχόλια των Αθηναίων και των Αθιδών, πάνω στο ζήτημα αυτό;

Η βασίλισσα Σοφία δεν δυσκολεύτηκε να βρη τον τρόπο σχετικό. Παρεκάλεσε δηλαδή την πριγκίπισσαν Έλένη να ειδοποιή την δίδα Μάνου να παρουσιασθή εμπρός της.

Η Έλένη άνησυχησε στην αρχή, μη γνωρίζοντας τον λόγο, για τον οποίο καλούσε ή μητέρα της την δίδα Μάνου. Ωστόσο δεν τόλμησε να ρωτήσει τί συμβαίνει. Άνέλαθε προθύμως να ειδοποιή την δίδα Ασπασία.

Η πρόσκλησις της βασίλισσας άναστάωσε κυριολεκτικώς την Ασπασία Μάνου. Γιατί την καλούσε ή βασίλισσα; Τί έπρόκειτο να της πη; Ασφαλώς θα της έκανε λόγο για τις σχέσεις της με τον Αλέξανδρο...

Η σκέψις αυτές έκαμναν την δεσποινίδα Μάνου ν' αγωνιά. Δεν είχε την δύναμη να έπισκεφθί την βασίλισσα και να μιλήσει μαζί της, για το μεγάλο της μυστικό. Θα τα έχανε, θα εσάστιζε...

Κι' όμως ή έντολή ήταν ρητή. Δεν μπορούσε να την άποφύγη. Έπρεπε να άπακούση.

Την ίδια μέρα, κοντά το θράδυ, ή δίδ Μάνου συναντήθηκε με τον Αλέξανδρο. Ο πρίγκηψ είχε πάει σπίτι της, όπως συνήθιζε να κάνει συχνά τον τελευταίο καιρό, για να περάσει με ρικές ώρες μαζί της, μακριά απ' τα ύποπτα και μοχθηρά μάτια του κόσμου.

Η Ασπασία τον δέχτηκε πρόσχαρη, μα κάτω απ' τη χαρά αυτή, ο έρωτευμένος πρίγκηψ, έμάντεψε την θλίψη και την άγωνία της αγαπημένης του. Κι' όταν ή μητέρα της Ασπασίας τους άφησε για λίγο μόνους, με την σεμνή διακριτικότητα που την διέκρινε και την άπέραντη στοργή που είχε και για την κόρη της και για τον Αλέξανδρο, τον όποιο θεωρούσε σχεδόν παιδί της, ο πρίγκηψ ρώτησε την λατρευτή του:

—Αγάπη μου, τί έχεις;

—Η Ασπασία κοκκίνισε ελαφρά.

—Τίποτε, Αλέξανδρε, άπάντησε. Δεν έχω τίποτε. Πες ήρθε αυτή ή ιδέα;

—Κάτι μου κρύβεις, Μπίκα, είπε ο Αλέξανδρος. Προσπα να φαίνεσαι χαρούμενη, αλλά κατά θάθος ύποφέρεις. Και έχεις, κάτι σε θασανίζει...

—Οχι, όχι...

—Μα ναι. Μη με διαψεύδεις. Σε ξέρω τόσο καλά! Σβήσε στην καρδιά σου, τόσον καιρό τώρα. Έμαθα να μαντεύω σκέψεις σου.

—Η Ασπασία χαμήλωσε το κεφάλι της.

—Βλέπεις, Μπίκα μου, της είπε ο Αλέξανδρος. Καταπονεμένης πράγματι. Κι' αυτό το κάτι πρέπει να μου το πεις χωρίς να διστάζεις. Έπρεπε να μου τώχες πη κιόλας.

—Η Ασπασία δεν μιλούσε.

—Ο πρίγκηψ άρχισε ν' άνησυχή σοβαρά.

—Μα τί συμβαίνει, έπιτέλους; τη ρώτησε. Με κάποις ήρθε νιώ.

—Αγάπη μου, πές μου τί σου συμβαίνει.

—Η δεσποινίς Μάνου σήκωσε τα έκφραστικά. Ζηρώ από της, κύτταξε τον αγαπημένο της μερικές στιγμές έπιμένοντας να ζητούσε να πάρη θάρρος απ' το αντίκρουμά του και τότε του είπε:

—Μη με παρεξηγήεις, Αλέξανδρε. Θα σου πω τί συμβαίνει. Ποτέ δεν σούβρυφα τίποτε, άλλωστε. Μα...

—Έμπρός λοιπόν, γιατί διστάζεις;

—Ηθέλα να σου κάμω προηγουμένως μια θερμή παράκληση. Και θέλω να πω, καλή μου Μπίκα; Λέγε μου έλευσε ή θέλεις;

—Θα σε παρακαλέσω να διατηρήσεις την ψυχραιμία σου σχετικά μ' αυτό που θα σου πω, να μη θέλεις να έπέμβεις, πριν ίδούμε τί συμβαίνει.

—Πώς; Όστε είναι τόσο σοβαρό το μυστικό σου;

—Ναι, έγω το θρίσκω πολύ σοβαρό.

—Θέε μου! Μίλησε, λοιπόν, Μπίκα, θα με τρελάνεις, αγαπημένη μου!

—Πρόκειται για την Μεγαλειότητά...

—Την μητέρα μου;

—Μάλιστα.

—Λοιπόν... μ' έκάλεσε να μου μιλήσει.

—Ο Αλέξανδρος συνοφρυώθηκε.

—Ναι; είπε κατσουφιάζοντας για καλά τώρα.

—Πότε συνέβη αυτό;

—Σήμερα.

—Σήμερα; Και με ποιόν σε ειδοποίησε;

—Με την πριγκίπισσα Έλένη.

—Ετσι; Περίεργο! Πώς δεν μου είπε τίποτε ή Έλένη;

—Ηξερε ίσως πως θα σου το έλεγα έγω.

—Ναι, πιθανώς. Λοιπόν;

—Δεν το άντιλαμβάνεσαι, Αλέξανδρε; Άνησυχώ.

—Με πνίγει, με σκοτώνει ή άγωνία... Για να με καλή ήρθε σου, θα πη πως έχει κάτι σοβαρό να μου πη. Κάτι άσυνήθιστο...

—Ο πρίγκηψ έόκυψε το κεφάλι του κι' άρχισε να σκέπτεται.

—Η Ασπασία τον κύτταζε μ' άγωνία.

—Οχι, όχι, δεν είνε δυνατόν, είπε τέλος ο Αλέξανδρος.

—Μην είμαστε άπασιόδοδοι. Είνε αδύνατον να θέλη τη δίδα μας ή μητέρα μου. Μίλησε μαζί της άλλωστε, όπως έπρεπε.

—Γνωρίζω τις διαθέσεις της.

—Τότε γιατί με καλεί;

—Αυτή ή σκέψις με θασανίζει και μένα, αγαπητή μου. Αλλά πρέπει ωστόσο ν' άνησυχούμε. Ίσως θέλει να μιλήσει μαζί σου, για να έξακριβώσει τις διαθέσεις σου. Ίσως πη και να σου δώση καμιά συμβουλή...

—Νομίζεις, Αλέξανδρε;

—Είμαι θείσιος σγεδόν.

—Θέε μου, δεν μπορείς να καταλάβεις, πόσο μ' έχει άσπασει ή πρόσκλησις αυτή! Είμαι άνω-κάτω.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

—Πρέπει να είσαι ψύχραιμη, Μπίκα. Πρέπει να σκεπαστείς.

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΜΕ ΤΟ ΤΣΙΓΑΡΟ ΣΤΟ ΣΤΟΜΑ...

ΤΑΝ ή μητέρα του Μανουέλ 'Ιτουρίμπε έμαθε, ότι ο Τζάο Πεπίτο, ο μικρότερος γιός της, τον οποίο είχε συλλάβει ή νέα μεξικανική κυβέρνηση, καταδικάστηκε εις θάνατο και ότι ή έκτελεσι του θα γινόταν την άλλη μέρα το πρωί, έμεινε άκίνητη στην πολυθρόνα της, με τὰ θλέμματα καρφωμένα στο πάτωμα.

Ο Μανουέλ, ο πρωτότοκος γιός της είχε πεθάνει σάν άντρας, με το τσιγάρο στο στόμα μπρός στο έκτελεστικό απόσπασμα, αφού προσέφερε άνανρήθμητες υπηρεσίες στην ιδεολογία του ως άντάρτης και ως κατάσκοπος. Καί όλοι όσοι παρακολούθησαν την έκτελεσί του, άπόρρησαν με τον ήρωισμό του ώραιού αυτού παλληκαριού, που ήξερε να μάχεται και να πεθαίνει με το χαμόγελο στα χείλη. Καί όλοι κύταξαν με θαυμασμό την μητέρα του Μανουέλ, που παρακολούθησε και αυτή το θάνατο του γιού της, με δόλоро κεφάλι, περήφανη επειδή έφερε στον κόσμο τέτοιο λεβέντη...

Μά όταν ή φτωχή μητέρα έμαθε ότι θα τουφέκιζαν και τον Τζάο Πεπίτο, ή πρώτη σκέψι που έκανε, δεν ήταν πώς να σώσει το μικρότερο γιό της, το μοναδικό άποκομμάτι της στα γεράματα της. Η γυναίκα αυτή, που μεγάλωσε σε μία οικογένεια επαναστατών, για ένα πράγμα μονάχα φρόντιζε: πώς να μείνη άκηλίδωτο τ' όνομα της γεννηάς, πώς νάχη ο κόσμος να λήψι για τήν άνδρα των 'Ιτουρίμπε... Μόλις, λοιπόν, έμαθε ότι την άλλη μέρα το πρωί θα γινόταν ή έκτελεσι του Τζάο Πεπίτο, μία άνησυχία άρχισε να την βασανίζει: ο μικρότερος γιός της θα φαινότανε μπρός στο θάνατο τόσο άνδρείος όσο και ο άδελφός του;...

Άλλοίμονο, ή μητέρα ήξερε καλά, ότι ο Τζάο Πεπίτο ήταν δειλός! Ούτε ή μάνα του, ούτε ο άδελφός του δεν μπόρεσαν να τον γιατρέψουν από αυτήν την άρρώστεια του, που τον έκανε να τρέμη μπρός στον κίνδυνο. "Όταν μεγάλωσε, μπήκε και αυτός στις τάξεις των επαναστατών, επειδή δεν μπορούσε να κάνει και άλλοιώς. Καί ή αλήθεια είναι πώς ο νέος πρόεδρος διάταξε να τον συλλάβουν και να τον καταδικάσουν σε θάνατο, όχι γιατί ο Τζάο Πεπίτο έκανε καμμία άντικυβερνητική πράξι, αλλά μονάχα γιατί ήταν άδελφός του Μανουέλ!

Ο Τζάο Πεπίτο έκλαψε, φώναξε μπρός στους στρατοδίκες, τους θερμopαρακάλεσε γονατισμένος να του χάρισουν τη ζωή, δίνοντας την ύπόσχεσι ότι ήταν πρόθυμος να γίνη δικός τους άνθρωπος, να προδώσει τους συντρόφους του και την ιδεολογία του... Μά οι στρατοδίκαι δεν τον πίστεψαν και τον καταδίκασαν σε θάνατο. Καί τον μετέφεραν στο κελλι των μελλοθανάτων...

Εκεί πήγε και τον θρήκε, ύστερ' από λίγη ώρα ή μητέρα του—αφού κατέστρωσε ένα σχέδιο, για να τον κάνει να πεθάνη σάν άντρα, να μη ντροπιάσει την τελευταία στιγμή, με τὰ κλάματα και τίς φωνές του, το όνομα των 'Ιτουρίμπε.

Έκατσε κοντά στο γιό της στο στρώμα του κελλιού, και του έπιασε τὰ χέρια, ενώ έκείνος άφηνε το κεφάλι του να πέσει στο μητρικό στήθος, μη μπορώντας να μιλήσει από την ταραχή του.

Όλα είναι έν τάξει, Τζάο Πεπίτο! ψιθύρισε ή μητέρα, με

ΤΟΥ MORRIS

σταθερή, παρηγορητική φωνή. Είδα τον κυβερνήτη...

Ο φυλακισμένος σήκωσε το κεφάλι του, άνοιγοντας διαστα τα μάτια του, που είχαν κοκκινήσει από τὰ δάκρυα. Ένα χαμόγελο χαράς κ' έλπίδας φώτισε το όχρo πρόσωπό του.

—Τί θέλεις να πής; φώναξε.

Η μητέρα δάγκωσε τὰ χείλη της για να μη ξεστομίσει καμιά θρησία, καμμία κατάρα. Από τον τόνο της φωνής, το γιού της, είχε καταλάβει ότι ένας άπέραντος φόβος κυριάρχησε στην ψυχή του... Καί, για μία στιγμή, ή μητέρα έννοιωσε σπρώξιμο για τον Τζάο Πεπίτο. Κανείς άνδρας στην οικογένειά τους δεν ήταν τόσο δειλός! Όλοι ήξεραν να πεθάνουν με το γέλιο στο στόμα...

Όστόσο, ή μητέρα συγκρατήθηκε και δεν φανέρωσε την άνακτισί της. Έξ άλλου, δεν πήγε στη φυλακή ή ένα άρρωστο σχέδιο; Έπρεπε, λοιπόν, να ύποκριθη, ότι δεν είχε μισήσει την ψυχική κατάσταση του γιού της, και να φέρει σε πέρας την άποστολή της.

Ο πρόεδρος, που κατώρθωσε να τον δώ πριν από λίγη συνέχισε ή μητέρα, —μού είπε, ότι προσφέρθηκες μόλις σου να ύποταχής στην κυβέρνηση, με τον όρο να σου χαρίσει τη ζωή!

Η μητέρα δεν είχε καμμία τέτοια πληροφορία. Θεωρούσε όμως τον μικρότερο γιό της ίκανό να κάνει αυτήν την άποστολή αυτήν την προδοσία. Καί δεν όγñκε γελασμένη.

—Ναι! τρώλισε ο Τζάο Πεπίτο, με φωνή πνιγμένη. Ναι, είπα αλήθεια αυτό... Μά κείνοι δεν θέλησαν να με πιστέψουν...

—Κάνεις λάθος, γιό μου... Η άρχής σκέπτοταν άπειρο τίς, να σε χρησιμοποιήσουν... Θά σ' άφήσουν έλεύθερο. Μονάχα που θέλουν να μείνη μυστικό αυτό. Άν μάθουν οι δικές μας ότι ο πρόεδρος σου χάρισε τη ζωή, δεν θα σου έγινε καμμία έμπιστοσύνη, θα σε θεωρούσαν πάντοτε ύποπτο και δεν θα σου λένε τίποτα από τὰ μυστικά τους...

—Ναι, μά...

—Άκουσέ με, παιδί μου... Είναι άνάγκη να γίνη ή έκτελεσι σου... Με την διαφορά, ότι οι στρατιώται θα θάλλουν στα τουφέκια τους σφαίρες γεμάτες μονάχα μπαρούνη... Όταν θα πυροβολήσουν, εσύ θα πέσεις κάτω, σάν να σε είχαν θρή τὰ δόλια. Κατόπιν, θα σε μεταφέρουν σπíti μου για να σε θάσουν. Καταλασθαίνεις την συνέχεια... Θά σε κρύψω και θα στείλω στο νεκροταφείο ένα άδειανό φέρετρο...

Καί ή μητέρα, ενώ έλεγε τὰ λόγια αυτά, χαμογελούσε, σάν να την χαροποιούσε ή σκέψι, ότι θα σωζότανε ο γιός της...

—...Όστερα, —έξακολούθησε, —θ' άφήσης τὰ γένεια σου να μεγαλώσουν και θα μεταμφιεσθής... Κ' έτσι, ή κυβέρνηση θα μισήσει να σε χρησιμοποιήσει, χωρίς να ύποπτευθής καμμία στιγμή άπό τήν πραγματική σου ταυτότητα, αφού όλοι θα νομίζουν ότι ο Τζάο Πεπίτο είναι νεκρός από καιρό... Θεωρώ περίτο να σου πω ότι, με την πρώτη κατάλληλη εύκαιρία, μόλις πέσει αυτή ή καταραμένη κυβέρνηση, θα ξαναπαίρής το παλιό σου όνομα και θα ξαναγίνης δικός μας...

—Αυτή είναι και ή δική μου έπιθυμία... ψιθύρισε ο φυλακισμένος. Όστόσο...

—Όστόσο, τί;

—Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί να γίνη αυτή ή καμωσιά. Νομίζεις πώς είναι εύχρηστο πράγμα να έλέγης άντρου που τις μπούκες δώδεκα τουφεκιστο, έστω και άν ξέρης ότι εί-

πια αυτά δεν μπορούν να σου κάνουν κακό;...

Η μητέρα θρήθηκε θρήμα μ' ένα πήδημα. Τὰ μάτια της περνούσαν άγριες λάμψεις.

—Μά δεν έχεις διόλου καρδιά και θάρρος; φώναξε. Άρχίζω να φοβάμαι μήπως δεν θα μισήσεις από το φόβο σου να σταθείς όρθιος στα πόδια σου μπρός στο έκτελεστικό απόσπασμα!... Έγώ, όμως, δεν σου ζήτησα να φανής ήρωας μπρός στο θάνατο!... Σε παρακαλώ μονάχα να φανής ψύχραιμος κατά την διάρκεια της σκηνοθετημένης αυτής έκτελέσεως... Συλλογίσου τι εύκαιρία σου παρουσιάζεται να τιμήσης και να δοξάσης το οικογενειακό μας όνομα! Στο χέρι σου είναι ν' άφήσης όνομα άπρόητου παλληκαριού, όπως και ο άδελφός σου... Έσύ, μάλλον, θα μισήσεις να γελάς και ν' άστειεύεσαι ως την τελευταία στιγμή, αφού είσαι βέβαιος ότι δεν πρόκειται να πάθεις κακό... Έκείνοι, όμως, που δεν θα ξέρουν αυτήν τη λεπτομέρεια, θα πούν με το νού τους:

—Μπαρόνο του Τζάο Πεπίτο! Κρατάει ψηλά τ' όνομα της γεννηάς του! Ξέρει να πεθαίνει σάν παλληκαρί!...

Καί ή μητέρα, αφού είπε αυτά, έξασπασε σ' ένα δυνατό κλάμα. Ο γιός της δεν μπόρεσε να καταλάβη την πραγματική άποψη αυτών των διακρίων... Άγκάλιασε την μητέρα του και μίσηρε:

—Καλά, καλά!... Θά θάω όλα τὰ δυνατό μου να μη σε ντροπιάσω...

Η μητέρα τον φίλησε, του χάιδεψε τὰ μαλλιά—κ' έφυγε από το κελλι με σταθερό και περήφανο βήδισμα...

Η θανατική έκτέλεσι του Τζάο Πεπίτο τόνωσε με φρόνημα τον όμοιοεατών του, απάράλλακτα όπως και ο τρόπος με τον οποίο πέθανε ο άδελφός του Μανουέλ.

Όπως ο μεγαλύτερος άδελφός του, έτσι και ο Τζάο Πεπίτο άκούμπησε με τίς πλάτες σ' ένα τοίχο, μ' ένα τσιγάρο κολλημένο στην άκρη των χειλιών του. Όπως ο Μανουέλ, έτσι και ο μικρότερος άδελφός του προσπάθησε να ξεχωρίση το πρόσωπο της μητέρας του άνάμεσα στο θουλό πλήθος που παρακολουθούσε την έκτέλεσι. Καί της έστειλε άπο μακριά ένα στοργικό χαμόγελο...

Ο Τζάο Πεπίτο φάνηκε γενατός μπρός στο θάνατο. Περισσότερο ίσως γενατός και από τον Μανουέλ. Ένα παράξενο, ειρωνικό γέλιο ήταν ζωγραφισμένο στο πρόσωπό του.

—Καλά σάς τάλεγα εγώ! ψιθύρισε ο πρόεδρος στον αυτό ένός άδειματικού. "Όλοι οι άνδρες σ' αυτήν την οικογένεια είναι έπιθυμιοι... Κυττάτε τον Τζάο Πεπίτο με τίς περιφρόνησι άντικρύζει το θάνατο!...

—Όπως ο Μανουέλ, έτσι και ο Τζάο Πεπίτο έφτυσε το τσιγάρο του, όταν ή στάχτη άγγιξε τὰ χείλη του. Δεν έβγαλε, όμως, λόγο πρός το πλήθος. Όταν άκουσε το πρόσταγμα "Επί σκοπόν!" άρχισε να γελάει, σάν να ήταν βέβαιος, ότι ή σφαίρες δεν θα μπορούσαν να του κάνουν κακό...

—Πή!...

Μία όμορφονιά άκούστηκε. Καί ή σφαίρες, ή όποιες θρήκανε όλες των Τζάο Πεπίτο στην κοιλιά, χάρισαν το σώμα του σκεδόν οτάν δύο!...

Οι στρατιώται που πήρανε το πτώμα του για να τὸ μεταφέρουν σ' ένα άμάξι, πρόσεξαν με κατάπληξι, ότι τὰ χαρακτηριστικά του καταδίκου είχαν παγώσει σε μία έκφρασι άπέραντης άδυστηρης άπορίας!...

Η μητέρα ήταν περήφανη για το έργο της. Κατώρθωσε, μ' ένα ψέμμα, να κάνει το δειλό γιό της να πιστέψη, ότι δεν θα πάθαινε τίποτα—τόν κατάφερε να φανή άντρας μπρός στο θάνατο και να τιμήσει με την παλληκαριά του το οικογενειακό τους όνομα!...

Όστόσο, μονάχα ή άνάμνησι του Μανουέλ έδωσε στην τραγική μητέρα την δύναμη να έξακολουθήσει να ζή, χωρίς να τρελασθή από την ντροπή της επειδή έφερε στον κόσμο ένα γιό δειλό και άνανδρο σάν τον Τζάο Πεπίτο!...

MORRIS

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΜΙΑ ΠΡΟΠΟΙΣΙΣ ΤΟΥ ΤΟΥΑΙΝ

Κάποτε, ένας ούνδεσμος γυναικών της Νέας Υόρκης, παρέθεσε γεύμα στον περίφημο Άμερικανό χιουμορίστα Μάρκ-Τουαίν. Ο Μάρκ-Τουαίν, για να τίς ευχαριστήσει, έκανε την ακόλουθη πρόποσι:

—Γνώνω το πότηρι μου εις ύγειαν των γυναικών, ή όποιες άποτελούν την μεγαλύτερη δύναμι του Κράτους, μετά τον Τύπο, γιατί κι' αυτές κυκλοφορούν ειδήσεις, ή όποιες ένεπνύτα ένένα στά έκάτο είναι... φευτικές!...

ΤΥΧΗ, Ή ΘΕΙΑ ΠΡΟΝΟΙΑ:

ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΙ ΠΟΥ ΖΟΥΝ!

(Τί γίνεται όταν κόβεται το σχοινί, την ώρα της έκτελέσεως του καταδίκου)

Όπως ξέρετε, πολύ σπάνια συμβαίνει να κοπή το σχοινί, άκριβώς τη στιγμή που κρεμάμε έναν καταδικασμένο σε θάνατο. Όταν όμως συμβή ένα τέτοιο θαύμα, τότε όλοι το θεωρούν, και με το δική τους, έκπαισι της Θεάς Προνοίας.

Κατά τον Μεσαίωνα, όταν ή προτομασίες για το στήσιμο της άγχνης γινότανσαν βιαστικά, πολλές φορές συνέβαινε την τελευταία στιγμή να έμποδίζεται ή λειτουργία της, από μία άπρόβλεπτη βλάβη, που να παρουσιαζόταν.

Στην Άγγλία όμως τον τελευταίο καιρό — δηλαδή από 200 χρόνια και μετά — είχαν προβλέψει γι' αυτή τη δυσάρεστη περίπτωση, ή ό-σποια βασάνιζε άδικα τους μελλοθανάτους. Όταν λοιπόν το σχοινί της άγχνης έσπαζε τρεις φορές, τότε ή άπόφασις του δικαστηρίου έπανε να ισχύη και ή ποινή του τυχερού καταδίκου, ο οποίος στην κυριολεξία επέστρεφε από τον άλλο κόσμο, μετατρεπόμενος σε ισόθια δεσμά.

Μία παρόμοια γενναιοδορία έπεφύλαξε ο θάνατος σ' έναν Άγγλο κακούργο, τον Τζάον Λή, ο οποίος σκότωσε την μίς Κέισι Μπάμπινγκεν στην πόλη Τόρκεν.

Στις 23 Φεβρουαρίου 1856 έγινε ή έκτέλεσις του Λή. Ο κατάδικος ανερχόμενος στο ικρίωμα έξακολουθούσε να διαμαρτύρεται πώς ήταν άθωος, όπως και κατά τη διάρκεια της δίαις του. Όστόσο, ο δήμος δεν μπορούσε να κάνει τίποτε παραπάνω, παρά να έκτελέσει την άποφασι του δικαστηρίου. Για κανένα λόγο δεν χωρούσε άναβολή. Έτσι ο δήμος τον έδεσε χειροπόδαρα κ' αφού τοίβαλε τη μάση κοκκούλα στο κεφάλι, του πέρασε κατόπιν στο λαιμό τη θηλιά. Όταν όμως έκανε να τραβήξη το σχοινί, δεν μπόρεσε να το κατορθώση. Κάτω ειχε πάσει και δεν τραβόταν, έτσι, που ο Λή, άναίσθητος, έμεινε μετέωρος μεταξύ ζωής και θανάτου.

Ενός άμέσως τότε έπαυολούθησε το έξις κομμοτραγικό: "Άφησαν τον κατάδικο να πέσι λιποθύμως κάτω στο έδαφος με τη θηλιά άκόμα στο λαιμό, ενώ ο γιατρός μ' έντριβές και διάφορα άλλα φάρμακα, προσπαθούσε να τον φέρη στις αισθήσεις του.

Στο μεταξύ αυτό ο δήμος άνέθηκε ψηλά στο ικρίωμα, για να έξακριβώσει την αίτια της βλάβης. Όταν κατέβηκε, ο Λή είχε συνέλθει από τη λιποθυμία του κ' ήταν έτοιμος για το ξανακρεμασμό του. Καί πάλι όμως το σχοινί δεν τραβόταν κ' ο Λή βοήθηκε για δεύτερη φορά στο χείλος του θανάτου. Μολοντί πέ ο δήμος κατέβαλε όλες του τίς δυνάμεις, το σχοινί δεν φτανόταν, δεν έννοούσε να συμφωνήσει με την άποφασι του δικαστηρίου.

Καί το άποτέλεσμα ήταν να μεταφερθή ο κατάδικος και να κλειστή πίσω στο κελλι του, απός γεννην άνακούρητον όλων εκείνων, που ήταν μάρτυρες στο τραγικό του παιχνίδι με το θάνατο. Κι' έπειτα από λίγη ώρα γινόταν γνωστή ή μετατροπή της ποινής του σε ισόθια δεσμά. Τύχη μία φορά!...

Αυτή ή άπίστευτη περίπτωση δεν είναι μοναδική. Στην ίδια χώρα κάποιος άλλος κακούργος καταδικάστηκε σε θάνατο, επειδή σκότωσε τη γυναίκα του. Την ώρα όμως της έκτελέσεως το σχοινί κόπηκε τρεις φορές κ' έτσι ο μελλοθανάτος είχε όλα τὰ έν του νόμου δικαιώματα να ζήσι και δέχτηκε τὰ συγγρητήρια των παρισταμένων για την μεγαλειώδη νίκη του πρός τον θάνατο.

Λίγων καιρό κατόπιν ανέβη πάλιν ένα παρόμοιο θαύμα στο Μάντσεστερ. Ο μελλοθανάτος κατάδικος που θα κρεμόταν ήταν πολύ παχύς και οι άρμυδιοι απέτρεξαν να φέρουν ένα άνέμοιο σχοινί, που ν' άντέγχε στο βάρος του σώματός του.

Μόλις όμως ο δήμος έτοιμάστηκε να τραβήξη το σχοινί, άκούστηκε ένα εγκόπι κ' ο έτοιμοθανάτος βοήθηκε έσπλωμένος στο έδαφος. Το σχοινί είχε κοπή στα δύο σάν παραγγι. Ένα νέο και νερό σχοινί ύποκατέστησε τότε το κομμένο. Άλλά κ' αυτό, κ' ή μεταρρύθισι τράπη έσπρωκτά. Κι' έτσι κ' ο μελλοθανάτος πρός τη γλύτωση...

Καμιά φορά όμως συμβαίνει με τούς δι' άγχνης θανατωμένους και κάτι άλλο. Ένα δηλαδή μερην άγρευτή ώρα κρεμασμένοι, όταν τούς κατέβαλαν από την άγχνη είναι ακόμα ζωντανοί!

Πώς γίνεται αυτό;

Φαίνεται πως δεν τούς βάζουν καλά τη θηλιά ο δήμοι.

Πάντως, όταν τυχερούς αυτούς καταδίκους χαρίζεται ζωήν ή μετατρέπεται ή ποινή — στην Άμερική αυτό — έχουν στο λαιμό τους κρεμασμένο το κομμένο σχοινί. Έναν μερό ακόμα, κ' έτσι όταν τούς κατέβαλαν από την άγχνη, ζούσαν ά-κόμα. Έτσι γλύτωναν από τον θάνατο, με τούς μισήτραχ γογγύσματα και δεν είχε πιά πέρασι ή άνοχη τους.

(Η ιστορία του πιο παθητικού, του πιο τρυφερού και συγκινητικού έρωτος του μεγάλου Βιεννέζου μουσικού)

(Συνέχεια και τέλος)

Ήταν η ίδια εκείνη συμφωνία, της οποίας την έκτελεσι είχε διακόψει μ' ένα τρόπο τόσο σκληρό στο μέγαρο της πριγκίπισσας Κίνσκυ ή Καρολίνα με τα γέλια της...

Μά τώρα η Καρολίνα δεν είχε καμιά διάθεση να γελάσει. Όσο άκουγε την υπέροχη εκείνη μουσική, η καρδιά της σπαράζονταν από έναν απερίγραπτο πόνο...

Και όσο προχωρούσε στην έκτελεσή του ο Σούμπερτ, τόσο η ταραχή της μεγάλωνε...

Το στήθος της είχε φουσκώσει και δεν μπορούσε να κρατηθεί πειά...

Λυγμοί της έπνιγαν το λαμό...

Τα δάκρυα είχαν αρχίσει να κυλούν από τα μάτια της...

Ο πόνος είχε ξεχειλίσει σαν ένα κύμα που θέλει να ξεσπάσει κάπου...

Ο Σούμπερτ είχε φτάσει πειά στο σημείο εκείνο της συνθέσεως, στο οποίο τον σταμάτησε άλλοτε η Καρολίνα με τα γέλια της.

Όλοι τον άκουγαν έκστατικοί, γοητευμένοι, συνεπαρμένοι, κρατώντας κι αυτήν ακόμα την αναπνοή τους. Όλη η ατμόσφαιρα έδονε από ύπεροχες μελωδίες...

Μά νά, ξαφνα, ένας σπαραχτικός, ένας παρατεταμένος λυγμός ακούστηκε κι η Καρολίνα σωριάστηκε λιπόθυμη στην αγκαλιά των κυριών που την περιστοιχίζαν.

Ο Σούμπερτ σταμάτησε το παίξιμό του στο ίδιο σημείο ακριβώς, στο οποίο σταμάτησε κι' άλλοτε.

Τη μία φορά η Καρολίνα τον είχε διακόψει με τα γέλια της...

Τώρα τον διέκοπτε με τούς λυγμούς της...

Η λιποθυμία της νεονύμφου είχε άσπαστάσει τούς προσκαλεσμένους. Την μετέφεραν θιαστικά στο δωμάτιό της και σιγά-σιγά το σαλόνι άδειασε...

Σε λίγο, μονάχα ο Σούμπερτ θριαυόταν σ' αυτό... Είχε απομείνει μπροστά στο πιάνο του, κυριευμένος από μία απείρησση συγκίνηση...

Τό μυσλό του ήταν τόσο θολωμένο, ώστε ούτε να σκεφθεί δεν μπορούσε... Κιττάζε τότε τα πλήκτρα του πιάνου και τότε τη συνθέσε του...

Ω! πόσο μοιάζει είχε σταθεί για τη ζωή του η συμφωνία αυτή... Δυο φορές είχε θελήσει να την εκτελέσει και τις δυο φορές η έκτελεσή του είχε σταματήσει με τον πιο τραγικό τρόπο...

Θεέ μου!... Θεέ μου!... Πόσο πικρή είν' η ζωή!... Πόσο μάταια τα φτωχά ανθρώπινα όνειρα... Έρω, τέχνη, όλα είχαν χαθεί πειά για τον Σούμπερτ... Τίποτε δεν είχε πειά γι' αυτόν σημασία...

Όχι! Όχι!... Αυτή η συμφωνία έπρεπε να μείνει χωρίς τέλος... Το τέλος της το είχε άρσει η Μοίρα... Θα σταματούσε εκεί που δυο φορές, το χέρι της Ειμαρμένης την είχε σταματήσει...

Νευρικά, ο Σούμπερτ πήρε τα χειρόγραφα με τις νότες στα χέρια του... Είπε πού είχε σταματήσει την έκτελεσή του και με το μολύβι του έβαλε εκεί μία μεγάλη παύλα. Έπειτα, όσα χειρόγραφα περίσσευναν, τα ξέσκισε νευρικά και πέταξε μακριά τα κομμάτια τους...

Νά, γιατί η περίφημη εκείνη συμφωνία του μεγάλου

Βιεννέζου συνθέτου, έμεινε ήμιτελής... και με τον τίτλο αυτόν να γνωστή ως σήμερα...

Όλη εκείνη τη νύχτα, ο Σούμπερτ, δεν μπόρεσε να κοιμηθεί στο δωμάτιο που του είχαν παραχωρήσει στην παλιά Έστερράχζυ.

Στις στιγμές που τον κυριεύει ένα είδος νάρκης, ένωσε με το έαυτό του να θυθίζεται σε μία σκοτεινή, σε μ' απόλυτη σιωπή, σε μέσα στα σκοτάδια της οποίας χανόταν... Κ' έφαρμαγε ένα φως πέρα... ένα φως αμυδρό στην αρχή και ζωηρότερο κατόπιν, που έτρεχε να το φτάσει... Μά εκείνο τότε χανόταν...

Κι' ο Σούμπερτ συνεχόταν από τον εφιάλτη που τον βασάνιζε...

Πριν ακόμα ξημερώσει, πετάχτηκε από το κρεβάτι του. Δεν μπορούσε να μείνει πειά περισσότερο εκεί... Ήθελε να φύγει μακριά... να χαθεί...

Ο άερας του δωματίου του τον θάραινε... Του φαινόταν ολόκληρος ο πύργος θά έπεφτε επάνω του και θα τον πλάσσει. Δεν μπορούσε πειά να μείνει εκεί... Έπρεπε να φύγει... να γη για πάντα οριστικά...

Άσυναίσθητα, ντύθηκε και θύηκε έξω... Έφευγε χωρίς να δει, χωρίς ν' αποχαιρετήσει κανένα...

Έξω, η μέρα μόλις είχε αρχίσει να χαράζει... Η πρώτη σιγή ήταν αρκετά τσουχτερή, μά ο Σούμπερτ ούτε την ένοιόταν καθόλου... Αρχισε να προχωρή μέσα στην έξοχη που κοιτούσε ακόμα...

Πού πήγαινε... Ούτε αυτός δεν ήξερε... Ένα πουλί άρχισε να τραγουδάει, κρυμμένο σ' ένα δέντρο. Τά θώδια μούγκριζαν μακριά στα ύψοστατικά...

Πέρα τα θούνα έπαίρναν σιγά-σιγά μία ροδόχρωμη όψη... Κι' ο Σούμπερτ προχωρούσε, προχωρούσε...

Όλοι οι αγγικοί ήχοι, οι γλυκοί, μελωδικοί, πλημμυρίζονταν... ταύτα του...

Η καμπάνα ενός παρεκκλήσιου χτυπούσε για τον δρόμο. Πόσο γλυκός ήταν ο ήχος του... Έμοιαζε με την προσηύχνη φύσεως που χτυπούσε...

Αλήθεια, η προσηύχνη... Ένα μονάχα θά μπορούσε να έπεισε την παρηγοριά του ο Σούμπερτ... η δική του προσηύχνη δεν έπαιρνε να μοιάζει με των άλλων ανθρώπων...

Καί νά τα θέματα των οποίων φέρεται μπροστά σ' ένα έλλογο γαλμα της Παναγίας, που οι ρικιοί το είχαν στήσει στη μέση των αγρών για να τους παρακαλέσουν... Μπροστά στο ταπεινό το άγαλμα της Παρθένου, ο φτωχικό κανηλάκι έκαμπε...

Μά η έρεβισμένη ευστασία του Σούμπερτ τα έβλεπε όλα αυτά πολύ διαφορετικά... Τα κομμάτια του φαινόταν σαν τα κομμάτια των άστρων για να τους παρακαλέσουν... Μπροστά στο ταπεινό το άγαλμα της Παρθένου, ο φτωχικό κανηλάκι έκαμπε...

Μά η έρεβισμένη ευστασία του Σούμπερτ τα έβλεπε όλα αυτά πολύ διαφορετικά... Τα κομμάτια του φαινόταν σαν τα κομμάτια των άστρων για να τους παρακαλέσουν... Μπροστά στο ταπεινό το άγαλμα της Παρθένου, ο φτωχικό κανηλάκι έκαμπε...

Μά η έρεβισμένη ευστασία του Σούμπερτ τα έβλεπε όλα αυτά πολύ διαφορετικά... Τα κομμάτια του φαινόταν σαν τα κομμάτια των άστρων για να τους παρακαλέσουν... Μπροστά στο ταπεινό το άγαλμα της Παρθένου, ο φτωχικό κανηλάκι έκαμπε...

Μά η έρεβισμένη ευστασία του Σούμπερτ τα έβλεπε όλα αυτά πολύ διαφορετικά... Τα κομμάτια του φαινόταν σαν τα κομμάτια των άστρων για να τους παρακαλέσουν... Μπροστά στο ταπεινό το άγαλμα της Παρθένου, ο φτωχικό κανηλάκι έκαμπε...

Μά η έρεβισμένη ευστασία του Σούμπερτ τα έβλεπε όλα αυτά πολύ διαφορετικά... Τα κομμάτια του φαινόταν σαν τα κομμάτια των άστρων για να τους παρακαλέσουν... Μπροστά στο ταπεινό το άγαλμα της Παρθένου, ο φτωχικό κανηλάκι έκαμπε...

Μά η έρεβισμένη ευστασία του Σούμπερτ τα έβλεπε όλα αυτά πολύ διαφορετικά... Τα κομμάτια του φαινόταν σαν τα κομμάτια των άστρων για να τους παρακαλέσουν... Μπροστά στο ταπεινό το άγαλμα της Παρθένου, ο φτωχικό κανηλάκι έκαμπε...

Μά η έρεβισμένη ευστασία του Σούμπερτ τα έβλεπε όλα αυτά πολύ διαφορετικά... Τα κομμάτια του φαινόταν σαν τα κομμάτια των άστρων για να τους παρακαλέσουν... Μπροστά στο ταπεινό το άγαλμα της Παρθένου, ο φτωχικό κανηλάκι έκαμπε...

Μά η έρεβισμένη ευστασία του Σούμπερτ τα έβλεπε όλα αυτά πολύ διαφορετικά... Τα κομμάτια του φαινόταν σαν τα κομμάτια των άστρων για να τους παρακαλέσουν... Μπροστά στο ταπεινό το άγαλμα της Παρθένου, ο φτωχικό κανηλάκι έκαμπε...

Μά η έρεβισμένη ευστασία του Σούμπερτ τα έβλεπε όλα αυτά πολύ διαφορετικά... Τα κομμάτια του φαινόταν σαν τα κομμάτια των άστρων για να τους παρακαλέσουν... Μπροστά στο ταπεινό το άγαλμα της Παρθένου, ο φτωχικό κανηλάκι έκαμπε...

Μά η έρεβισμένη ευστασία του Σούμπερτ τα έβλεπε όλα αυτά πολύ διαφορετικά... Τα κομμάτια του φαινόταν σαν τα κομμάτια των άστρων για να τους παρακαλέσουν... Μπροστά στο ταπεινό το άγαλμα της Παρθένου, ο φτωχικό κανηλάκι έκαμπε...

Μά η έρεβισμένη ευστασία του Σούμπερτ τα έβλεπε όλα αυτά πολύ διαφορετικά... Τα κομμάτια του φαινόταν σαν τα κομμάτια των άστρων για να τους παρακαλέσουν... Μπροστά στο ταπεινό το άγαλμα της Παρθένου, ο φτωχικό κανηλάκι έκαμπε...

Μά η έρεβισμένη ευστασία του Σούμπερτ τα έβλεπε όλα αυτά πολύ διαφορετικά... Τα κομμάτια του φαινόταν σαν τα κομμάτια των άστρων για να τους παρακαλέσουν... Μπροστά στο ταπεινό το άγαλμα της Παρθένου, ο φτωχικό κανηλάκι έκαμπε...

Κι' όλοι οι ήχοι της φύσης, καθώς θούζαν σ' αυτά που συναισθάνονταν, μετεβλήθησαν σ' ένα μυστικό μυστήριο, μια προσέγγιση αξία της ζωής...

—Χαίρε, Μαρία! —

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ

180	7%	10+95+1/46	7%
423	2%	239	2%
72	2%	23	2%
24	2%	23	2%

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ Η ΠΙΣΤΙΣ ΤΗΣ.

Από τας 1.201.909.000 δραχμάς, δι' ὧν ηδύθησαν αἱ οἰκονομίαι τοῦ λαοῦ, αἱ ἀποταμιευμέναι εἰς ὅλας τὰς Τραπεζὰς μας κατὰ τὸ 1933, τὰ 1.007.000.000 κατετέθησαν εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν. Αἱ καταθέσεις εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν ἀπὸ 7.674 ἑκατομμύρια πού ἦσαν κατὰ τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1932 ἔφθασαν τὰ 8.681 ἑκατομμύρια. Τὰ τεράστια αὐτὰ ποσὰ φανεροῦν τὴν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη μετὰ τὴν ὁποίαν ὁ λαὸς περιβάλλει τὸ μεγαλύτερον Τραπεζικὸ Ἰδρυμα τῆς χώρας καὶ τὴν ἀκαταμάχητον εὐδοκίαν τῶν ὁποίων τῶν κ. κ. Ι. Δροσοπούλου, διοικητοῦ καὶ Ἀλ. Κορυζῆ, ὑποδιοικητοῦ, τοὺς ὁποίους δεδικαιολογημένως ἐξελέξεν ἡ γενικὴ συνέλευσις τῶν μετόχων ἀκόμη καὶ πρὶν ὡς διοικητὰς τοῦ ἰδρυμάτος.

ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ.

Αἱ ἀξίαι αἱ ὁποῖαι διαπραγματεύονται εἰς τὸ Χρηματιστήριον τῶν Ἀθηνῶν ἀνέχονται εἰς τὰ ἑξῆς ποσά:

Κατηγορία ἀξιῶν	Ἀριθ. ἀξιῶν	Τρέχουσα τιμή
Ὀμολ. ἔξωτ. εἰς χρυσὸν δανείων	2.700.000	12.000.000.000
ἑσωτερικῶν εἰς δρ.	47.400.000	6.500.000.000
Μετοχαὶ Τραπεζῶν καὶ Ἑταριῶν	12.100.000	5.900.000.000

Τὸ ὅλον ἀξία 62.200.000 τιμῆς 24.400.000.000

Κατὰ τὸ 1933 ἐπωλήθησαν καὶ ἡγοράσθησαν εἰς τὸ Χρηματιστήριον Ἀθηνῶν τὰ ἑξῆς ποσὰ ἀξιῶν.

Ὀμολογία ἐθν. δανείων ἐν γένει 2.728.000 ἀξίας δρ. 671.200.000	
Μετοχαὶ	436.514 » » 222.313.616

Τὸ ὅλον 3.164.514 » » 893.513.616

Ἡ κύριος αὐτὴ τοῦ Χρηματιστηρίου εἶνε ἡ μεγαλύτερα ἀπὸ τῶν ἐπιτοχῶν πού ἐξεργάζηται ἡ κρίσις, θεωρεῖται δὲ ἐνθαυρνική ἀπὸ τὴν ἀσφάλειαν τῶν συναλλαγῶν.

Κατὰ τὸ ἴδιον ἔτος 1933 ἐθετετώθη ἡ τιμὴ τῶν ἀξιῶν ἐν σχέσει μετὰ τὴν τιμὴν τῶν κατὰ τὸ 1932 ὡς ἑξῆς:

1) τῶν ὀμολογιῶν εἰς χρυσὸν δανείων κατὰ 24 %, 2) τῶν ὀμολογιῶν τῶν εἰς δρ. δανείων κατὰ 52 %, 3) τῶν μετοχῶν τῶν Τραπεζῶν κατὰ 58 % καὶ 4) τῶν μετοχῶν τῶν διοικητικῶν ἑταριῶν κατὰ 57 %.

Η ΑΛΕΙΞΙΑ ΕΔΩ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ.

Δὲν εἶνε μόνον τὰ μεγάλα σκάφη τῶν 400—2.500 τόνων, πού ἵπτανται ἀπὸ τοὺς ἀλιευτικοὺς μας στόλους γιὰ νὰ ψαρεύουν στὶς ἀπαικτεῖς θάλασσας, οὐτε αἱ ἐγκαταστάσεις τῶν νέων νηολογίων γιὰ τὸ πλοῖο, αἱ ὁποῖαι διατηροῦν τὰ ψάρια ἐπὶ τρεῖς ἕως ἑξῆς μῆνας, χωρὶς τὴν πασακιοὺν ἀλλοίωσι καὶ θλάθῃ καὶ αἱ ὁποῖαι ἀπορροῦν νὰ διευκολύνουν τὴν ἀλίαν εἰς τὸν τρόπον ὥστε νὰ ἐπαίρῃ ἡ παραγωγή της στὶς ἀνάγκας τῆς χώρας καὶ νὰ μὴν εἰσάγῃται ἐκτὸς ὅπου καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐργασίαν.

Δὲν εἶνε μόνον τὰ μεγάλα σκάφη τῶν 400—2.500 τόνων, πού ἵπτανται ἀπὸ τοὺς ἀλιευτικοὺς μας στόλους γιὰ νὰ ψαρεύουν στὶς ἀπαικτεῖς θάλασσας, οὐτε αἱ ἐγκαταστάσεις τῶν νέων νηολογίων γιὰ τὸ πλοῖο, αἱ ὁποῖαι διατηροῦν τὰ ψάρια ἐπὶ τρεῖς ἕως ἑξῆς μῆνας, χωρὶς τὴν πασακιοὺν ἀλλοίωσι καὶ θλάθῃ καὶ αἱ ὁποῖαι ἀπορροῦν νὰ διευκολύνουν τὴν ἀλίαν εἰς τὸν τρόπον ὥστε νὰ ἐπαίρῃ ἡ παραγωγή της στὶς ἀνάγκας τῆς χώρας καὶ νὰ μὴν εἰσάγῃται ἐκτὸς ὅπου καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐργασίαν.

Δὲν εἶνε μόνον τὰ μεγάλα σκάφη τῶν 400—2.500 τόνων, πού ἵπτανται ἀπὸ τοὺς ἀλιευτικοὺς μας στόλους γιὰ νὰ ψαρεύουν στὶς ἀπαικτεῖς θάλασσας, οὐτε αἱ ἐγκαταστάσεις τῶν νέων νηολογίων γιὰ τὸ πλοῖο, αἱ ὁποῖαι διατηροῦν τὰ ψάρια ἐπὶ τρεῖς ἕως ἑξῆς μῆνας, χωρὶς τὴν πασακιοὺν ἀλλοίωσι καὶ θλάθῃ καὶ αἱ ὁποῖαι ἀπορροῦν νὰ διευκολύνουν τὴν ἀλίαν εἰς τὸν τρόπον ὥστε νὰ ἐπαίρῃ ἡ παραγωγή της στὶς ἀνάγκας τῆς χώρας καὶ νὰ μὴν εἰσάγῃται ἐκτὸς ὅπου καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐργασίαν.

Δὲν εἶνε μόνον τὰ μεγάλα σκάφη τῶν 400—2.500 τόνων, πού ἵπτανται ἀπὸ τοὺς ἀλιευτικοὺς μας στόλους γιὰ νὰ ψαρεύουν στὶς ἀπαικτεῖς θάλασσας, οὐτε αἱ ἐγκαταστάσεις τῶν νέων νηολογίων γιὰ τὸ πλοῖο, αἱ ὁποῖαι διατηροῦν τὰ ψάρια ἐπὶ τρεῖς ἕως ἑξῆς μῆνας, χωρὶς τὴν πασακιοὺν ἀλλοίωσι καὶ θλάθῃ καὶ αἱ ὁποῖαι ἀπορροῦν νὰ διευκολύνουν τὴν ἀλίαν εἰς τὸν τρόπον ὥστε νὰ ἐπαίρῃ ἡ παραγωγή της στὶς ἀνάγκας τῆς χώρας καὶ νὰ μὴν εἰσάγῃται ἐκτὸς ὅπου καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐργασίαν.

Δὲν εἶνε μόνον τὰ μεγάλα σκάφη τῶν 400—2.500 τόνων, πού ἵπτανται ἀπὸ τοὺς ἀλιευτικοὺς μας στόλους γιὰ νὰ ψαρεύουν στὶς ἀπαικτεῖς θάλασσας, οὐτε αἱ ἐγκαταστάσεις τῶν νέων νηολογίων γιὰ τὸ πλοῖο, αἱ ὁποῖαι διατηροῦν τὰ ψάρια ἐπὶ τρεῖς ἕως ἑξῆς μῆνας, χωρὶς τὴν πασακιοὺν ἀλλοίωσι καὶ θλάθῃ καὶ αἱ ὁποῖαι ἀπορροῦν νὰ διευκολύνουν τὴν ἀλίαν εἰς τὸν τρόπον ὥστε νὰ ἐπαίρῃ ἡ παραγωγή της στὶς ἀνάγκας τῆς χώρας καὶ νὰ μὴν εἰσάγῃται ἐκτὸς ὅπου καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐργασίαν.

Δὲν εἶνε μόνον τὰ μεγάλα σκάφη τῶν 400—2.500 τόνων, πού ἵπτανται ἀπὸ τοὺς ἀλιευτικοὺς μας στόλους γιὰ νὰ ψαρεύουν στὶς ἀπαικτεῖς θάλασσας, οὐτε αἱ ἐγκαταστάσεις τῶν νέων νηολογίων γιὰ τὸ πλοῖο, αἱ ὁποῖαι διατηροῦν τὰ ψάρια ἐπὶ τρεῖς ἕως ἑξῆς μῆνας, χωρὶς τὴν πασακιοὺν ἀλλοίωσι καὶ θλάθῃ καὶ αἱ ὁποῖαι ἀπορροῦν νὰ διευκολύνουν τὴν ἀλίαν εἰς τὸν τρόπον ὥστε νὰ ἐπαίρῃ ἡ παραγωγή της στὶς ἀνάγκας τῆς χώρας καὶ νὰ μὴν εἰσάγῃται ἐκτὸς ὅπου καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐργασίαν.

Δὲν εἶνε μόνον τὰ μεγάλα σκάφη τῶν 400—2.500 τόνων, πού ἵπτανται ἀπὸ τοὺς ἀλιευτικοὺς μας στόλους γιὰ νὰ ψαρεύουν στὶς ἀπαικτεῖς θάλασσας, οὐτε αἱ ἐγκαταστάσεις τῶν νέων νηολογίων γιὰ τὸ πλοῖο, αἱ ὁποῖαι διατηροῦν τὰ ψάρια ἐπὶ τρεῖς ἕως ἑξῆς μῆνας, χωρὶς τὴν πασακιοὺν ἀλλοίωσι καὶ θλάθῃ καὶ αἱ ὁποῖαι ἀπορροῦν νὰ διευκολύνουν τὴν ἀλίαν εἰς τὸν τρόπον ὥστε νὰ ἐπαίρῃ ἡ παραγωγή της στὶς ἀνάγκας τῆς χώρας καὶ νὰ μὴν εἰσάγῃται ἐκτὸς ὅπου καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐργασίαν.

Δὲν εἶνε μόνον τὰ μεγάλα σκάφη τῶν 400—2.500 τόνων, πού ἵπτανται ἀπὸ τοὺς ἀλιευτικοὺς μας στόλους γιὰ νὰ ψαρεύουν στὶς ἀπαικτεῖς θάλασσας, οὐτε αἱ ἐγκαταστάσεις τῶν νέων νηολογίων γιὰ τὸ πλοῖο, αἱ ὁποῖαι διατηροῦν τὰ ψάρια ἐπὶ τρεῖς ἕως ἑξῆς μῆνας, χωρὶς τὴν πασακιοὺν ἀλλοίωσι καὶ θλάθῃ καὶ αἱ ὁποῖαι ἀπορροῦν νὰ διευκολύνουν τὴν ἀλίαν εἰς τὸν τρόπον ὥστε νὰ ἐπαίρῃ ἡ παραγωγή της στὶς ἀνάγκας τῆς χώρας καὶ νὰ μὴν εἰσάγῃται ἐκτὸς ὅπου καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐργασίαν.

Δὲν εἶνε μόνον τὰ μεγάλα σκάφη τῶν 400—2.500 τόνων, πού ἵπτανται ἀπὸ τοὺς ἀλιευτικοὺς μας στόλους γιὰ νὰ ψαρεύουν στὶς ἀπαικτεῖς θάλασσας, οὐτε αἱ ἐγκαταστάσεις τῶν νέων νηολογίων γιὰ τὸ πλοῖο, αἱ ὁποῖαι διατηροῦν τὰ ψάρια ἐπὶ τρεῖς ἕως ἑξῆς μῆνας, χωρὶς τὴν πασακιοὺν ἀλλοίωσι καὶ θλάθῃ καὶ αἱ ὁποῖαι ἀπορροῦν νὰ διευκολύνουν τὴν ἀλίαν εἰς τὸν τρόπον ὥστε νὰ ἐπαίρῃ ἡ παραγωγή της στὶς ἀνάγκας τῆς χώρας καὶ νὰ μὴν εἰσάγῃται ἐκτὸς ὅπου καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐργασίαν.

Δὲν εἶνε μόνον τὰ μεγάλα σκάφη τῶν 400—2.500 τόνων, πού ἵπτανται ἀπὸ τοὺς ἀλιευτικοὺς μας στόλους γιὰ νὰ ψαρεύουν στὶς ἀπαικτεῖς θάλασσας, οὐτε αἱ ἐγκαταστάσεις τῶν νέων νηολογίων γιὰ τὸ πλοῖο, αἱ ὁποῖαι διατηροῦν τὰ ψάρια ἐπὶ τρεῖς ἕως ἑξῆς μῆνας, χωρὶς τὴν πασακιοὺν ἀλλοίωσι καὶ θλάθῃ καὶ αἱ ὁποῖαι ἀπορροῦν νὰ διευκολύνουν τὴν ἀλίαν εἰς τὸν τρόπον ὥστε νὰ ἐπαίρῃ ἡ παραγωγή της στὶς ἀνάγκας τῆς χώρας καὶ νὰ μὴν εἰσάγῃται ἐκτὸς ὅπου καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐργασίαν.

Δὲν εἶνε μόνον τὰ μεγάλα σκάφη τῶν 400—2.500 τόνων, πού ἵπτανται ἀπὸ τοὺς ἀλιευτικοὺς μας στόλους γιὰ νὰ ψαρεύουν στὶς ἀπαικτεῖς θάλασσας, οὐτε αἱ ἐγκαταστάσεις τῶν νέων νηολογίων γιὰ τὸ πλοῖο, αἱ ὁποῖαι διατηροῦν τὰ ψάρια ἐπὶ τρεῖς ἕως ἑξῆς μῆνας, χωρὶς τὴν πασακιοὺν ἀλλοίωσι καὶ θλάθῃ καὶ αἱ ὁποῖαι ἀπορροῦν νὰ διευκολύνουν τὴν ἀλίαν εἰς τὸν τρόπον ὥστε νὰ ἐπαίρῃ ἡ παραγωγή της στὶς ἀνάγκας τῆς χώρας καὶ νὰ μὴν εἰσάγῃται ἐκτὸς ὅπου καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐργασίαν.

Δὲν εἶνε μόνον τὰ μεγάλα σκάφη τῶν 400—2.500 τόνων, πού ἵπτανται ἀπὸ τοὺς ἀλιευτικοὺς μας στόλους γιὰ νὰ ψαρεύουν στὶς ἀπαικτεῖς θάλασσας, οὐτε αἱ ἐγκαταστάσεις τῶν νέων νηολογίων γιὰ τὸ πλοῖο, αἱ ὁποῖαι διατηροῦν τὰ ψάρια ἐπὶ τρεῖς ἕως ἑξῆς μῆνας, χωρὶς τὴν πασακιοὺν ἀλλοίωσι καὶ θλάθῃ καὶ αἱ ὁποῖαι ἀπορροῦν νὰ διευκολύνουν τὴν ἀλίαν εἰς τὸν τρόπον ὥστε νὰ ἐπαίρῃ ἡ παραγωγή της στὶς ἀνάγκας τῆς χώρας καὶ νὰ μὴν εἰσάγῃται ἐκτὸς ὅπου καὶ ἄλλοι ἄνθρωποι νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἐργασίαν.

ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ἔχει τὴν πρώτη κυκλοφορία ἐξ ὅλων τῶν Ἀθηναίων περιηγητῶν, ἐξεδωμένα κλπ.

ΤΕΛΟΣ

δρόμους ἀκολουθοῦν τὰ ἑκατομμύρια τῶν ψαριῶν

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικογένειας» τιμάται παντού δραχμές 4. Η αδιαίρετος υπερτίμησή των παρὰ τὸν ὑποπρακτορεὶον ἀπαγορεύεται. Παρακαλοῦμεν ὅθεν τοὺς ἀγαπητοὺς μας ἀναγνώστες, δασκὲς ὑποπέσει εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν τοιούτων τιμῶν.

μᾶς τὸ ἀναφέρουν ἀμέσως.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνδυαζομένη ὑπὸ δικαιοῦματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματὸσημα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Πολλοὶ ἀναγνώσται μᾶς γράφουν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθεύθουν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ τῶν περιοδικῶν μας, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἐκδοσὶν ἐπιταγῶν. Γὰρ νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλον, βιβλίον, Ἡμερολόγιον κλπ. εἰς γραμματὸσημα ἢ κινητὰ χαρτόσημα, οἰσθητὸτε τιμῆς.

Μ. Χονδράκη, Πατρικά. Μᾶς στέλνετε δύο ποιήματά σας καὶ μᾶς γράφετε ὅτι ἀναμένετε ἀπάντησιν. Δυστυχῶς ὅμως, ἀγαπητὲ φίλε, οἱ στίχοί σας δὲν εἶναι καλοὶ. Καὶ νὰ, πρὸς ἀποδείξιν, τὸ ἑνὸς τῶν ποιημάτων σας :

ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ὡ, Ἐρωτά, σὲ γνῶριζα ἀπὸ μέσα ἀπ' τὰ βιβλία, ποὺ ἄλλοι σὲ περιέγραψαν καλὸ καὶ ἄλλοι σκληρό, γιατί πληγώνεις τὴς καρδιὲς μὲ βέλη τόσο ὀξεία καὶ τὴς ἀφίρεις νὰ ποιοῦν γιὰ ὅλο τὸν καιρό.

Καὶ ἐξ ἀκοῆς σὲ γνῶριζα καὶ ἀπὸ τὴς ἱστορίας, μὰ ἤθελα καὶ ἀπὸ κοντὰ νὰ σὲ γνωρίσω λίγο, γιὰ νὰ σοὶ μάθω πὺ καλὰ τὴς ἰδιοτροπίας, καὶ νομίζω εἴπετα εὐκολὰ πὺς θὲ νὰ σοὶ ξεγύγω. Μὰ σὺ, σὺ νὰ ἐμάντενες τὴς σκέψεις ὅπου κἀνω, ἐτρεφες καὶ στὰ δάχτυλά σου μὲ τὴλξες σφιχτά, καὶ τώρα βυσανίζομαι καὶ τὸν καιρὸ μου χάνω, μὰ ἄδικα ἀγωνίζομαι νὰ ἐβγῶ ἀπ' αὐτά.

Καὶ σὺ νὰ μὴ σοὶ ἔφτανε αὐτὴ μου ἡ τυραννία καὶ ἤθελες καλύτερα, κακὲ, νὰ σὲ γνωρίσω, μὲς τὴν καρδιά μὲ πληγώσεις μ' ἀνάστασι μανία, γιατί ἤθελες καὶ δάκρυα γιὰ λόγον σου νὰ χύσω.

Ἐρωτά, πειὰ σὲ γνῶρισα, π' ἀνάθεμα τὴν ὥρα, καὶ ἔμαθα τὴν σκληρότητά σου καθὼς καὶ τὴ ποῖόν σου, ἐμὲ βαθεῖα μὲ πληγώσεις, ἄντε σὲ ἄλλους τώρα, γιὰ νὰ μὴ χάνεται ἄδικα ὁ πολίτης καρὸς σου.

Μὴ γράφετε στίχους. Ματαιοπονεῖτε ἄδικα. Διαβάστε ποιήματα. ἔφθον σας ἀρέσουν. Εἶνε καὶ αὐτὸ κατὶ, εἶνε πολὺ.—Ν. Α. Φλέσσα, Καλάμας. Μᾶς γράφετε στὴν φιλικὴ ἐπιστολή σας :

«Ἀξίζετε καίριε Διευθυντά. Θεωρῶς σας παρακαλῶ νὰ μοὶ ἀπαντήσετε διὰ μέσον τοῦ περιοδικοῦ σας, σχετικῶς διὰ τὸ ποιητάρικόν μου. Ἐπίσης δὲ κρίνατε ἐπ' αὐτοῦ καὶ ὅν δύνασθαι νὰ τὸ δημοσιεύσῃτε σὰς παρακαλῶ τὸ δημοσιεύετε. Ἀναμένω μὲ ἐκτίμησιν, ὁ πάντοτε πάροκο-λοιπὸν τὰ περιοδικὰ σας».

Δυστυχῶς, ὅτε καὶ τὸ δικὸ σας ποιητάρικόν εἶνε ἐπιτυχές. Νὰ ἡ ἀρχὴ τοῦ :

Ο ΕΡΧΟΜΟΣ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ

Φύγε, φύγε, διότι θὰ ἔλθῃ ὁλόσπονη νύκτα, μὲ τὴ θροναύ. Φύγε, διότι δὲν σὲ θέλῃ νὰ βλέπῃ ἄερος, χιόνια καὶ συνεφιά. Ἀνθεῖστε, ὁδοὶ, καὶ ἤλθεν ἡ ἄρα σείς λουλουδάκια μου ἄγνα, τριφυρά, ἀνθεῖστε, κρίνα, καὶ ἔλθετε ὅλα καὶ τραγουδεῖτε πειὰ μὲ χαρὰ. Κοιμήσου, κοιμήσου, σὺ ὅσο θέλεις καὶ ποὺ θὰ πᾶς, στὴν ἐρημιά, κοιμήσου, διότι ἀγρίμια θέλεις νὰ ἔχῃς πάντα γιὰ συντροφιά. Κλπ. κλπ.

Διαβάστε Ἑλληνικὰ ποιήματα. Καὶ μὴ βιάζεσθε. Ὅταν εἶνε καιρὸς καὶ πρόκει-ται νὰ γράψετε κατὰ καλὸ, θὰ τὸ γρά-ψετε ἀσφαλῶς. — Ἀθηναῖον Α. Χ., Πόρτ - Σαΐδ. Τὰ ποιήματά σας δὲν εἶναι καλὰ. Καὶ στιχογραφικὸς ἀκόμη εἶνε ἐ-σφαλμένα. Δημοσιεύουμε ἐξὸς τὰ δύο-ἑκ τῶν τριῶν ποιημάτων σας :

ΔΥΟ ΜΑΤΙΑ
Μ' ἐρώτησαν :
Γιατί τὸν οὐρανὸ κατὰς
καὶ ὅλο καὶ μελανχολῶς,
πλοῦτὴ δὲν ἔχεις ἀφθονα ;
δύναμι μεγάλη ;
καὶ περισσὶα κἀλλή ;
Κι' ἀπεκρίθηκα :

ΔΥΟ ΜΑΤΙΑ

Λύκοι, λύκοι, λύκοι,
γύφου μου ὅλο λύκοι.
Ἄλλοι ! στὸ πρόβατο ποὺ προσ-
(παθεῖ
δάσος νὰ διαβῇ.
Ἄλλοι ! στὸν ἀπονήρευτο π' ἐλ-
(π' ἔχει.

ΟΙ ΛΥΚΟΙ

Διαβάστε καὶ οἱ, φίλε κύριε, Ἑλληνικὰ ποιήματα. Ὅλα μὲν ἐπὶ τῶν πο-
τερῶν στὸ νόημα τῆς ποιήσεως.—Σ. Κ. Β., Ἐνταῦθα. Μᾶς γράφετε στὸ
σας γράμμα :

«Ἀγαθὸ «Μπουκέτο». Τυχρῶν ἕνας ἀπὸ τοὺς πῶ ταυτοῦ
ναγνώστας σου, κυριεφθὲς δὲ ἀπὸ τὴν ἑμῶν ἰδέαν ὅτι ἀπαιτεῖται
μὲ τὴν ποιήσιν θὰ μὴ ποῶ καὶ ἐγὼ νὰ προσφέρω κατὰ τὴς τῆς
τὰς στήλας σου, γι' αὐτὸ λαμβάνω τὸ φάρμακόν σου καὶ σοὶ στέλλω
αὐτὸ τὸ μικρὸν ποιητάρικόν, προσεχόμενον ἀπὸ μίαν ἐπιμελημένην
ἀρετὰ ἐπὶ τὸν ἐργασίαν μου. Πιστεύω ἀσφαλῶς ὅτι τὸ ποί-
μαθόν θὰ χρηθῇ ἐπικρῶς, λαμβανόμενον ὅτι ἔφη ὅτι διὰ τὴν ποιή-
σιν ἐναρμονίζομαι μὲ τὰς ἀσχολίας τῆς ποιήσεως. Γι' αὐτὸ σὺς θεωρεῖς
καλὸ ὅπως μὴ μὲ ἀπογοητεύσετε, ἀλλὰ τοῖνυντιν νὰ μὲ ἐνθαρρύνετε
δημοσιεύοντάς το, ἂν ὅχι ὅλο, τοῦλάχιστον τὸ μέρος ποὺ θὰ εἴ-
το μᾶλλον ἐπιτυχές. Σὰς εὐχαριστῶ ἐκ τῶν προτέρων, κλπ.

Τὶ νὰ σας εἰποῦμε, ἀγαπητὲ φίλε : Δυστυχῶς τὸ ποιητάρικόν σου εἶναι
Πρωτόλειον — ὅπως λέτε καὶ οἱ, ἀλλωστὸς — χωρὶς τίποτε τὸ ἀρετὸν
δοῦ, παραδείγματός γάρ σου :

ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

Ἐνα βράδι μονάχος ἀνατολόντας
μακρὰ ἀπ' τὸν κόσμο, στὴν ἐ-
(ρημιά,
τοιγερώνοντας μὲς στὴν μοναξιά,
τὸ εἰδωλὸν τῶν ὀνείρων μου θε-
(μῶντας.

Ξάφνου ὅσων ὀπτασία
ποὺ ἡ ἡσυχία βασιλεῖ ἐκεῖ,
ἰδοὺ τὴν, ἐρχεται ἡ θεσπεσία,
ὅπως τὴν γνῶρισα, μὲ χάρι πε-
(ριστή.

Εἰς μερικὰ μάλιστα σημεία τὸ ποιητάρικόν σου καταπὰ ἐξαιρετικῶς
γετὸ λοιπὸν νὰ γράψετε στίχους. Ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον, ἐπὶ
βάσετε Ἑλληνικὰ ποιήματα καὶ νὰ ὄητε τὶ εἶνε, πάνω-κάτω, ποιη-
τικὰ καὶ ἀρετὰ. Ἐπὶ τῶν ἀρετῶν, ἐπὶ τῶν ἀρετῶν, ἐπὶ τῶν ἀρετῶν, ἐπὶ
ἐκπληροῦσιν ἡ συμβουλὴ μας. Δὲν γράφεται, δυστυχῶς, εὐκολὰ δια-
τὸ δυσκολότερον πράγμα στὸν κόσμο αὐτό. Καὶ γι' αὐτὸ μετρίως
ποιητὰ στὰ δάχτυλά.

Εὐάγγελον Ἡμερολόγιον ἐμπροσθέντων ἡμερῶν, Παναγ. Β. Βασιλῆ-
μυρὸν Θεσσαλίας, Ἀνδρέαν Καλογερόπουλον χαρίων Βασιλῆ-
νιδαν Κολοδὸν Πηγαῖαν Τριφυλίας
Μ. Μακαρόντων Τριφυλίας
μυρὸν, Χρησὶον Ἀ. Τριφυλίας
Θήσας. Τὰ δελτία δὲν κἀν
πὺς κατ' ἐπανάληψιν ἔχουσιν
κλήρωσιν εἶναι τὸ δελτίον
δὲν κερδίζουν σὲ μὴ κλήρω-
σιν ἄλλων κληρώσεων.
Χρ. Χοσχοφῶν, Μαρ-
(Κων)πολιν, Συμφωνία. Σὰς
με καὶ ταυδεσμοῦ καὶ παρὰ
γρήγορσιν ἀπάντησιν σου.
Υ. Γ. Ἀλεξάνδρεια, Ἑλ-
παντὸς εἶδους ποιητὰ καὶ
τιμῆς. Καὶ φύλλον καὶ ποί-
ζουρίας καὶ Ἡμερολόγιον
φυσικά—καὶ ἡμερολόγια
σκόρπια φύλλα παλιν
ἐπὶ τῶν ἀρετῶν. Στείλετε
—Ν. Ν. Ν., Ἐνταῦθα. Μᾶς
ἡ δὲς διπλοῦσιν καὶ παρὰ
Παρίσι καὶ ἔχει κατὰ
στα δικά σας, λοιπὸν.—
Παλὴρον, Πάρος. Ἀνδρέ-
σας, καὶ παρὰ
Διον. Ζ., Ζακύνθον. Τὰ
σὰς σὰς. Στείλετε σὲ
βιβλίο καὶ εἰν-
ὅλα πληρωθῇ σὴν τῶν
καὶ κατὰ παραπάνω μέτρον.

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, (κατοικία) Χαλάνδρι.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:

Ἐσωτερικὸν δι' ἑν ἔτος 3 Δρχ. 200 ἢ Ἐσωτερικὸν Δολλάρια 6
Ἐξωτερικὸν 100 ἢ Ἐξωτερικὸν Δολλάρια 6
καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἔτησια συνδρομὴ σελίνια 30
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν
ἰδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7.

Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Δρχ. 4.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt. 41) New
York city, ἐν Αἰγύπτῳ—Σουδάν δ. Χ. Χριστόδουλος Σαράνης, 12
Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, καὶ ἐν Βελγικῷ Κογκὸ δ. Χ.
Γεώργ. Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville-Congo — Βελγί-
ον δέον ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΜΙΑ ΚΑΙΚΟΤΟΜΙΑ ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΩΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ ΜΑΣ ΔΙΑ ΝΑ
ΛΑΒΟΥΝ ΜΕΡΟΣ ΟΛΟΙ ΑΝΕΞΑΙΡΕΤΩΣ ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΜΑΣ

Ἐκτεντέστες ἀναγνωστῶν μας μᾶς γράφουν ὅτι δὲν δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ Μεγάλου Λαχείου μας: 1ον) Δι-
ὲν δὲν βέλουν νὰ καταστρέψουν τὰ περιοδικὰ τῶν, τῶν ὅποιον κρατοῦν σειρὰν διὰ νὰ τὰ δέσουν εἰς τόμους καὶ 2ον) Δι-
ὲν εἰς πλείστον ἐξ αὐτῶν τυγχάνουν ἀναγνώσται τοῦ ἐνὸς μὲν ὅν περιοδικοῦ καὶ δὲν δύνανται νὰ ὑποβληθῶν εἰς τὸ ἐξ-
ὲν τῆς ἀγορᾶς καὶ τοῦ ἑτέρου.

Μᾶς ἐρωτοῦν δέ: «Δὲν εἶνε ἄδικον, ἐφ' ὅσον εἴμεθα ἀναγνώσται τοῦ ἐνὸς περιοδικοῦ ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ἐκδόσεώς
σου καὶ τὸ ὑπεστηρίζομεν, νὰ μὴν δύναμεθα νὰ συμμετάσχωμεν τοῦ Μεγάλου Λαχείου σας καὶ νὰ ἀποκλεισθῶμεν αὐτοῦ;»
Ἐξισοκομεν ἀπολύτως δίκαια καὶ λογικὰ τὰ παραπάνω αὐτὰ τῶν ἀγαπητῶν ἀναγνωστῶν μας καὶ ἐν τῇ ἐπιθυμίᾳ νὰ
τὸς διευκολύνωμεν ἔλθους, προσκαίνομεν σήμερον εἰς τὰς ἐξῆς καινοτεριὰς καὶ διευκολύνσεις:

Παρατείνομεν τὴν διάρκειαν τοῦ Μεγάλου Λαχείου ἐπὶ ΤΡΙΜΗΝΟΝ εἰσέτι, μετὰ τὸ Πάσχα, μέχρι τῆς 15ης ΙΟΥ-
ΛΙΟΥ δηλαδὴ, μεταφέροντες τὸ σχετικὸν δελτίον εἰς τὸ ἐξώφυλλον, ὅπως μὴ καταστρέφεται τὸ φύλλον διὰ τῆς ἀπο-
παιγῆς σου.

Ἀπὸ σήμερον λοιπὸν μέχρι τῆς 15ης Ἰουλίου δύνανται οἱ ἀναγνώσται μας νὰ λάβουν μέρος στὸ Μ. Λαχεῖο ἀγοράζον-
τες μόνον τὸ «Μπουκέτο» ἢ μόνον τὴν «Οἰκογένειαν» καὶ κρατοῦντες τὰ σχετικὰ δελτία. Ἡ εὐκολία αὕτη εἶνε μεγάλη
καὶ θὰ μᾶς τὴν ἀναγνωρίσουν—εἴμεθα βέβαιον—οἱ ἀγαπητοὶ μας ἀναγνώσται.

Ὅσοι ὅμως ἐξακολουθήσουν νὰ ἀγοράζουν καὶ τὸ «Μπουκέτο» καὶ τὴν «Οἰκογένειαν», θὰ ἔχουν ΔΙΠΛΩΝ ἐλπίδα κέρ-
ματος, τὸ Λαχεῖο τοὺς δηλαδὴ θὰ εἶνε διπλὸ. Θὰ λάβουν ἀντὶ ἐνὸς δυο λαχνούς, ἕνα γιὰ κάθε περιοδικόν, καὶ θὰ ἐπιτύχουν
διπλὸν κέρδος.

Τὰ δῶρα τοῦ Μεγάλου Λαχείου μας ἔχουν ὡς ἐξῆς:

Ο' Α' ἀριθμὸς θὰ κερδίῃ 1 αὐτοκίνητο
Studebaker 5 θέσεων, κλειστὸ, ἀξίας... Δρχ. 150.000.—
Ο' Β' 1 εἰσέτιδον στή θέσι «Κουπόνιον»
ἐπιστὸν τῶν «Ἡλυσίων», ἰδιοκτησία τοῦ
Διευθυντοῦ μας κ. Κ. Ι. Θεοδωροπούλου
πλήρων 464, ἀξίας... 50.000.—
Ο' Γ' 1 ραδιόφωνον, μὲ πλήρη ἐγκατάστα-
σιν, ἀξίας... 15.000.—
Ο' Δ' 1 τάνχητα πολυτελείας, ἀξίας... 8.000.—
Ο' Ε' 1 γραμμόφωνον, ἀξίας... 4.000.—
Ο' Σ' 1 γραμμόφωνον φορητὸν, ἀξίας... 2.500.—
Ο' Ζ' 1 γραμμόφωνον φορητὸν, ἀξίας... 2.500.—
Ο' Η' 1 ἐνδυμασίαν ἀνδρικήν, ἀξίας... 1.500.—
Ο' Θ' 1 ἀδιάβροχο ἀνδρικό, ἀξίας... 1.500.—
Ο' Ι' 1 ἀδιάβροχο γυναικεῖον, ἀξίας... 1.500.—
Ο' ΙΑ' ὕψωμα ἀνδρικό, ἀξίας... 1.500.—
Ο' ΙΒ' ὕψωμα γυναικεῖον ἀξίας... 1.500.—
Ο' ΙΓ' ὕψωμα μεταξωτό, ἀξίας... 1.500.—
Ο' ΙΔ' ὕψωμα μεταξωτό, ἀξίας... 1.500.—
Ο' Ε' 1 ντουζίνα πλάκες γραμμοφώνων.

ἀξίας... 1.500.—
Ο' ΙΣ' 1 γυναικεῖον καπέλλο, ἀξίας... 1.000.—
Ο' ΙΖ' 1 γυναικεῖον καπέλλο, ἀξίας... 1.000.—
Ο' ΙΗ' 1 γυναικεῖον κορσέ, ἀξίας... 500.—
Ο' ΙΘ' 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας... 500.—
Ο' Κ' 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας... 500.—
Ο' ΚΑ' 3 ζεύγη κάλτσες, ἀξίας... 500.—
Ο' ΚΒ' 1 ἐμπρέλλα ἀνδρική, ἀξίας... 500.—
Ο' ΚΓ' 1 ἐμπρέλλα γυναικεῖα, ἀξίας... 500.—
600 ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν ἐκδόσεών μας.
Βιβλιοθήκης «Μπουκέτου», ἀντὶ Δρχ. 225,
ἀξίας... 135.000.—
500 ἀριθμοὶ ἀνὰ μίαν σειρὰν Ἡμερολογίων,
Δρχ. 200 ἀξίας... 100.000.—
240 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἑν βιβλίον «Καπετὰν Φαν-
τασμα», ἀξίας... 12.000.—
100 ἀριθμοὶ ἀνὰ ἑν βιβλίον «Καπετὰν Βρυ-
κόλαχος», ἀξίας... 3.000.—
500.000.—

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

“ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”, — “ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ”,

ΔΩΡΑ 500 ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ, 22 Μαρτίου 1934.

The present lottery is not valid in United States of America

Τὸ Ἑβδομαδιαῖον Λαχεῖο μας παραμένει ὡς ἔχει, ἐφ' ὅσον μάλιστα οἱ λαμβάνοντες μέρος εἰς αὐτὸ ἀναγνώσται μας
εἰναι ἀπολύτως εὐχαριστήμενοι καὶ ἀρκετὰ δῶρα κερδίζουν ἐξ ἐμαυτῶν.

Ἀπευθάντε λοιπὸν νὰ ἐπωφεληθῇτε τῶν καινοτεριῶν τοῦ Μεγάλου Λαχείου μας:

ΚΕΡΔΗ ΜΕΓΑΛΑ ΜΕ ΜΙΚΡΑ ΘΥΣΙΑΣ ΑΠΟΚΤΩΜΕΝΑ

Τὸ «Μπουκέτο» καὶ ἡ «Οἰκογένεια» εἶναι τὰ μόνὰ περιοδικὰ ποὺ προσφέρουν τέσσα δῶρα στοὺς ἀναγνώστας τῶν.

ΟΠΩΣ

Διαφέρει ένας γίγας
από ένα νάνο
τόσο διαφέρει και
η γνησία

ΜΑΓΝΗΣΙΑ Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

από τας απομιμήσεις της

ΖΗΤΕΙΤΕ ΠΑΝΤΟΤΕ

ΤΟ ΣΗΜΑ γνησιότητας του προσκυνητού με την υπογραφήν "PRODEL"

ΜΑΓΝΗΣΙΑ
Σ. ΠΕΛΛΕΓΡΙΝΟ

ΚΑΘΑΡΤΙΚΟΝ - ΕΥΛΗΠΤΟΝ - ΕΥΓΕΥΣΤΟΝ - ΔΡΟΣΙΣΤΙΚΟΝ,

"ΦΟΙΝΙΞ"